

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ULUSLARARASI İŞÇİ BİRLİĞİ - DÖRDÜNCÜ ENTERNASYONAL
XI. DÜNYA KONGRESİ NOTLARI

RED

Sayı 89, Mayıs 2014-5, 3.5 Lira (KKTC 4 Lira)

ISSN 1307-072X

**TESLİM
OLMAYIZ!**

Dilenme ve Direnme...

SERHAT ÖZCAN

Bazen ses uyumunun bu kadar yakın olduğu iki kavramın, apayrı dünyaları olması ne enteresandır, değil mi?

Ezber bozduğunu ve bunu Amerikan tarzı algı yönetimiyle yaptığını zanneden laf ebeleri, tehditlerle susturduğu, susmaya dünden razı tekelleşmiş medyanın satırlarını ve ekranlarını işgal ederek, bir ölçüde bunu yediriyorlar da. Ama Sosyalistler 'ezber' yerine bilimi tercih ettikleri için, bunu yemiyorlar. Bu yüzden akı almıyor iktidarların, yıllardır savaşıyor, işkenceye, biber gazına, gözaltılara, hapislere ve yaşama haklarının ellerinden alınmasına karşı, direnişi kurtuluş olarak görenlerin onurlu tavrını...

İktidarın ve sömürgecilerin yanında durmayı güç sananlar bilmiyorlar, dayanışmanın barikatın ardında yarattığı güveni ve gücü...

En temel insan hakkı olan gösteri ve

protesto hakkı 'örgütlerin yaratacağı provokasyon' iddialarıyla kanunlar, anayasa ve hukuk çiğnenerek engellenmeye çalışılıyor her defasında. Bu da iktidarın meşruiyetini direkt rafa kaldırıyor.

'Örgüt' ne korkutucu bir laf bu kadar örgütsüz bir toplumda. Her 1 Mayıs öncesi 'alınan duyumlar' neticesinde miting alanını 'kan gölü'ne çevirecek örgütlerin 'provokasyon'una karşı meydanlar kapatılıyor, mitingler engellenmeye çalışılıyor. Ama bu bir tek Taksim için geçerli!..

Gerçek emekçiler Beşiktaş, Şişli, Okmeydanı gibi bir sürü yerde ve ülke genelinde devlet terörüne direnmeye çalışırken, ne idüğü belli bir 'sendika'

Taksim anıtı önünde basın bildirisi okuyor. Bildiride paralel yapının hükümete darbe planlarından, Tayyip'in mağduriyetinden, kahraman polisin fedakarca çalışmasına

kadar, yalamanın sınırlarını aşılıyorlar.

Satılmışlık, dolandırıcılık, yalan, hukuksuzluk, insan hakları hiç ilgilendirmiyor onları. Aynı geminin içindeler ya!..

Diğer taraftan 'tekbir' getiren bir grup hemen polisin yanında bitiveriyor ellerinde sopa ve bıçaklarla. Beşiktaş'ta barikatlar kurup insanları evlerine kapatan polis, bu serbest dolaşım hakkı tanınmış kardeşleriyle 'eylemci' avında nedense! Yalaka penguin medyasında bir son dakika... Eylemciler bir polisi linç ediyordu. Linçten kimin kurtardığı

ise ikinci haber tekrarında yok. Yine vali mutlu. Vekillerin ve bakanların yüzlerinde o arsız sırıtkanlık... Bu konuyu geçiyorum...

1 Mayıs günü bunlar yaşanırken, 2 Mayıs günü savcı 17 Aralık soruşturmasıyla ilgili takipsizlik kararı veriyor, soruşturmaya gerek görmüyor ve o öyle karar verdiği için 70 kişi ak'lanıyor. Ak'lan gerisine karışma... İlk iddianameyi hazırlayan savcılar çoktan görevden alınmıştı hatırlayacağınız gibi. Muhtemelen onlar da yeni bir Ergenekon olayı gibi tezgahlanan, "paralel yapı ve hükümete darbe girişimi" gibi binlerce sayfalık dosyalarla yargılanacaklardır. Deniz Feneri'nde de "devleti mağdur eden" savcıların başına neler geldiğini biliyoruz zira. Yolsuzluğu ortaya çıkarmaya çalışmanın devlete ve kanunlara karşı gelmek olduğunu öğrenemedik bir türlü. Yolsuzluk, hırsızlık, rüşvet ve devlet terörü yasaldır dikta rejimlerinde.

Foseptik patlamış, ülkeyi basmış, çukurun dibinde yalakalar piknik yapıyor hâlâ. Ak'landını hepimiz ama, paklanamayacaksınız.

Gündem demlenirken...

A. REŞAT HANÇERCI

I Seçim bitti. Rabbim Rabia dedi. Buna hayıflanana muhalefet liderleri istifa müessesesine istifrağı edip nedamet getirdiler. Seçim sonuçlarına göre bütün partiler başarılı, işte demokrasi işte sandık!

Uzun Adam balkonda maaile 'Makaracı Egemen'le birlikte arz-ı endam ettiler. Uzun Adam konuşmasında birilerine girdi, birilerine savaş ilan etti. Makaracı, imanı üzerine bir mektup yazıp Meclis'te dağıttı. Sorgulanamayacak bir imana sahip olduğunu deklare etti. Ayrıca necip milletimizin cüzi bir kısmının hâlâ espri anlayışını kavrayamadığından yakındı.

Seçime ramak kala cemaatle alakamız yok diyen Kılıç Kemal haklı çıktı; cemaat alakasız davrandı. Devleti Aliye'den temizlenmeye başlanan Hizmet-i Ala'nın Mualla grubu, boşalttıkları yerlere başka bir vesayet oturur Hafazanallah, deyu yargıya başvurdular. Koyun semerine rahvan gitsin! Daha seçim çok.

II Geçen gece gazeteci ağbilerimizden biri CHP'nin üç bölümden oluştuğunu söyledi; Ulusalçılar, Sosyal Demokratlar, Delege Spor. Ce Ha Pe'nin kafası karışık, tümcesi bin yıl sümgez inşallah!

III Önümüzdeki maçlara bakarsak. İlk Cumhurbaşkanlığı seçimi var. Kaybedenler kulübünde arayış başladı. İttifak gündemde. Gazıcılarda sorun yok en büyük başkan bizim başkan. İnşallah, Abdullah kardeşimiz bir maraza çıkarmaz. Sanmıyorum;

demokrasimizin bir elastikiyeti de; Becayıştır. Becayış müessesesini çalıştırarak kardeşliğin devamı sağlanabilir. Son dakika: Becayış konusunda nümeyiş çıkarmayan Gül kendisini 'şimdilik emekli' etti. Başbakanımız; koşan, coşan, terleyen, paylayan bir Başkan olacağını da belirtti. 'Son dakika'dan sonra: MHP, kendi kendimizin adayını çıkaracağız, ittifak yok.

IV Kıyamet alametlerinden olduğu bilinen; binaların artması iktidar yanlılarını pek ırgalamıyor. Onlar hayatı beton üzerine oturtup dalga motorlarıyla sulamak istiyorlar. Bina arttıkça hava sirkülasyonu berhava olmuş umurlarında değil. Kuraklığa çanak tutulmuş tiklerinde değil. AVM'ler tapınağa dönmüş, şirk ve şirk kostümlü gezer olmuş farkında değiller.

AVM'den AYM'ne geçsek; geçmeyelim Başbakan kızıyor. "Cüppelerinizi bırakın, siyasete atılın!" diye bağırıyor çiftliğinde Devlet Babanın. Yargıçların sessizliğinde asla cüppelerini

bırakmayacakları saklıydı. Di Kapriyo denli yakışıklı Haşım Bey 23 Nisan resepsiyonuna katılmayarak hafiften tavır yaptı ama kimse fark etmedi.

V Başkanlık, yarı başkanlık, partili CB, halkın oylarıyla seçilen CB derken sistem bir şeye evrilecek ama neye? Benim önerim JB modeli; rakı kokar, viski içen bir Cumhurbaşkanı.

Hem Amerika da böyle bir başkana sıcak bakar, kucak açar. Hele Javier Badem adlı biri bulunursa, yeme de yanında yat.

Mayıs'tan sonra...

Türkiye artık herkesin farkında olduğu bir savaşın içinde; savaşın farklı güç noktaları, cepheleleri, figürleri ve bir adet diktatörü var. Bir tarafta kendi devlet reflekslerini yanında taşıyarak 90'lı yılların merkez sağını yeniden inşa etme arayışları ile 'Yeni Türkiye'nin yeni muhalefeti arasında sıkışıp kalmış CHP ve MHP bloğu duruyor. İkisi de siyaset üretilmiyor, ikisi de AKP hangi projeyi dayatırsa onun figüranı olmaktan kurtulamıyor ve hep yeniliyor. Yenildikçe değişiyor: Diğer tarafta uzun süren mücadele yıllarının kazanımları ile iktidarın hamlelerini kendi programı nezdinde artışı çevirebilme yeteneğine ve üst siyasete dâhil olma gücüne sahip ve AKP'nin yalnızlaşmasını kendi fırsatına çevirmeyi düşünen ve yer yer başarmış bir Kürt hareketi var. Ve tepeye çıktıkça yalnızlaşan Tayyip Erdoğanlı AKP diktatörlüğü...

Zaten olması gerekeni bir kenara bırakırsak somut olarak biz

sosyalistler, bu güç odaklarından biri değiliz ve bu tablonun dışındayız. Ancak Diktatör yıllardır büyüyen bir toplumsal kutuplaşma yarattı, yoksulluğu ve sömürüyü bu yolla unutturmaya çalıştı. Gezi ayaklanması bunun patlaması olmuştu. 'Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak' dendi çünkü ne bu değişimi toplumun belli kesimleri kabul ediyordu ne de muhalefet seçenekleri bu tepkiyi açığa çıkarabiliyordu. Sosyalistler Gezi'den beri bu tepkinin sokaktaki temsilcisi oldu ama daha da ötesine taşıyamadı. Hazırlığımız ve en önemlisi tepkiyi taşıyabilecek sınıfsal tabanımız yoktu. Bunun araçları da yoktu. Hâlâ da yok. Ancak biz sosyalistler bütün bu tablo içinde üst siyasetin teşhirini yapabilecek bir güç noktası olmasak da, savaşın öyle ya da böyle bir parçasıyız. Çünkü meşruiyet. Bu koşullarda Diktatör 1 Mayıs günü bizi düelloya davet etti...

2013 1 Mayıs'ı Gezi Ayaklanması'ndan önce kıvılcımın çakıldığı gün olmuştu. AKP iktidarı o günden beri meşruiyetini kaybetmeye devam ediyor ve daha da zorbalaşıyor. 2014 1 Mayıs'ı ise işçilerin örgütleriyle katılmadığı, genç devrimcilerin direndiği 1 Mayıs olarak tarihe geçti. Devrimciler iktidarın araçlarının yaydığı korkuya ve kesilen yollara rağmen Taksim'e çıkan sokaklarda polis barikatlarının karşısına dikildi. Devlete karşı kalkan ile taş ile, sapan ile, elinde ne varsa direnmek meşru hale geldi. Çünkü AKP artık kendi hukukunu bile tanımıyor. 1 Mayıs günü evinde oturanlar bile iki sene önce 'legal' olarak kutlanan ve iktidarın ballandıra ballandıra anlattığı 1 Mayıs'ı şimdi kendisinin yasakladığının farkında. Artık toplumun büyük bir kesiminin gözünde rejim değil sokağa dökülenler meşrudur. 1 Mayıs günü yapılan polis göz altılarında bir tane bile tutuklama çıkmaması bunun göstergesidir. Devrimci avukatların iradesi de bu noktada önemli bir vakadır. 2014 1

Mayıs'ı, özette, devrimcilerin her koşulda direnme iradesini gösterebileceğinin bir kanıtı olmuştur.

Gençlik devrimci mücadele içinde iyice öne çıkmaya ve sokakta tecrübe kazanmaya devam ederken, yani sokak güç kazanırken, sosyalistler yıllardır dilimizden düşürmediğimiz gibi işçi sınıfıyla bağlarını kurmada büyük eksikler çekiyor. 'Sandık' gibi, 'sokak' da tek başına yetmiyor ve AKP devrimcilerin zaten azalan toplumsal alanlarını iyice yok ediyor. Sendikalı işçi oranı AKP iktidara geldiği günden beri hızla düştü, bu boşluğu tarikatlar ve cemaatler

dolduruyor. Ülke siyaseti artık sendikaların değil cemaatlerin ve tarikatların üzerinden şekilleniyor. Rejimin yapısı değişiyor ve bunun karşılıkları ile artık gözle görülür şekilde yüz yüzeyiz. Sırf bu nedenle dahi bu değişime seyirci kalamayız.

2014 1 Mayıs'ının dersleri de olmuştur.

En önemlisi ve ilk söylenmesi gereken, devrimciliğin sadece 1 Mayıs günü yapılacak bir şey olmadığıdır. Devrimcilik ya hayatın merkezine koyularak yapılır ya da yapılmaz. Sosyalist hareketimizin bu dönemde mücadelenin içinden çıkacak ve kazanılacak yeni kadrolarının yanında, kadro niteliğinde de militan bir sıçramaya ihtiyacı vardır. Keza devrimcilik kitlelerle birlikte ve onların içinde yapılır. Barikatlarımızı sadece polis barikatının önüne kurmak yetmez. AKP'nin saldırdığı her alana barikat kurmayı ve arkasında bir kitle biriktirmeyi başarmak zorundayız. Bu uzun bir süreç olacaktır ve sabır gerektirir. Diktatör'ü devirmek için yeni aritmetik formüller arayanlar yanılır. Diktatör'e karşı sürececek uzun mücadelenin sınıf hareketinin yükselişi ile paralel gitmesini sağlamaktan başka çaremiz yoktur.

Bunun yanında birleşik mücadele hattını yaratmalıyız. Kimse tek başına kendini 'devrimin öznesi' ilan ederek bir yere varamaz; sorunlarımız sadece sosyalistlerin değil bu toplumun da sorunlarıdır ve yalnızlaşmamızın en büyük sebebidir. Devrimciler yeni dönemin ihtiyaçlarını gözetenek, yan yana durmanın koşullarını yeniden düşünmelidir. Gerçek ve kalıcı bir birliktelik ise ancak sınıf zemininde ve sınıf talepleri ile mümkün olabilir.

Gün devrimcilik gündür, görevlerimiz ve yapacaklarımız çok ve zorlu işlerdir. Devrimciliğin asıl olarak zor zamanda yapıldığı söylenir. Doğrudur, kitleler ayaklandığında barikat başlarında zaten istemeseniz de yanınıza bulursunuz. Bizim görevimiz o güne hazırlanmak, hazırlamak ve o günü yaklaştırmaktır.

RED'in
sözü

AKP'ye asıl operasyon işçiden!

**"SANTRALLERİMİZİ MADENLERİMİZİ SATIN DA GÖRELİM SİZİ
SİYASETÇİ KATİLİ YAPMAYIN BİZİ
CEZAEVLERİNİZ KORKUTAMAZ BİZİ
TOMANIZ TANKINIZ YILDIRAMAZ BİZİ
YATAĞAN YENİKÖY KEMERKÖY ENERJİ VE MADEN İŞÇİLERİ
DİRENİŞİN SİMGESİ"
(YATAĞAN İŞÇİ ANDI)**

Merhaba, benzeniz bu mayıs sürecinde Yatağan'dan 'bildiriyorum!' İstanbul 1 Mayıs'larını iyi bildiğimden, yoldaşlarımın yanında, direnişin barikatlarında olamaktan kaynaklı hicap duyuyordum. Maalesef memleketin binlerce güvencesiz üniversite mezunu gibi, ben de, gizli işsizliğimi sırtıma heybe edip memlekete döndüm. Fukaralıktan kaynaklı İstanbul'a gelemediğim için biraz üzgündüm ama 1 Mayıs'ta Yatağan'da olmak bambaşka bir umut doldurdu içimi.

Malumunuz geçen yıldan beri Yatağan'da bir işçi direnişi var. Kemal Derviş'in 'Neo-24 Ocak' ekonomi programını kopyalayıp yapııştırarak Türkiye ekonomisini kevgire çeviren AKP hükümeti, Yatağan'daki termik santrali özelleştirmeye çalışmak gibi bir tarihsel hataya imza attı. Sonrasında devletin geri viteslerine şahit olduk. O dönemde Yatağan sokaklarında tartaklanan polis görmek artık şaşırtmıyordu. Gelgelelim dünyanın en çapsiz diktatörünün, termik santralde özelleştirme ısrarı hiç bitmedi. Yabancı sermaye transferleriyle zevahiri kurtardığını zanneden AKP hükümeti, hâlâ KİT'leri gasp etme girişiminde.

İşte bu konjonktürde, 2014 1 Mayıs'ı için, Muğla ve çevresindeki tüm demokratik kitle örgütleri ve sendikalar, Yatağan'da özelleştirmeye karşı miting çağrısı yaptı. Yatağan'a girdiğinizde, ilk göze çarpan durum, bu koca ilçenin bir direniş kalesine dönüştüğüdür. Sadece işçiler değil, memurlar, esnaf direnişi sahipleniyor; TIR şoförleri dahi klaksonla mitinge destek oluyordu. Özellikle Yatağan esnafının işçinin yanında olduğunu deklare eden pankart dikkat çekiyordu. Alana gidilirken, Tez-Koop-İş'in "Çay molası hakkımız, söke söke alırız!" sloganı, işçinin her talebinde ne kadar ciddi olduğunu da gösteriyordu. Aynı zamanda, davul ve zurna ile 'yatcaz kalkcaz hoopordayız'ı çalan işçiler diktatöre göz dağı vermeyi ihmal etmiyordu. Evet tuhaf zamanlardan geçiyoruz. Ama direnişin gücünün boyutları alanda daha iyi fark ediliyordu.

Alana girerken, üzerinde içeride dağıtmak için dergi vardı. Arama sırasında polis dergileri fark etti ve klasik "Alın bunu!" repliğiyle karga tulumba gözaltı girişiminde bulundular. (Sizden 'bu' diye bahseden bir üniformalının varlığı insanı delirtmek için yeter. Gaza suya gerek yok!) İzinli bir mitingde, Yatağan'da gözaltına alınan ilk kişi olarak tarihe geçeceğimi düşünürken, işçiler polisin elinden beni çekip, polisi geri püskürttü. Polis sadece yayının legal olup olmadığını kontrol için beni bir süre tutmaları gerektiğini olağanüstü bir kibarlıkla işçilere anlatmaya çalışıyordu. Hayatımda ilk defa böyle bir olaya şahit oldum. Devamında olanlar çok daha ilginçti. Kim olduklarını göremediğim bir grupla polis arasında kapıda bir sürtüşme yaşanmış. Bunun üzerine sendika görevlisi mikrofona şunları söyledi: "Bu bizim mitingimizdir ve buranın güvenliğini almakta bizim işimizdir. AKP'nin polisi buranın güvenliğini alamaz! Alana giremeyen kardeşlerimiz var herkes kontrol noktasına!" O anda tüm alan "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganıyla kontrol noktasına aktı. Sonuç olarak polis yine geri adım attı.

Yatağan işçisi bu özelleştirmelerin sadece cesetleri üzerine bina edilebileceğini haykırdı o alanda. Yumrukları arşı delerken yeminlerini ettiler. Ve bu öfke, beyaz yakalisından mavi yakalisına, güvencesizden sendikaliye, işçiden öğretmene kadar tüm işçi sınıfına büyük hızla yayılacaktır. AKP kayıt-dışı girişlerle dengelediğini sandığı ekonomisini daha fazla KİT'i halkın elinden çalarak zenginleştirdiğini sanabilir. Ama şunu da bilmelidir ki, Yatağan işçisi "Siyasetçi katili yapmayın bizi!" derken gayet ciddidir.

KARDELEN GÜRGÖR

Haziran Ayaklanması'na katılan kitleler bu 1 Mayıs'ta bölünmüştür. Bölünme kendiliğinden değil, gayet bilinçli biçimde hükümet ve onun bazıları gizli bazıları açık işbirlikçileri tarafından gerçekleştirilmiştir.

1 MAYIS'TA KUVVETLER AYRILIĞI

YAVUZ ALOGAN

Devletin anayasal yapısında yasama, yargı ve yürütme erkleri birbirine yaklaşıpken, halk muhalefetine kuvvetleri hızla birbirinden uzaklaşıyor. Bu birleşme ve ayrışma durumunun diktatörlüğe giden yolu döşediğini rahatlıkla söyleyebiliriz. Üç erk birbirine yaklaştıkça muhalif halk güçleri ayrışıyor; bu durum, iktidarın manevra alanını genişletir, oyunun kurallarını zorlar.

Son üç yılın 1 Mayıs kutlamalarında da çatışmalar oldu elbette, fakat gerilim bu yılki gibi tavana vurmadı. Tayyip Erdoğan, 2010 1 Mayıs'ı için "Bir festival havasında" değerlendirmesi yapmıştı. Şöyle dedi o zaman: "Otuz üç yıl aradan sonra böyle bir zemini hazırlamanın mutluluğu içindeyiz. (...) Taksim Meydanı'yla ilgili verilen karar AK Parti iktidarına nasip olmuştur."

Gerçekten de son 1 Mayıs'lar halaylarla, müziklerle tam bir karnaval havasında geçmiş, kapitalist/baskıcı ülkelerde karnavalların yarattığı o muhteşem "catharsis" işlevini görmüştü. Halaylar çekilmiş, trampetler çalınmış, şarkılar söylenmiş, spor takımları resmi geçit yapmış, Pipa Bakka gelinliği giymiş bir genç adam ilgi odağı olmuş, anti-kapitalist Müslüman gençler Kanlı Pazar'ın (16 Şubat 1969) özeleştirisini yapmak için gıyabi cenaze namazı kılarak "İnşallah Sosyalizm gelecek" pankartı bile açmışlardı. Dahası, bir bakan Tandoğan meydanında kürsüye çıkıp emeğin bayramını kutlamış, ardından Ceceli konseriyle coşan mütebedeyin kitle hoplayıp zıplamaya başlamıştı. Basın ve medya bütün bu gösterileri büyük bir ilgiyle karşılamış, hükümet yanlısı gazete ve televizyonlar günlerce gösterileri övmüştü. 1 Mayıs gösterileri, hâkim sınıfın ve devletin arzuladığı şekilde yeni bir rotaya girmiş gibiydi.

Trapezde denge

Derken sahneye farklı bir aktör çıktı ve bu pedagojik özdeşlenme hali Haziran Ayaklanması'nda paramparça oldu. Yandaş medyanın ve hükümetin bu kez gördüğü tablo "karnaval" havasından çok farklıydı. Ülke çapında sokaklara çıkan insanlar, kendilerini "Mustafa Kemal'in askerleri" olarak tanımlıyor ve hükümetin istifasını talep ediyorlardı. Sokaklarda muazzam bir öfke, keskin bir mizah ve güçlü bir irade belirmişti. Bütün bunlara "17 Aralık rezaleti"; rezaletin rezaleti olarak da bütün hukuk kurallarının ihlali ve suç delillerinin karartılması için yapılan akıl almaz girişimler eklendi. Seçimlerde hükümet "necip milletimiz" in en cahil ve muhtaç kesimlerinin oylarını alarak

zafer kazandı. Halkın yüzde 43'ü, "Adam çalışıyor ama bize de veriyor" mantığıyla, dış desteği zayıflayan, yolsuzluğu deşifre olan hükümetin, devrilmek üzere olduğu trapezde son anda dengesini bulmasını sağladı.

Kim kime, dum duma!

1 Mayıs kitleleri son üç yılda da Tandoğan, Taksim, Kadıköy ve daha pek çok alana bölünmüştü. Bu seferki 1 Mayıs'ta, bölünme değil tam bir ufalanma görüldü. Bunu sadece hükümetin kurnazlığına atfetmek elbette doğru olmaz. Ülkede sendikaların hiçbir (evet hiçbir!) anlamı kalmamış ve bütün muhalif kesimlerin 1 Mayıs'larda tek bir alanda toplanmaları için gerekli ortak zemin parçalanmıştır. Dayanışma ve ortak mücadele azmi, grupların kendi çevre/sınırlarına kadar daralmıştır. Ankara'da mesela, Sıhhiye Meydanı'nda Kürt kardeşlerimiz "de-lo-loy" türkülleriyle halay çekerken, iki sokak ötede yalananlar vardı. Kimsenin kimseden haberi yok. Söзде sendikacılar sözde işçi sınıfıyla birlikte Kadıköy'de İstiklal Marşı söyleyip istim boşaltırken, onların "vatansız" dedikleri sosyalistler öteki sözde sendikalarla birlikte hemen karşı kıyıda gaz bulutları içinde Taksim'e ulaşmaya çalışıyorlardı.

Haziran Ayaklanması'na katılan kitleler bu 1 Mayıs'ta bölünmüştür. Ancak bu bölünme kendiliğinden değil, gayet bilinçli biçimde hükümet ve onun bazıları gizli bazıları açık işbirlikçileri tarafından gerçekleştirilmiştir. Tehlikeyi savuşturdular mı? Şimdilik bilmiyoruz. Haziran'da göreceğiz.

Hükümet medyası ve AKP'nin demagogları, Haziran Ayaklanması'nın bir Fethullah Gülen tertibi olduğunu söylemeye

başladılar. Başbakan, pek çok konuşmasında "Gezi olayları" ile 17 Aralık "darbe girişimi"nin paralel devletin, yani Fethullah teşkilatının eseri olduğunu söyledi. İşçi Partisi'nin kuvvetlere çok meraklı lideri de herkesi hayretler içinde bırakacak bir üslupla "turuncu kuvvetler" imasında bulundu. "Milli demokratik devrimin tamamlanmamış görevlerini tamamlamak" için bu "turuncu kuvvetler" in tecrit edilmesi gerektiğine karar verdi; kendi partisinin gençliğini "vatansız"lardan ayıracak, ikiye katlayıp milli kuvvetlerin yanına koyacak.

Ben bu mantıklara hayranım –gerçekten! Şimdi, "turuncu kuvvetler"i tarafsızlaştırmak için, düvel-i muazzama ve ABD'nin saldırısı altında olan Hükümet'i harici saldırılar karşısında destekleyerek, baş düşman olan F-tipi örgüte karşı onunla ittifak halinde... filan diye giden bir mekanik fizik mantığı var bunlarda. Bu mantığın beni çok eğlendirdiğini de belirtmem izin veriniz. Siyaset denilen şey sanki bilardo türünden bir oyun; ya da öyle bir taş deviriyorsunuz ki domino etkisiyle muazzam sonuçlar alıyorsunuz. Nitekim Aydınlık geleneğinin bütün bir tarihi serüvenler dizisi de bu muazzam sonuçları ortaya koymuş bulunuyor. Kendileri için gerçekten muazzam sonuçlar!!! Bu sefer ben farklı bir şey, birleştirici bir rol bekliyordum ama olmadı; neyse, konumuz da bu değil zaten...

Neşemizi bozmayalım

Yazının başında da belirttiğim gibi, devletin esas teşkilatını oluşturan kuvvetler birleşirken, halk muhalefetine güçleri bilinçli ve kasıtlı bir tutumla ayrıştırılıyor. Bu uygulamanın pek çok unsuru var; hepsini anlatmaya kalksak birkaç RED

dergisi doldurmak gerekir. Mesela bütün sosyalistleri Kürt hareketinin peşine takarak anlamsızlaştırma projesi (HDP); Tandoğan ve Kadıköy'de meşru ve resmi 1 Mayıs kutlamalarına katılan sendika, parti ve dernekleri majestelerinin muteber (itibarlı) resmi muhalefeti olarak değerlendirip, bu kesimlerin dışında kalan bütün sosyalist parti, grup ve varsa sendikaları "terörist" ve "vatansız" ilân etme projesi. Türk, Kürt, ulusalcı, enternasyonalist her türlü sosyalist arasında AKP'nin zevkle izleyeceği (hükümet yanlısı medyanın heyecanlı yer verdiği) çatışmalar çıkarp, bunları abartma projesi. Bu kez akademisyen kılığına girmiş soytarıları ya da bu türden soytarıların gazeteci versiyonlarını, gerici ve işbirlikçi medyanın kanal ve sütunlarından sosyalistlere saldırtma projesi. Hatta sosyalist sola yönelik bu türden saldırıları özel mizansen ve fotoğraflarla gerçekleştirme olayı (mesela Berktaş'ın 1 Mayıs 1977 uzmanı olarak Taksim meydanında olayları dramatize ederek Sabah muhbirine aktarması: "Sol işte bu meydanda o gün öldü!!" gibi Şekspiyen tıratlar çekmesi... Küçük Hamlet, hâlâ babasının kale burçlarında beliren hayaletini kovmaya çalışıyor aslında, ama siz onu gerçekleri açıklayan tarihçi sanıyorsunuz!..) Uzatmaya gerek yok, saldırılar ve saflara ayırma çabaları saymakla bitmez...

Bütün bunlardan endişelenecek miyiz? Bence hayır... Burası, emin olun, çok enteresan ve hiçbir yere benzemeyen bir ülkedir. Her şeyin bittiğini, hayatın sınılanmış bir beton kütle gibi durgun aktığını düşündüğünüz bir anda öyle şeyler olur ki aklınız durur. 1908'de Hürriyet'in ilanı; 1922 yılının 26 Ağustos'undan itibaren her şeyin birkaç gün içinde değişivermesi; 1960 Devrimi (hani Murat Belge'nin tekerrüründen korktuğu hadise!); 15-16 Haziran işçi ayaklanması, gericiliğin istikrarı sağladığını sandığı bir anda milyonların bir anda sokaklara dökülmesi... Buna benzer ani ve şokartıcı olaylar bu topraklarda eksik olmaz. Haziran Ayaklanması'nı öngören oldu mu mesela? Bir doğal afet gibi patladı, orman yangını gibi yayıldı. Saflaşmalar da çok hızlı değişir burada. Başka ülkelerin aksine, bütün siyasi akımlar için tarih bugün gibi yaşanır. İsyankarlığıyla, kurnazlığıyla, acımasızlığıyla, yıkıcılığıyla, kuruculuğuyla, fedakârlığıyla, çikarcılığıyla renkli memlekettir burası ve hayatı hiç kimse kendi kafasına göre oluşturduğu kalıpları içinde dunduramaz.

Halkımızın hayata bakışında da daima ince bir ironi vardır. Tam ona hükmettiğini sandığınız anda size gülüverir. Bu yüzden neşemizi bozmayalım. Şahsen ben burayı seviyorum... Ya İsviçre'de yaşıyor olsaydık? Sıkıntıdan patladık!..

Evet AKP otoriterleşiyor ama demokratik adımları atmayı da ihmal etmiyor; misal en son demokratik bir adım olarak ortaya koyulan MİT yasası bir demokrasi şaheseridir.

Her şeyden önce, ayıptır!

BURAK SÖNMEZER

Entelektüel arkadaşlarımız olduğu uzun süredir biliniyor. Söz konusu tutarsız arkadaşlarım beni kimi

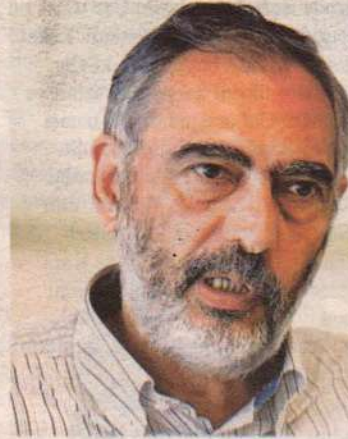

zaman güldürüyor kimi zaman düşünmeye sevk ediyor. Geçtiğimiz günlerde Etyen Bey'in (Etyen dediysek Etyen Mahçupyan) kimi yazılarını ve röportajlarını eleştiri konusu yaparak tepemi attırmayı başardılar. Üşenmedim yazılara baktım. Ne diyor efendim adamcağız? Diyor ki; "Başbakan Ermeni meselesinde özür dileyerek bir gedik açmıştır; bunlar Osmanlıvari çok dilli, çok mezhepli çok kültürlü bir dünyayı özleyiyorlar" diyor. "Hükümet burada durmaz; meselenin peşinden gider" diyor.

Evet gider... Sonuna kadar gider. Bakın Roboski meselesine! Elinizi vicdanınızın üzerine koyun; gitmedi mi başbakan meselenin peşinden? "Her kürtaj bir Uludere'dir" demedi mi? Evet her kürtaj bir Uludere ise, sezaryen de Ermeni

meselesidir kardeşim bu kadar basit. Yalnız bu açıklamayı yapmak da zaman meselesi, toplumun alışması gerekir. Etyen Bey haksızdır diyebilir misiniz? (Hayır).

Başka ne demiş? AKP'yi tahlil etmiş misal. Demiş ki "AKP zaten otoriterdi; ama otoriterliği anti-demokratik olduğunu göstermiyor" demiş... Doğrudur! Bir kere otoriterizme ilişkin bugüne kadar ortaya çıkmış bütün literatür yanlış, uyduruktur. Ben de Etyen Bey'le hemfikirim. Etyen Bey bir kimya mühendisi, üzerine işletme okumuş sonra da iktisat meselesine bakmış. Yani efendim ondan iyi kim bilecek bu otoriterlik totoliterlik

mevzuunu ki? Evet AKP otoriterleşiyor ama demokratik adımları atmayı da ihmal etmiyor; misal en son demokratik bir adım olarak ortaya koyulan MİT yasası

bir demokrasi şaheseridir. Üstelik Suriye'ye ihraç edilen fazla demokrasilerimiz de cabasıdır. Ötesinde işte 1 Mayıs'ta yaşayanlar... Demokratik olmayan bir siyasal iktidar bunca mitinge şımarıklığa izin verir miydi Allah aşkına? Vermezdi tabii. Yalnız

burada yine Etyen Bey'e referansla, memleketimizin bir devrimci dönüşüm geçirdiğini de unutmadan konuşmak gereklidir. Etyen Bey, hayatı devrimler,

sosyal çalkantılar ve çatışmalar içinde geçmiş bir kimsedir. O yüzden sözüne itibar edilmesi gereklidir.

Ha bir de şu mikrop mevzuuna değinmek isterim. Etyen Bey gibi bir kimse kuşkusuz çağın vebası kanser hakkında da bilgi sahibidir. Amerika'da geliştirdikleri fikirler ve sezgilerle (metodolojiye dikkat) kansere çağre bulan bilim adamlarıyla temasa geçen Etyen Bey, hastalığa aslında değişken karakterli (karaktersiz) bir bakterinin neden olduğunu açıkladı. Böylece bir taşla iki kuş vuran Mahçupyan bir taraftan bakteriye karşı geliştirilen aşının duyulmasını ve yayılmasını engelleyen kapitalist ilaç şirketlerinin diğer taraftan da meseleden haberdar olmadan bilim dışı ilan eden ortodoks tıbbiye dükalığının osurüğünü düğümlemiş oldu.

'Vesayetçi Entelektüelizm'e karşı, anti-kapitalist ve anti-statükocu bir kimse olduğunu defalarca ispatlayan Etyen Abime, sizin vasitanızla Bergsoncu sezgisel selamlarımı gönderiyorum.

1 Mayıs'ın gözükaraları

Ankara'da 1 Mayıs'ın kitle-i asliyesini liseli gençlerin oluşturmalarına ne demeli?

Her zamanki gibi tarihi Ankara Garı'ndan başlayan; zaman zaman yürüyüşe katılmak isteyip de polis barikatları nedeniyle yolu bir türlü keşistiremeyen küçük kortejlerin Sıhhiye meydanını doldurmasıyla iyice sönükleşen 1 Mayıs mitinginin farklı bir yüzü daha vardı...

Meraklanan annelerine babalarına, 1 Mayıs'a gelip de, telefonda "yok ben mitingde değilim babacım, biz "bilmem ne' dershanesinin önündeyiz diyenlerin kutladığı 1 Mayıs... Anneler babalar "Ah kızım/oğlum gitti ama mitinge gitmemiş", diye düşünenler için söyleyeyim. O iş öyle olmadı.

O dershanenin önünde toplanan gençler önce Berkin Elvan sloganları atıp kalabalıklaştı. Küçük gruplar halinde ellerinde derme çatma pankartlar; dillerinde Berkin sloganları kendi alanlarına yavaş yavaş girdiler. Kendilerince yeter sayıya ulaştıklarını düşündüklerinde ise, bu kez "maskeler takılın çatışmalar başlasın" sloganlarıyla polis barikatını zorlamaya başladılar... Aslında sayıları topu topu bin kadardı ama 1 Mayısı havai fişeklerle kutlamaya yemin etmişlerdi. Gazdan bayılmalrı, kafalarının gözlerinin; kollarının bacaklarının yarılması onları hiç etkilemedi. Dağıldılar yeniden toplandılar; gözüktü alınıldılar ama teslim olmadılar. Elleri kelepçe polise katil diye bağırarak, ayaklarına tükürmeyi ihmal etmediler.

Ha sonrası mı? Biraz dinlenmelerine bile müsaade edilmedi... Gidip test çözmek zorunda bırakıldılar...

İdam

Piyasaya düşen her şey gibi, geçtiğimiz ay gündemi sarsan malum çocuk cinayetleri de piyasaya düştüğü anda parlak fikirler saçmaya başladı. Ölü bedenlerden yükselen minik ruhlar geri çağırılarak konuşturuldu... İçinden çıktıkları bedenlerin ne acılar çektiği anlatıldı... Söz bir türlü tatmin olmayan kamu vicdanına gelip dayandığında, idam hazır ve nazır olarak orada beliriverdi.

Kamu vicdanı meselesinden zerre kadar bir şey anlamayan iktidar mensuplarının tahayyül sınırlarını, anlaşılan o ki, Amerikan filmlerindeki at hırsızlarının ya da banka soyguncularının ağaçlara asılma sahneleri oluşturmaktadır. Her konuda anket yaptırıp, milli iradeye soru soran ve ona göre konuşan diktatörlük mensuplarının idamın geri getirilmesi konusundaki fikirleri, bizzat diktatörün, "Çalışmamız var" diye açıklamalar yapması tam da bu durumun göstergesidir.

Diktatörlük, idamın gerçek bir tehdit haline getirilmesini isterken, bunun sınırları konusundaki hassasiyetini de durmadan belirtmektedir. Sınırlarında, kendilerince anlamlandırdıkları kamu vicdanının at koşturduğu ceza alanı içerisine psikopat çocuk katilleriyle dinin ve devletin düşmanlarından başkası asla girmemelidir. Sınırların kuvvetli olması, bir ceza olarak idamın yayılın karakterinin engellenmesi gereklidir. Zira gerçekleştirilmeye çalıştıkları tehdit kendi gerçek korkularıdır. Bu yüzden kitleleri, 'evde zor tutulan' kitlelerle tehdit ederken, toplumun tümünü de karar verilmiş bir ölümle korkutmaya çalışmaktadırlar.

İdamın esas onlar için icat edildiğinden, yönetilenlerin zaten öldürüldüğünden haberdar değiller...

Tezgah: Suriye Savaşı

CAN GÜROLA

Savaş sadece bir grup adamın bir başka grup adamın üzerine çullandığı bir karmaşa değil. “Savaş politikanın başka araçlarla devamıdır” diyordu ünlü Prusyalı general Clausewitz. Türkiye açısından bakıldığında ise bunun doğrulandığı görüyoruz; uluslararası desteği kaybetmiş, güvendiği sermaye çevrelerinin büyük bir bölümü tarafından yumuşak bir geçişle devrilmeye çalışılan, en yakın müttefikleri emperyalist devletler tarafından eleştiri yağmuruna tutulmuş bir devlet... Almanya Cumhurbaşkanı’nın bu kadar sert konuşmasının sebebi yalnızca Alman emperyalizmi açısından değil, onlarla ciddi ortaklıklar kurmuş TÜSIAD’ın sıkıntılarında bir dönemeci de ifade etse gerekir.

Ülkedeki sokak muhalefeti ise her geçen gün güç biriktiriyor. Geziden 1 Mayıs’a kadar her safhada hükümetin meşruiyet krizi derinleşiyor. Kürt ulusal hareketi masada vaat edilenlere güvenmiyor. Alevilerin üzerine oynanan oyunlar ise boşa çıktı. Dış politika konusunda tüm planları elinde patlamış, Libya’da destekledikleri güçler iç savaş arifesinde, Mısır’da yan yana durdukları devrildi, Tunus’ta sol muhalefeti ezmek için aynı yöntemleri kullanan bir başka AKP var...

AKP’lilerin kendileri bile artık demokrat olduklarını iddia edemiyor. Zamanında yan yana durdukları ve onlara ideolojik rıza üretmekle görevli Cemaat-liberal tayfası, beşinci kol bağları sebebiyle artık düşman safa geçmiş.

AKP’nin meşruiyet krizini çözebilmesi için geriye tek bir yol kalıyor: Savaş ve onun getireceği açık diktatörlük!

Tarihteki eski örnekleri vermek, savaşın ne işe yarayacağını daha iyi anlatabilir.

1900’lerin başlarında Rus işçi sınıfı Çarlık açısından beklenmedik bir hareketlilik içindeydi. O zamanlar hâlâ bir köylü ülkesi olan Rusya’da inatçı Marksist ve devrimci hareketlerin her türlü baskıya rağmen bıkmadan çalışmasının bir ürünü olarak sınıfın ileri kesimleri harekete geçmişti, grevler çoğalıyordu. Bu dönem Çarlık açısından sürekli rollerin değiştiği, yeni formüllerin denendiği dönemdi. Polis şeflerinden Zubatov mesela, devlet sendikacılığı fikrini geliştirmişti; buna göre, işçi sınıfı devletin kuracağı sendikalarda kontrol altında tutulacaktı ve ekonomik grevlerle sınırlı tutulacaktı. Tıpkı Hak-İş ve Türk-İş gibi. Ama beklenen olmadı çünkü halihazırda örgütsüz işçileri yanlışlıkla örgütlediler ve Bolşevik militanlar bu sendikalarda devrimciliğin değerlerini savundular. Bu sendikalar kısa sürede Çarlığın onlara biçtiği yoldan çıktı. Türkiye’de de benzer bir süreç Türk-İş içinde yaşanmıştı...

Kriz dönemlerinde ise Sergei Witte gibi adamlar öne çıktı. Witte ve ekibi liberal planların uygulayıcısıydı, ona göre ülkedeki ezilen uluslar sorunu, sınıf ve köylü hareketi bir takım reformlarla çözülebilirdi. Açılımları Çarlığın sürekli kriz üreten siyasi ve ekonomik yapısı yüzünden sürekli çöktü. Ne işçiler ne de ezilen uluslar buna kanmadı. Bizdeki Alevi ve Kürt açılımlarının fos çıkması, işçi sınıfının asla tükenme noktasına gelmeyen direnişi gibi.

1905’e gelindiğinde ise Çarlık büyük bir krizin eşiğindeydi. Bu dönemde bir kumar oynama fikri öne çıktı. Çarlığın en aşağılık görevlilerinden Plevhe, “Rusya’da toplumsal bir devrimi önleyebilecek tek şey

bir savaştır” demişti. (Aynı laf bir başka Rus generali tarafından 1914’te, 1. Dünya Savaşı’na girerken edilecekti çünkü 1912’den itibaren grevler devasa boyutlara ulaşmıştı.)

Rusya Japonya’ya toplumsal meşruiyeti giderek sarsılan bir Çarlık rejimi altında savaş ilan etti. Cepheye yenilgiler art arda geldi. Sonradan bir polis ajanı olacak Papaz Gapon önderliğinde işçiler taleplerini Çar’a iletmek için saraya barışçıl bir yürüyüş düzenledi. Fakat yürüylenlerin sayısı o kadar devasa boyuttaydı ki Çar korkusundan titrediği devrim fikrini karşısında sandı ve ateş açtırdı, sonuç korkunçtu Çar açısından. Bu hatası donanmanın çoğu yerde ayaklanmasına, işçilerin St. Petersburg, Moskova, Odesa gibi kentlerde barikatlar kurup savaşmasına sebep oldu. Dünyada işçi sınıfının iktidarının ilk nüvesi Sovyetler yani İşçi Meclisleri ortaya çıktı. AKP’nin palalılarına benzer şekilde Kara Yüzler adı verilen ekipler de türedi, ‘pogrom’lar yani örgütlü imhalar uygulamaya çalıştılar ama örgütlü biçimde kurulan işçi müfrezeleri, tabir-i caizse, bunların ağzını yüzünü kırıp evlerine geri gönderdi.

Savaş Çarlığın toplumsal dayanakları açısından sonunu getirdi, artık rejim boşlukta sallanan, halkla bağları kopmuş bir şeyden ibaretti. Yukarıda anlattığım Witte gibi yılışık ve karaktersiz liberaller bu dönemde öne çıktı Çar’ı kurtarmak için ama sonrası bilinen hikaye, tam 12 sene sonra Ekim Devrimi oldu! Çar’ın sonu ise malum...

Recep Tayyip Erdoğan yerel seçimde sandıkların çalındığı ayan beyan ortadayken akşama doğru bir konuşma yaptı. “Suriye’yle savaştayız” dedi ve ‘kütle’ onu alkışladı... AKP kendisine meşruiyet yaratacak bir boşluk bulma çabasında. Bu anlamda hem Esad’a karşı hem de İŞİD’i bahane ederek Suriye savaşını başlatabilir. Özellikle Selefiliğe karşı demokratik görünümü bir İslami alternatif söylemi kullanılabilir. Bu hem emperyalizm kampında meşruiyet arayışı, hem de iç muhalefeti bastırma çabası olacaktır. Aynı şekilde son dönemde çıkan MİT yasası Cemaat’e yönelik bir yasa olmakla beraber, içeriği bastırma aracı olarak da kullanılacaktır. Bu noktada TSK’nın bir NATO ordusu olduğunu hatırlamak elzemdir. Savaşta Türk Bayrağıyla değil, NATO yıldızlarıyla orada olacaktır.

Bilhassa kendi ülkesini başka bir işgal gücüne asla yağmalatmayacak Türkiye halkı ve işçi sınıfı, bir başka ülkenin yağmalanmasına asla izin vermemelidir. *AKP 2003’te 1 Mart tezkeresiyle ABD askerlerini bu topraklardan başka bir yere saldırmaya kalktığı zaman yenilgiye uğramıştı. Recep Tayyip Erdoğan gecesini gündüzüne katarak tezkereyi geçirmeye uğraşmıştı ama sonuç ortadaydı. Halkın yüzde 90’ı savaşa karşıydı; üstüne ABD’den nefret eden bir halk vardı burada.

Provokasyonları da unutmamak lazım. Süleyman Şah Türbesi ve oradaki 28 asker, her an bir provokasyon nesnesi haline getirilebilir. Türk uçaklarını Suriye hava sahasında düşürterek ve Reyhanlı’yı planlayarak istediklerini elde edemediler. Bizzat Hüseyin Çelik’in bundan iki sene önce yaptığı açıklamada söylediği gibi Türk halkı Suriye’yle savaşa karşıydı.

Öyleyse durum AKP açısından gayet kötüdür. Ama temel meselemiz AKP’ye meydanı boş bırakmamak olmalı, savaşın durmadan teşhir edilmesi tarihin verdiği örneklerde görüldüğü gibi oldukça gereklidir ve savaşa Türkiye’nin zaferinin değil, aksine yenilgisinin bu bölgedeki halkların lehine olduğu hatırlatılmalıdır.

Giyotine giden yol...

Fransa Kralı Louis Capet ve eşi Marie Antoinette’in hikayesini az çok biliyor herkes. Bilinmeyen yönlerinden biri ise Fransız Devrimi’nin pek çok aşamadan geçmiş olması. 1792’de Louis kendi ülkesinde adeta esir duruma düşmüştü. Toplumdaki hiçbir kesim onu doğrudan savunamıyordu. Kralcılar bile burjuva ekiplere yanaşır fikirlerini oradan duyurmaya çalışıyordu. Bu dönemde iktidar olan cumhuriyetçi burjuvazinin liderleri ülke içinde kendilerine kurulan komploların dış destekli olduğunu söyleyip -bunda haklılık payı vardı- İngiltere ve Avusturya’ya savaş ilan edilmesi gerektiğini söylüyorlardı. Tüm devrimcilerin mirasını sahiplenmesi gerektiği Jakobenler ise bunda tuzak kokusu almıştı. Çünkü Fransa devrimci dönüşümleri daha yeni atlatıyordu, yeni bir toplum kuruluordu ve bir savaş tüm bu kazanımları tehlikeye atabilirdi. Robespierre kürsüden “Bu savaşa girmek devrime ihanettir” dedi.

Kral, komposunu uygulamaya koydu ve Avusturya’ya savaş ilan edildi. Oynadıkları oyunu görmemenin imkânı yoktu çünkü eşi Marie Antoinette Avusturya prensesiydi kraliçe olmadan önce ve kayınbiraderi Avusturya kralıydı. Kralcılar planı şuydu: Kral Paris’ten kaçırılıp Viyana’ya götürülecek, organize olamayan Fransız orduları ise Avusturyalıların saldırısı karşısında ezilecek ve Kralık rejimi tüm zorbalığı ve pisliliğiyle yeniden tesis edilecekti. Jakobenler bu tiyatroya bir son verdi. Halkı harekete geçirdiler ve cumhuriyetçi burjuvaziden iktidarı aldılar; savaşı istemedikleri halde sorumlu hareket edip tüm karşıdevrimci kuvvetleri ve başka krallıkların askerlerini art arda yenilgiye uğrattılar. Kral ise Avusturya sınırına yakın bir yerde, Varennes’de yakalandı. Yaptıklarının bedelini giyotinde ödedi.

Kral ve Kraliçe’nin giyotin hatırası...

İran’daki acı deneyim

İran, komünistler açısından acı bir hatıra... Çünkü ne zaman hatırlasak idam edilen nice devrimcinin anısı gelir aklımıza.

Şah rejimi 1979’da son nefesini verdi. Şah Rıza Pehlevi, kentte işçi sınıfı ve öğrenci gençliğin devrimci eylemleri, kırada ise İslami küçük burjuvazi ve feodal molla önderliklerinin direnişiyle yıkıldı. Bu noktada liberaller hükümeti ittifakla kurmaya hazırlandılar, komünistler kararsızdı. İslamcılar ise hepimizin bildiği demokrat rolünü oynadılar. Hatta işçi sınıfını kendi yanlarına çekmek için öyle propagandalar yaptılar ki, afişleme çalışmalarından birinde işçi ellerini tasvir eden bir resmin altına “Bu ellerin cennete girmemesi imkansız” diye yazılar kullandılar.

Fakat o dönem komünistler SBKP’nin bürokratik yapısına körü körüne itaat eden ve sadece Moskova’nın çıkarlarını savunan bir hataydılar. İktidarı alma ve devrimi ileri götürme gibi bir derterleri yoktu. Karşıdevrim bu kararsızlıktan yararlanıp başka bir yüzle hızla gelişti.

Tam bu sırada, İran Devrimi Fransız Devrimi’ne benzer şekilde bir savaşla yüz yüze geldi. Irak’ta Saddam Hüseyin İran’ın petrol bölgelerini ele geçirmek için ordusunu hızla savaşa soktu. İran halkı yeni rejimin ne olacağı sorunu daha doğru düzgün tartışmadan bir anda kendini savaşın içinde buldu.

Mollalar ise ne yapacaklarını çok iyi biliyordu, önce liberalleri saf dışı ettiler, sonra ise savaşın olağanüstü bir durum olduğunu savunarak ve Saddam’ın kullandığı SSCB menşeli silahları bahane ederek komünistlere karşı geniş çaplı tutuklamalara giriştiler. ‘Vatan hainleri’ cezalandırılacaktı, elbet! Muhafızların çoğu cepheye yollandı. Oysa mollaların tek amacı, savaş sayesinde diktatörlüklerini pekiştirmekti.

Savaşın bitimine doğru korkunç bir gün yaşandı. Daha önceden idamlar o kadar sık yapılmıyordu ama Temmuz 1988’den başlayıp 5 ay boyunca sürecektir ve Humeyni’nin sağ kolunu bizzat kendi ifadesiyle 30 bine yakın insanın idamını onaylayan bir karar alındı. İran Devrimi savaş bahanesiyle ve komünist liderlerin basiretsizlikleri sonucu ezilmişti.

MIT Yasası: Çalınan minareye kılıf...

MUZAFFER ARSLAN

AKP iktidarı hukuk ve demokrasi konusunda her ne kadar cazgırlık yapsa da 'kendine demokrat' bir iktidardır. Mezarlıktan geçerken yana bakıp ısıklı çalarak hızlı adımlarla, bir an önce oradan uzaklaşmaya çalışan adam gibidir. Her türlü hukuksuzluğu fiilen uygulayan ve sıkışınca buna yasa kılıfı geçiren, işine geldiği zaman kanun diye tepinip, işine gelmediği zaman 'saygı duymayan' bir hükümetle karşı karşıyayız. Nasıl kendi yandaşlarına ihale verebilmek için ihale yasasına kırk takla attırdıysa, MIT'in hukuksuz girişimlerine de önlem alması gerekiyordu. Önce Hakan Fidan'ı yargılanmaktan kurtarıp, sonra da kendilerini güvenceye almak için MIT yasa değişikliğini gerçekleştirdiler. Utanmazlıklarında sınır aramak boşuna çabadır. Açıkça, yedikleri herzelere kılıf uydurdıkları bu yasa değişikliğini de 'demokratikleşme' diye yutturmaya kalktılar.

Evet, bu ülke burjuva demokrasisi konusunda fukaradır. Askeri darbeler dönemlerinde açıkça her yol mubah sayılmış, halk baskı ve zulüm politikaları ile cenderede ezilmişti. Göstermelik demokrasi dönemlerinde ise askeri darbe yasalarına yapılan rötüşlarla, 'demokrasinin geldiği' savlandı. AB'ye üyelik başvurusu sonrası ise müzakereleri sürdürmek için 'AB kriterlerine uyum yasaları' -nispeten demokratik adımlar- yasalar çıkarıldı. Ama devletin durumu, "ele verir talkını kendi yutar salkımı" deyimi gibidir. AKP iktidarı ise sadece kendine demokrat bir iktidar olduğundan, hükümete geldiği günden bu yana yol düzleme yasaları çıkararak her türlü hukuksuz, keyfi uygulamaya kılıf bulmada 'usta'laştı. Buna dönük yüzlerce örnek sayılabilir. Ama hiç uzağa gitmeye gerek yok. 'Çankaya Noter'i'nce de tasdik edilen son MIT yasası çok açık bir minareye kılıf bulma uygulamasıdır. Mevcut 26 maddelik yasada 15 madde ve bir ek madde ile yapılan değişiklik, suçluluk telaşesinin bariz örneğidir.

Bilindiği gibi adına 'açılım süreci' denen ve bugüne değin Kürtlere umut ve oyalama dışında bir getirisi olmayan, muhatabın hükümet ve Abdullah Öcalan olduğu bir süreç başlatıldı. Her iki tarafın da büyük umutlar vaat ettiği ve tek güzel yanı çatışmaların geçici de olsa durduğu 'açılım süreci', Kürtler tarafından yasal dayanak talepleri gelince sekteye uğrama belirtileri göstermeye başladı. Büyük umutlar ve basın dolduruluş ile olay olan 'akıl adamlar' çoktan unutulmuş fakat somut bir adım ortaya çıkmamıştı. Ancak işin perde arkasında MIT ile bizzat Abdullah Öcalan'ın görüştüğü ve bazı protokoller oluşturdukları bilgisi kamuoyu ile paylaşıncı, AKP 'iş üstünde yakalanmış suçlu' psikolojisi ile bocalamaya başladı. İşin içine 11 yıldır aynı sofradan yedikleri kardeşleri 'cemaat' ile başlayan kavga girince, telaş yerini derin bir korkuya bıraktı. Çünkü cemaat hukuksal altyapıdan yoksun yürütülen sürece başından beri hakimdi. Yapılan görüşmelere yasal dayanak bulmak için girişilen çaba, MIT'in sadece AKP'ye

bağlanmasını da beraberinde getirdi.

Eğer maddeleri incelersek ne dediğimiz daha net anlaşılacaktır. Bunun için minareye kılıf maddelerin önemli olanlarını buraya almak gerekiyor.

○ "Dış güvenlik, terörle mücadele ve milli güvenliğe ilişkin konularda Bakanlar Kurulunca verilen her türlü görevi yerine getirmek." Bakanlar kurulunca verilen görev demek siyasi iktidarın emrinde olmak demek. Siyasetin kontrolünde bir MIT.

○ "Dış istihbarat, milli savunma, terörle mücadele ve uluslararası suçlar ile siber güvenlik konularında her türlü teknik istihbarat ve insan istihbaratı usul, araç ve sistemlerini kullanmak suretiyle bilgi, belge, haber ve veri toplamak, kaydetmek ve analiz etmek." Burada söz konusu olan görevler ile MIT polisleşmektedir.

○ "İstihbarat kapasitesini, niteliğini ve etkinliğini artırmak amacıyla, yabancı istihbarat teşkilatlarının kullandığı usul, yöntem, imkan ve kabiliyetleri ile teknolojik gelişmeleri takip etmek, uygun görülenleri temin etmek, kullanmak veya uygulamak." Dış istihbarata bağımlılığın yasal kılıfı bundan daha iyi yapılabilir mi?

○ İşin asıl can alıcı yönü ve minare kılıfı fıkrası ise şöyle: "Milli güvenliğine ve ülke menfaatinin gerektirdiği hallerde yerli ve yabancı her türlü kurum ve kuruluş ile tüm örgüt veya oluşumlar ile kişilerle doğrudan ilişki kurabilir, uygun koordinasyon yöntemlerini uygulayabilir." CIA, MOSSAD, MI6, BND gibi dış istihbarat güçleri ile işbirlikleri ve tabii ki Abdullah Öcalan ile yapılan görüşme bu fıkra ile yasal güvenceye oturmuş oluyor.

○ "Kamu kurum ve kuruluşları, kamu kurumu niteliğindeki meslek kuruluşları, 19/10/2005 tarihli ve 5411 sayılı Bankacılık Kanunu kapsamındaki kurum ve kuruluşlar ile diğer tüzelkişiler ve tüzelkişiliği bulunmayan kuruluşlardan bilgi, belge, veri ve kayıtları alabilir, bunlara ait arşivlerden, elektronik bilgi işlem merkezlerinden ve iletişim alt yapısından yararlanabilir ve bunlarla irtibat kurabilir. Bu kapsamda talepte bulunulanlar, kendi mevzuatlarındaki hükümleri gerekçe göstermek suretiyle talebin yerine getirilmesinden kaçınamazlar." Burada asıl mesele, telefon şirketlerinden, bankalardan, internet portallarından, servis sağlayıcılardan ve sosyal medyadan bilgi ve belge almaktır. Hatta doğrudan o kuruluşları kullanarak sözde görev adına koca ülkeyi izleyip gözlemektir. Bankalardaki hesap hareketlerinden tutun borsada işlem gören senetlere kadar

her ekonomik hareket takip altında (AKP kontrolünde) olacak demektir.

○ "Görevlerini yerine getirirken gizli çalışma usul, prensip ve tekniklerini kullanabilir." Bu usul prensip ve teknikler asla tanımlanamaz ve sınırsız yetki demektir. Faili meçhul cinayete yasal kılıftır. Yapılan her türlü gayri ahlaki tavır, işkence, infaz vs. yetkisi demektir. Kim hesap sorabilir ki?

○ "İstihbari faaliyetler için görevlendirilenlerin kimliklerini değiştirebilir, kimliğin gizlenmesi için her türlü önlemi alabilir, tüzel kişilikler kurabilir. Kimliğin oluşturulması veya tüzel kişiliğin kurulması ve devam ettirilmesi

için zorunlu olması belge, kayıt ve dokümanlar ile araç ve gereçler hazırlanabilir, değiştirilebilir ve kullanılabilir." Sahtecilik yasal hale getirilmiş. Artık MIT'in şirketleri, hukuk büroları, muhasebe büroları, gazeteleri, televizyonu olabilecektir. Bunlar için sahte belgeler düzenlenmesi kanunen güvenceye alınmıştır.

○ "Telekomünikasyon kanallarından geçen dış istihbarat, milli savunma, terörizm ve uluslararası suçlar ile siber güvenlikle ilgili verileri toplayabilir." Mahkeme kararı olmadan dinleme yapmanın ve her türlü iletişim bilgisine erişmenin maddesidir. Bu madde cemaat korkusundan kaynaklanmış olsa da sınır olmadığı için tüm vatandaşları kapsamaktadır. Kimsenin özel hayatı kalmaz. Çünkü siber güvenlik der, milli savunma der iş biter.

○ "MIT mensupları görevlerini yerine getirirken ceza ve infaz kurumlarındaki tutuklu ve hükümlülerle önceden bilgi vermek suretiyle görüşebilir, görevinin gereği terör örgütleri dahil olmak üzere milli güvenliği tehdit eden bütün yapılarla irtibat kurabilir." Cezaevinden adam alma ve yine Abdullah Öcalan ile görüşmeye yasal yetki.

○ "Cumhuriyet savcıları, MIT görev ve faaliyetleri ile mensuplarına ilişkin herhangi bir ihbar veya şikayet aldıklarında veya böyle bir durumu öğrendiklerinde MIT ile temasa geçerler. Konunun MIT'in görev ve faaliyetlerine ilişkin olduğunun anlaşılması veya belgelendirilmesi üzerine adli yönden başkaca bir işlem yapılmaz ve herhangi bir koruma tedbiri uygulanmaz. İsimsiz, imzasız, adressiz yahut takma adla yapıldığı anlaşılan ya da belli bir olayı ve nedeni içermeyen, delilleri ve dayanakları gösterilmeyen ihbar ve şikayetler Cumhuriyet savcılarınca işleme konulmaz. Bu Kanun kapsamına giren suçlar ile MIT mensuplarının görev suçlarına ilişkin yargılamaları yapmaya Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulunca belirlenen Ankara

ağır ceza mahkemesi yetkilidir. Ancak MIT Müsteşarı hakkındaki yargılama Yargıtay ilgili dairesince yapılır. Aynı konuya ilişkin yeniden soruşturma yapılamaz." Yani artık yargı MIT'e karışamaz. Fakat çelişki şurada: Madem savcı karışmayacak, madem şikayetlerin önemi yok, niye buna rağmen Ankara Ağır Ceza Mahkemesi'ni yetkili kılıyorsun? Önce suç işlese dahi suçu suzduz deyip sonra işlenen suça filanca mahkeme bakar demek, hangi aklın ürünüdür anlamak zor.

○ "Milli istihbarat Teşkilatının görev ve faaliyetlerine ilişkin bilgi ve belgeleri, yetkisiz olarak alan, temin eden, çalan, sahte olarak üreten, bunlar üzerinde sahtecilik yapan, bunları yok eden, tahrip eden veya geçici de olsa tahsis olundukları yerden başka yerde kullanan kişiye dört yıldan on yıla kadar hapis cezası verilir. Milli istihbarat Teşkilatı mensuplarına ilişkin bilgi ve belgeleri ele geçiren, sahte olarak üreten, bunlar üzerinde sahtecilik yapan, bulunduran, kaydeden, bir başkasına veren veya yayan kişiye üç yıldan yedi yıla kadar hapis cezası verilir. Birinci ve ikinci fıkra kapsamındaki bilgi ve belgelerin; radyo, televizyon, internet, sosyal medya, gazete, dergi, kitap ve diğer tüm medya araçları ile her türlü yazılı, görsel, işitsel ve elektronik kitle iletişim araçları vasıtasıyla yayımlanması, yayılması veya açıklanması halinde sürekli veya süresiz yayın sahibi, içerik sağlayıcı, eser sahibi, muhabir, yazar, sorumlu müdür, yayımcı ve basımcı ile yayanlar hakkında üç yıldan on iki yıla kadar hapis cezası verilir. Bu Kanun kapsamındaki görev ve yetkilerin kullanılmasına engel olan kişiye üç yıldan beş yıla kadar hapis cezası verilir. Bu Kanun kapsamında talep edilen bilgi, belge ve verileri vermeyen kişilere iki yıldan dört yıla kadar hapis cezası verilir." Bu madde de cemaate yöneliktir. Yoksa MIT'in elindeki bilgi ve belge kime nerden gelecek?! Cemaatin elindeki MIT ile ilgili belgelerin basın yayın organlarında çıkmasını engellemek için getirilmiştir

Kılıftan sarkanlar

Can alıcı maddeler bunlar. Kanun bu maddeler için çıkarılıp yürürlüğe konuldu. Çünkü AKP her konuda olduğu gibi bu konuda da minareyi çalıp kılıfını uydurmuştur.

AKP hükümeti zamanında çıkan tüm yasalar incelendiğinde ve özellikle torba yasalara bakıldığında hep aynı sonuçla karşılaşırız. Önce hukuksuzluk, sonra yasal kılıf. Türkiye bu iktidar kadar minareyi çalıp kılıf uydurmada ustasını görmemiştir. Diktatörlüğü demokrasi diye yutturmaya kalkan, yandaşlarına rant sağlayan, para sıfırlayan, komisyon alan ama istikrar, demokrasi gibi kavramlarla halkın algılarını bozan bu iktidarın MIT yasası çıkarıp kendi icraatlarının hesabını vermeyeceğini düşünmesi ise en zayıf noktasıdır. Emperyalizmin ve burjuvazinin, kullanım süresi dolduğunda paçavraya çevirmeyeceği hiçbir diktatör olmamıştır. Fakat gönlümüz burjuvaziden önce halkın demokrasi talebi ile yıkılıp gitmesinden yanadır...

EY DİKTATÖR! HEM KORK HEM TİTRE!

GÜRKAN HAYDAR KILIÇARSLAN

Korkuyorsun. O kadar korkuyorsun ki müşriklerin Uhud ve Bedir savaşlarına getirdiği ordulardan kat kat daha fazlasını İstanbul'a, Taksim'e, 1 Mayıs meydanına, Gezi Parkı'na getirdin. Hiçbir direnişçi Taksim'e giremesin diye müşrik orduları topladın. Sırf 1 Mayıs 2014'de Taksim Gezi Parkı yeniden fethedilmesin diye Anadolu'nun onlarca şehriden takviye müşrik orduları istedin. Ama bu çaresizliğin gösterdi ki senin sonun sandığımızdan çok daha yakın diktatör. Hem kork. Hem titre.

Aslında ne cemaatten korkuyorsun o kadar. Ne de yıllardır kuru sıkı palavralarını attığın hayali darbelerden korkuyorsun. Hatta eski patronun, hani şu seni tazminatlı işten atan ve pek yakında seni uluslararası mahkemelerde süründürme planları yapan 'Büyük Patron'dan bile o kadar korkmuyorsun. Senin korkunu ben çok iyi biliyorum. Sen, günün birinde halkın kapına dayanmasından korkuyorsun. Halkın seni teslim aldıktan sonra Kaddafi gibi kazığa oturtmasından korkuyorsun. Bu korkunda haksız sayılmazsın. Çünkü onlara çok fena zulümler yaptın. Halksın korkmakta diktatör. O yüzden hem kork. Hem titre.

Ey 21. Yüzyılın en acımasız 'wannabe' diktatörü, şunu bil ki Gezi Parkı bir gün ama mutlaka bir gün İstanbul gibi değil, tıpkı Mekke gibi fethedilecektir. Mekke gibi davullar eşliğinde neşe ile, şarkılar ve türküler ile, hatta bizzat ilahiler ile yarattığın faşizmin işgalinden kurtarılacaktır. Kaçacak delik arayacaksın o gün. Fare deliklerinden başka sığınacak bir deliğin kalmadığı o gün gelip çatığında sığınacak bir delik dahi bulamayacaksın. O yüzden hem kork. Hem titre.

Sen de biliyorsun ki dünyanın en sahte seçimleri sonucu kazandığını zannettiğin seçimlerin cicim ayı bitti. Artık Mayıs ayına girdik. Her geçen gün 31 Mayıs'a ve 1 Haziran'a yaklaşacak. Direnişin mübarek üç aylarına girildi. Her yeni gün daha büyük bir korku ile uyanacaksın. Her gece yeni bir kâbus göreceksin. Ter içinde uyanacaksın. Kaç gece kazığa oturtulma rüyası gördüğünü biliyorum ben. Kaç gece Saddam gibi tıraş edilme rüyası gördüğünü biliyorum ben. Kâbuslarında o bıyığının nasıl kırpıldığını unutma. Bıyığını kırparlarken seni nasıl kasete aldıklarını unutma. O kasetinin yasaklattığını zannettiğin Youtube'da izlenme rekorları kırdığını unutma. Dünya aleme halihazırda zaten rezil oldun ama sen de biliyorsun ki vezirliğin nasıl sonu olmadığını sandıysan rezilliğin de sonu yoktur. Bir gün o videonu kindar olmayan yepyeni nesiller bile izleyecek. Allah kimseye sana gösterdiği

kâbusları gece uykusunda göstermesin. Halksın korkmakta diktatör. Hem kork. Hem titre.

30 Mart'ta dünyanın en büyük bir diğer sahtekarlığıyla yüzde 33.5 olan oyunu yüzde 43.5 olarak tescil ettirdin. Ama seni sadece iki-üç diktatör ve birkaç 'terörist'ten başka kutlayan olmadı. Güya yerel seçimler sonrası kutlama yapmazmış Batılı ülkeler. Oysa 1994'den beri kazandığın yerel seçimlerde nasıl da kutluyorlardı seni ve sen de neşe içinde çevrene anlatıyordun. Yandaş gazeteci müsveddelerine haberler salıyordun. Onlar da ballandıra ballandıra anlatıyorlardı. Oysa artık kutlamıyorlar. Çünkü seni sildiler defterden. Seni artık ciddiye almıyorlar. Sabırla sende kurtulma, seni tarihe hatırlanmayacak şekilde gömme hesapları yapıyorlar. Sen de bilirsin ki bu işler bir günde olmaz. Seni nasıl sabırla getirdilerse, seni nasıl her geçen gün itibar sahibi yaparak başa getirdilerse, seni şimdi her geçen gün itibarsızlaştırarak, her geçen gün Saddamlaşarak, kısacası eğlenerek yok ediyorlar. Hem kork hem titre.

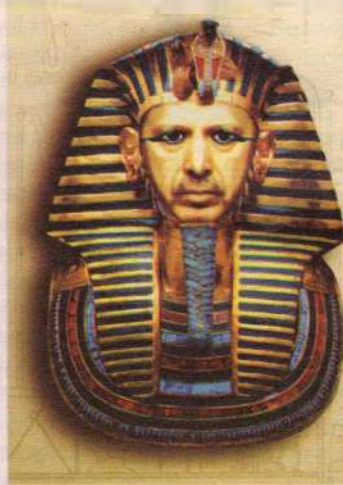
İçinde birazcık Allah inancı kaldıysa dua et ki onların eline düşme. Biraz ızan sahibi olsaydın halkından özür diler halkına teslim olurdun yol yakinken. Böylece Kaddafi gibi kazığa oturtulmaktan kurtulurdun. Bütün zulümlerine rağmen hâlâ sana ve yolsuz saltanatına barış içinde direniyor bu halk. Oysa sen kendi sonunu hızlandırmaktan başka bir beceri gösteremiyorsun ve seni getirdikleri gibi

götürme hesapları yapanların ekmeklerine ballı kaymak sürüyorsun. Unutma! Gezi'de direnen halka teslim olmazsan emperyalistler seni Kaddafi gibi kazığa oturtacaklar. Yandaş gazeteci müsveddelerin ve sözde istihbarat özel kalemin sana yanlış bilgi verdiler. Kaddafi'yi Libya halkı kazığa oturtmadı. Bundan bile haberin yok. O yüzden hem kork. Hem titre.

Aslında o gece paraları sıfırlamadın. Kendini sıfırladın. Dünya üzerinde

Gezi direnişine karşı gösterdiğin korkunç zulümden sonra zaten itibarın göçmüştü ve artık faşist bir diktatör olarak anılmaya başlamıştın. Çoluk çocuğun maskarası haline gelmiştin. Hz. Google'a bütün dünya ülkelerinde adını yazdıklarında, Hz. Google kullanıcılarına "Diktatör mü demek istediniz?" önerisini yapıyordu. Halen de yapıyor. Senin resimlerini aramaya

kalkanlar sayısız zalim diktatör karikatürleri ile karşılaşıyordu. Halen karşılaşıyor. Animasyonlar yapılıyor, senin sözde iktidarın ile dalga geçiliyordu. Halen dalga geçiliyor. 17 Aralık sonrası ise zaten mercimek kadar kalan itibarın da sıfırlandı gitti. Şimdi seni bütün dünya hem azılı bir diktatör ve hem de suçüstü yakalanmış bir hırsız çetesinin elebaşısı olarak biliyor. Bundan hiç kimsenin şüphesi yok. Sen istediğin kadar her zamanki gibi darbe planı masalları anlat ülke içinde. Birkaç bin okuyucusu olan havuz medyası istediği ruhi bozuk sapık fantezilerini anlatsın sana. Kimseyi ama kimseyi inandıramazsın artık.

Çünkü sen aklanmak yerine karalanmayı kendin seçtin. Bir hırsız olarak anılmayı kendin tercih ettin. O yüzden hırsızlığın tescillenmiştir dünya ve ülke halkı vicdanında. Hırsızlıkla ele geçirilen belediyeler de günün biri elinizden alınacak biliyorsun. Hiç ama hiç şüphen olmasın bu hususta. O yüzden hem kork. Hem titre.

O kadar çaresiz kaldın ki 10W40 çakma motor yağlarını kendine danışman yaptın. Yetmedi şimdi de partiyi teslim etmek, hatta ekonomiden sorumlu bakan yapma planları kuruyorsun. Jöle kafanın hedefinin BB olmak ve seni çiğ çiğ yemek olduğunu dahi bilmiyorsun. Onun gibi double ajanların bindikleri gemileri batırdıklarını sana kimse anlatmamış olabilir. Bu gibilerin misyonlarının siyasi sabotaj olduğunu sana kimse anlatmamış olabilir. Faşist bir iktidar koruması altında senin yolunda öleceğini söyleyenlere inanacak kadar safsın. Sen zayıfken seni çiğ çiğ yemeyi isteyenlere kendini teslim ettin. Yalancı yalancıya yatsıdan sonra bile inanmış. O yüzden korkmakta haksısın. Hem kork. Hem titre.

Senin akıl hocan ile Beykoz'daki evinde börek yerken sadece Ertuğrul Özkök'ü değil, sadece Orhan Pamuk'u değil seni de bol bol çekıştirmiştik. Hatta danışman yaptığın 10W40 çakma motor yağını da sündüre sündüre çekıştirmiştik. Senden bir hafta sonra ben oturdum senin oturduğun koltuğa. Aradaki 7 günde başka kimse oturmamıştı. Muhtemelen sevimli bir köpek hariç olmak üzere. Sana ve senin oturduğun koltuklar ile sandalyelere işte o kadar yakınım. Hem kork. Hem titre.

Senin o eve çok uzun yıllardır sessiz sedasız gelip gittiğini ve akıl danıştığını bildiğim için Gezi'den beri artık iç düşmanlar ile yetinmeyip dış düşmanlara ağrıyan belini bağlamana şaşırmadım. O zamanlar cemaat yayınlarında yazı yazan akıl hocanın bütün ideolojisinin bundan ibaret olduğunu anladığımda o kadar fazla komploteorisinin insanda paranoyaklık, panik atak ve en nihayetinde şizoid kişilik bozuklukları yaratacağını anlamış ve yol yakinken kendimi kurtarmıştım. Belli ki sen yakayı çok fena kaptırmışsın. O yüzden korkmakta haksısın. Evet, seni sürekli takip ediyorlar. Hem kork. Hem titre.

Beşiktaş'ta bir akşam senin baş yalakalarından birisiyle oturmuş çay içiyordum. Bir zamanlar Ortadoğu halklarının yılmaz savunucusu sanılan, şimdi ise senin diktatörlüğünden başka savunacak bir şeyi kalmayan soyadından ötürü gazetenin sahiplerinden sanılan biri var ya. Yatsı ezanı okunmuştu ve "Kim gidecek şimdi camiye?!" demişlerdi o uzaktan Mavi Marmara kaplanlığı yapan müsvedde gazetecilerin benim karşımda. Vallahi ben kalkıp gittim o camiye. Seninkiler kibir yapmaya devam ettiler orda. Şeytan, sizlerin kanında içtiğiniz kibir şarapları yüzünden

sarhoş oluyor ve sapıtıyor. Hem kork. Hem titre.

○ Secdeye vardığında ensene binecekler diye korkuyorsun. Cuma namazlarında cemaatin yüzde 90'ını o yüzden korumaların ve adamların oluşturuyor ve onların bir kısmı sırayla sen secdede iken ayakta dikilip sağı solu gözlüyor. Bir kısmı ise hiç secde etmiyor. Her secdede Allah'tan değil, öldürülmekten korkuyorsun. Gerçekten iman sahiplerinden olsaydın şehitlik makamını yüzlerce polis ile kuşatmazdın. Korkmakta haklısın. Hem kork hem titre.

○ Diyorsun ki "Ben diktatör değilim." Hangi diktatör, diktatör olduğunu kabul etmiş ey diktatör? Diktatör olduğunu kabul etmen için illa kendi yurttaşlarını Reyhanlı'da havaya uçurman mı gerekiyor? "Galiba ben biraz diktatörüm" demen için illa ki çocuk çocukları Roboski'de uçaklar ile bombalan mı gerekiyor? Diktatör olduğunu sana kabul ettirebilmek için illa ki çocuk yaşta katlettiğiniz Berkin Elvan'ı ve acılı annesini ve onların acısına ortak olan on milyonları miting meydanlarında hayasızca yuhalatman mı gerekiyor? Diktatör olduğunu kabul etmen için yüzyılın hırsızlığını sahte seçim sandıklarında akladığını sanman mı gerekiyor? Hiç şüphe yok ki sen mutlak kaybedenlerdensin. O yüzden de her kaybeden gibi korkudan titriyorsun. Hem kork. Hem titre.

○ Bütün dünyanın gözü önünde çakma ve soytarı bir yargı yaratarak birtakım yolsuzları ve hırsızları temizlemeye çalışman acıklı bir çaba. Senin havuzcu işadamlarından olan Ağa var ya Ataşehir'i. Ağaşehir yapan, Uludağ'daki otelinde bir tuvalette benim yanımdaki pisuvaya işerken aynı senin gibi korkuyor ve titriyordu. Yakın bir gelecekte iflasını isteyecek o. Her muktedirin yarattığı yeni ve geçici zengin tayfası gibi bir süre sonra kaçacak ülke arıyor o. Hiç kimseyi aklamış değilsin. O da aklanmadığını biliyor. Nasıl olsa yakın bir gelecekte daha ağır dosyalar ile hepiniz tek tek yargılanacaksınız. Unutma ki benim yanımdaki pisuvarda işeyen hiçbir işadamı, CEO, genel müdür, yandaş gazeteci-yazar, siyasetçi bugüne dek iflah olmadı. Hepsini koltuklarını kaybetti. Belli olmaz. Belki de bir gün bir tuvalette yan yana oluruz. Belki de olduk. Korkmakta özgürsün. Hem kork. Hem titre.

○ Oğlunun bütün dünyaya "namussuz" ilan ettiği Düşişleri bakanın "Ülke medyasının birçok Avrupa ülkesinden daha özgür olduğunu" söyledi. Şimdi ona kim inanır? Herhalde sadece akil adamın Kadir inanır. Korkanlar yalan söyler ancak. İşlediğiniz insanlık suçlarını yalanlar ile örtbas etmeye çalışmanız dünyanın en yüzüstü iktidarı olduğunuzu her gün daha çok perçinliyor. Dünyada en çok gazetecinin hapislerde sürüldüğü bir ülkeden Düşişleri bakanı ülkeye yutturmaya çalıştığı saplantılı düşlerinden uyandığında korkunun ecele

faydası olmadığını anlayacaksınız. Hem kork. Hem titre.

○ Dünyadaki bütün Hz. Google'lara "RTE" yazınca ne çıkıyor biliyor musun? Dünyanın saygın medya kuruluşlarından birisi olan İrlanda ulusal radyo televizyonu... Sayende dünyanın en yalancı medyası ise artık bu ülkede. Başta devlet televizyonu ve radyolar olmak üzere burnunu soktuğun bütün yayın kuruluşları şimdi acınacak haldeler. Ne okuyan var. Ne dinleyen var. Ne de izleyen var. Ülkenin çıkarlarına ve halkın aleyhinde ne kadar marifet varsa tamamı senden gelecek talimatları bekliyorlar. Yoksa içimizdeki İrlandalı sen misin? Eğer öyleyse İrlandalı avı yakında başlayacak. Hem kork. Hem titre..

○ Yıllarca cemaati bir robot olarak kullandın. Kirli işlerinin büyük bölümünü onlara yaptırdın. Onlar da büyük patrone gelen emre uydular ve seni ölesiye desteklediler. O kadar ölesiye desteklediler ki ölümlere bile oy kullandırdılar da seni yüzde 50 gibi gerçek dışı seçim zaferlerine taşıdılar. Sen de biliyorsun ki 12 Eylül 2010 cemaat darbesinde şu an darmadağın ettiğin referandumda yüzde 52 'Hayır' oyu çıkmıştı. Şimdi kalkmış onları paralel devlet ilan ediyorsun. Onlara seçim sahtekarlıkları yapma görevini veren bizzat sen değil miydin? Onlara "Şunu tutuklayın, bunu içeri atın" emirlerini veren bizzat sen değil miydin? Bunlar kaydedilmedi mi sanyorsun? Cemaati muhalifler üzerinde, TSK ve medya üzerinde bir 'terminatör' gibi kullanan Uganda Başbakanı mıydı?

Mutlak kaybedenlerdensin. Hatta hesap vereceklerdensin. Hem kork. Hem titre.

○ O kadar acısız ki derin devletten yıllar önce tasfiye edilmişlere bel bağladın. Nice masumu da arasına kattığın Ergenekon davasındaki gerçek suçluları bile sırf cemaate karşı ittifak kurabilmek adına akladın. Onlar da dünden hevesli çıktılar. Belki farkında değilsin ama yeni derin devleti ele geçiren cemaati temizleme görevi sana verildi. Sen de büyük bir iştahla bu görevi yerine getiriyorsun. Bir tarafta 'itilmişler' olarak ittifak kurdunuz. Şimdi de 'kakılmışlara' karşı güya mücadele ediyorsunuz. Dünyanın neresinde görülmüş ki en yeni derin devleti itilmişler ile kakılmışlardan birileri yeniden ele geçirecek. O kadar da cahilsin ki NATO'nun ikide bir yap-boz tahtasına çevirdiği derin devlet yerine yeni bir derin devlet koymadığından bile haberin yok. Bir köşede sevgili müsteşarınla fantezi derin devletler kurmaya devam et sen. Hepiniz mutlak kaybedenlerdensiniz ve hepiniz bu halka hesap vereceklerdensiniz. Hem kork. Hem titre.

○ Büyük patrona gücün sözün yetmiyor. O yüzden sabah akşam elinde tek bir kanıt olmadığı halde, sadece dedikodulardan yola çıkarak, sadece senden daha büyük bir tehlike olarak devamlı operasyonel bir figür olan cemaati pazarlamış olan ulusalcı ajanlara ağrıyan belini bağlayarak cemaate saydırıyorsun. Eşğini dövmeyen semerini dövmüş derler. Sen de biliyorsun ki NATO ve uluslararası sermaye sana karşı 'sürelî' bir operasyon uyguluyor. Çünkü artık onlara güven vermiyorsun. Hatta senin günahlarından ve kibrinden tiksiniş durumdalar. Bunu bildiğin için onların en son başvuracağı yöntem olan ülkede ekonomik kriz çıkartmak için elinden geleni yapıyorsun. Ekonomik krizin günahını da herhalde Pamuk Prenses ile Yedi Cüceler'e atarsın. Her badireden kendi kabiliyetin ile çıktığını sanacak kadar uluslararası düzenden habersiz yaşıyorsun. Çevreni saran cahil cühela takımının sana

attığı pembe palavralar ile 'mütmain' oluyorsun. Nefsin gerçek bir Deccal'e döntüştü. Deccallerin sonunu bildiğin için de korkuyorsun ve tir tir titriyorsun. Hem kork. Hem titre.

○ Hem sürekli kefen demagojisi yapıyorsun, hem de ölümden ölümüne korkuyorsun. Endişe etme. Her canlı gibi sen de ölümü tadacaksın. Öteki tarafta ODTÜ'deki gibi 4 bin polis ateşten korumayacak seni. Hepsini birbirinden merdane yüzbinlerce zebani tarafından büyük bir törenle karşılanacaksın. Azrail senin canını almadan önce dua et ki yaptığın haksızlık ve zulümlerin en azından bir bölümünün hesabını burada halkına ver. Aksi halde her biri yüce Allah'a seni cezalandırmak için yaratıcı dualar ile yakaran o zebanilerin elinde bir kobay olacaksın. Daha önce hiç kimsenin aklına gelmemiş yepyeni ve özgün cehennem azaplarına maruz kalacaksın haberin yok. Yaşayacağın kabir azabında o azapların ipuçlarını tadacaksın ve şimdi neden bu kadar çok korktuğunu işte o iki metrelik uzun çukurda anlayacaksın. Mahşer gününden kul hakkını almak için gelen yüz milyonlarca kararlı insanı gördüğün zaman öyle bir titreyeceksin ki şimdi sana yalakalık eden bütün zevatın Allah'a "Bizi affet. O bizi kandırdı. Biz sadece sana iman ederiz. Kahret onu!" diye boş yere yalvaracaklarını ve cehennemin fare deliklerine kaçacaklarını göreceksin. Sen ise "Affet beni Allahım. Onlar beni kandırdı. Bana bir şans daha ver. Cennete seçim yapmamıza izin ver. Cennet halkı beni seçerse söz veriyorum. Bütün kul haklarını İsviçre hesaplarımdan tek tek ödeyeceğim" diye yalvaracaksın. O kadar gözü dönmüş bir diktatörsün ki öldüğünü bile anlamayacaksın. Oysa ilahi emir o gün mutlak olacak ve "Zalimler için yaşasın cehennem" diyerek yüz milyonlarca insan görülmemiş bir kalabalık ile seni cehennem çukuruna atacak. Yüzbinlerce pehlivan zebani ise seni o çukurda Allah'ın emri ile bekliyor olacak. O gün "Bu bir darbedir" diyeceksin yine. İlk defa haklı olacaksın o gün. İlahi darbe ile tanışacaksın. O yüzden hem kork. Hem titre.

○ Sevgili güzel insanlar. Bu diktatör isterse yüzde 99 oy alsın. Bilin ki sizler sonuna kadar haklısınız ve asla umutsuzluğa düşmeyin. Umutsuzluk faşizmin ekmeğidir. Faşizmin tek silahı kitleleri umutsuz bırakmaktır. Unutmayın ki bu diktatöre oy veren yüzde 33.5'un 30'luk kısmı da umutsuz oldukları için bu yüzüstü faşizme oy verdiler. Sadece yüzde 3.5'dur gerçekten haydut olan ve bu yüzden gece gündüz korkanlar, titreyenler. Güzel günler yakındır dostlarım ve pek yakında artık seviyesiz AVM'lerin değil, sadece adaletin ve hakkın inşaatına şahit olacaksınız.

○ Umutsuzluğa yer yoktur direnenlere. Korkmak ve titremek ise hırsızlara ile katillere, kısacası sadece faşistlere mahustur. Sayende bu halk hayatında ilk defa devrim sözcüğüne yaklaştı diktatör. Hem kork. Hem titre. Hatta bütz.

AKP'nin ekonomi-politiği

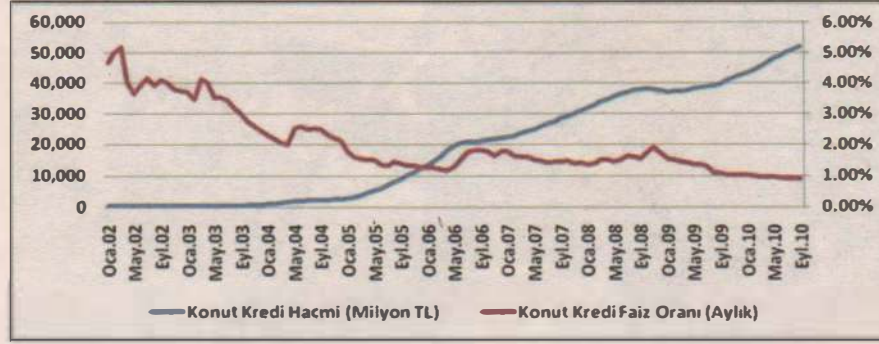
SERKAN BÜKÜCÜ

Türkiye yokuş aşağı giderken freni boşalmış eski ve köhne bir kamyonu benziyor. Üstelik yolun sonu da uçuruma çıkacakmış gibi gözüküyor. Bu gibi durumlarda ülkeleri ve toplumları frenleyebilecek hukuk ve vicdan tamamen işlevsiz kalmış durumda. Yerel seçimler sonucunda ortaya çıkan tablo bize bunları anlatıyor. Gezi Direnişi ile başlayan süreçte insanlara uygulanan polis şiddeti ve sonucunda yaşanan ölümler ya da hükümetin yaptığı uluslararası düzeyde ve İnterpol takibine düşmüş yolsuzluklar sandığa yansımamış gözüküyor. Yani oy vermeye giderken vicdanını ve ahlakını bir köşede bırakmış çok büyük bir kitleden söz ediyoruz...

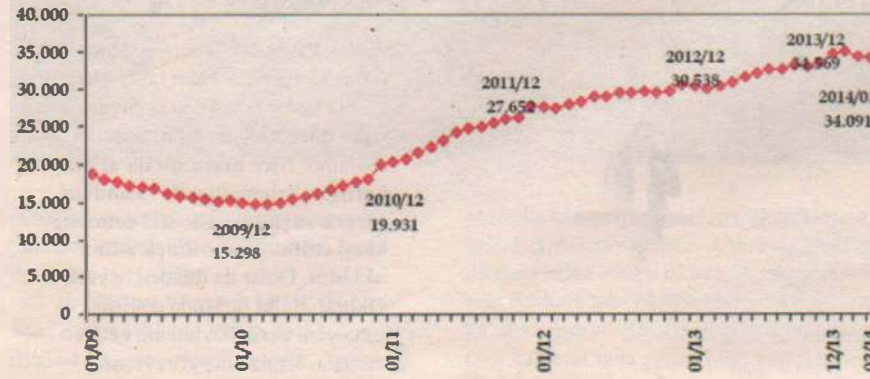
Peki bu durum karşısında şaşır kalacak mıyız; yoksa bu durum üzerine düşünüp onu açıklamaya mı çalışacağız? Ben bu yazıda ikincisini tercih edeceğim. İlk olarak Marx'ın ortaya attığı toplumda altyapısal ilişkilerin aslında üstyapıyı belirlediği tezinden hareketle bu kadar rezilliğe rağmen AKP'nin nasıl ayakta kaldığını açıklamaya çalışacağım. Yine Marx'ın öngörülerine uygun olarak bence bu kadar rezilliğin aslında maddi bir temeli var; onu anlatacağım. Öncelikle, özellikle 2002'den sonra dünyaya paralel olarak Türkiye'de toplum tercihlerinde önemli olabilecek birkaç ekonomik gelişmeden rakamlarla bahsedip genel bir çerçeve çizmek istiyorum; daha sonra ise, biraz da Moslow'un *İhtiyaçlar Piramidi*'nden ilham alarak oluşturduğum AKP İktidarında Türkiye'de Sınıflar (Toplumsal Kesimler) Piramidi üstüne kurulmuş AKP'nin ekonomi-politiğini anlatacağım...

Türkiye için son 10 senedeki Genel Ekonomik Çerçeve

Türkiye 2002'den sonra ekonomik yapısında birçok değişim yaşadı. Değişimin odağında ise 'borç' var. Siz bakmayın Başbakan'ın IMF'ye borcumuzu ödedik tatavalarına! Aslında Türkiye her zaman olduğundan kat be kat borçlu. Üstelik bu borç tam olarak toplumun tüm kesimlerine yayılmış durumda. Daha önceki yazılarımızda da belirtmiştik; Türkiye arazi rantına dayalı bir ekonomi ve çarkları aslında inşaat sektörü döndürüyor. İnşaat sektörü ise, aslen dış borçlanma ile dönüyor. Nasıl mı? Öncelikle Türk bankaları dışarıdan borç alıyor. Daha sonra bu borcu hem inşaat şirketlerine hem de bireylere kullanıdırıyorlar. O nedenledir ki, firmalardan (yani firma hissedarlarından) tutun da, evleri alan bireylere kadar herkes borçlu. Ve bu borçlar uzun vadeli. Bireyler –ki bunlar genellikle bordrolu çalışanlar- “Aman kafamı sokacak bir evim olsun” diyerek en az 10 senelik vadelerle borçlanıyorlar.

Kaynak: Türkiye Cumhuriyeti Merkez Bankası

Kaynak: Otomotiv Distribütörleri Derneği

Bu ise Türkiye için yeni bir durum! 2002'den önce ev kredileri en fazla 24, hadi bilemediniz 36 aya kadar sağlanırken, artık insanlar özellikle AKP iktidarını takiben sermayeye ve borçlanmaya 'yürü ya kulum' denildikten sonra mortgage -bence Türkçesi *morkiç* olmalı!- adı altında 120 aya kadar kredi alabiliyor. Burada kullanılan Merkez Bankası'nın grafiği ise, bu çılgınlığı en iyi şekilde özetliyor. Grafiğe göre; Türkiye'de yaklaşık 0'dan başlayan Konut Kredisi hacmi 2010 yılı Eylül'üne gelindiğinde 50 milyar TL'ye (yani Eski Türk Lirası ile 50 katrilyona) ulaşmış durumda. Burada size bir yüzde artışı vermek isterdim ama başlangıç noktası hemen hemen 0 olunca bu yüzde ∞ (sonsuz) oluyor! Yani artış bu kadar dramatik... Burada son olarak devletin bu durumu sürekli TOKİ adı altında konut pompalayarak alenen teşvik ettiğini de belirtelim.

Peki, durum sadece konut kredilerinde mi böyle? Tabii ki hayır! Otomotiv sektörü ve Türkiye'de artan otomobil satışları ve sayıları bir diğer örnek... Tabii ki otomobil de kredi ile satılıyor ve otomobil kredilerinde taksit sayısı cari açığı artırmamak adına son düzenleme ile 48 aya düşürüldüyse de, 2013 yılı sonuna kadar 60 aya varan vadelerle uzayabiliyordu. Sanırım Otomotiv Distribütörleri Derneği'nin grafiği de

Türkiye'de otomobil sevdasının ve otomobil almak için kredi çekme tutkusunun nasıl toplum sathına yayıldığını gösterecektir. Grafiğe göre; Türkiye'de otomobil kredi stoku sadece son 3 sene içinde yaklaşık yüzde 230 artarak 35 milyar TL sınırına dayanmış bulunmakta!

Tabii ki toplum geçtiğimiz 10 sene içinde sadece ev ve araba satılarak borçlandırılmadı. Kredi kartları ve kredi kartlarında bireylerin yaşadığı borç stoku da bir diğer örnek... Borç halkın tabanına yayılırken en önemli finansal araçlardan biri de şüphesiz ki kredi kartları idi. Türkiye'de 2001 yılı sonu itibari ile kredi kartı sayısı yaklaşık 15 milyon adet iken, bu sayı 2007'de 37 milyona; 2013 yılı ortası itibari ile de yaklaşık 57 milyona çıktı. Ayrıca kredi kartının bir diğer 'büyüleyici' etkisi de enflasyon rakamlarını düşük çıkarması!

Para arzını azalttığı için enflasyonu düşürücü etkiye sahip olan kredi kartları aslında olan enflasyonun da yokmuş gibi gösterilebilmesine olanak sağlıyor. Fakat Türkiye'de kredi kartı harcamaları bireyleri öyle bir tüketime alıştırdı ki; Türkiye'de Mart 2013 itibari ile toplam kredi kartı borcu 78 milyar TL'ye dayandı. Yaklaşık 2,6 milyon kişi de yasal takibe girdi. Artık RTE bile buna bir dur deme ihtiyacı duydu ki; gazetelerin Temmuz 2013 nüshalarına

bakanlar Başbakan'ın "Artık almayın!" beyanatını görecekler.

Makroekonomik dengelere -aslında dengesizliklere- baktığımızda ise sonuç tam bir felaket! Daha önceki yazılarımızda değindiğimiz gibi, ürettiğinden daha çok tüketime dayanan ve ürettiklerini de katma-değerli üretemeyen Türkiye ekonomisi tam bir borç batağında. Türkiye'de cari açık 2013 yılı sonu itibari ile 61,1 milyar ABD dolarına dayanırken, Hazine Müsteşarlığı'nın 2013 sonu itibari ile rakamlarına göre 2001 yılında 129,5 milyar ABD doları olan borç, bugün 388 milyar ABD dolarına gelmiş durumda. Yukarıda çizdiğimiz tabloya paralel olarak en hızlı borç artışı da özel sektörde yaşanıyor. Buna göre; 2001'de kamunun borç stoku 64 milyar ABD doları iken; bugün 116 milyar ABD doları seviyesine yaklaşmış durumda. Özel sektör ise; 43 milyar ABD doları olan stokunu yaklaşık yüzde 600 artırarak 267 milyar ABD dolarına dayandırmış. Dedik ya herkes tepeden tırnağa kadar borçlu; arabaların ve evlerin bir bedeli var aslında diye! Bu konjonktürde sadece Merkez Bankası'nın borç stoku 22 milyardan 5 milyar ABD dolarına düşmüş gözüküyor ki; o da borçları çevirmek ve faizleri düşürmek için bir hükümet tercihi olarak gözüküyor. Zaten insanlar bu kadar borçlanırken Merkez Bankası'na da gerek kalmıyor.

Peki, ekonomik olarak baktığımızda bu tablo nasıl sürdürülüyor? Aslında sürdürülebilir olmayan bu tablo günü kurtarmak adına yapılan KİT satışları, ülke topraklarının ve şirketlerinin uluslararası sermayeye, Arap şeyhlerine, şıhlarına ve yabancılara peşkeş çekilmesi vb. gibi türlü hokkabazlıklarla bugünlere getirildi. Fakat 'tape'lerden sonra anladık ki; en büyük hokkabazlıkları Başbakan ve bakanları çevirmiş! Türkiye Nişantaşı'nda bulunan 6 metrekairelik bir ofis üzerinden altın ihracatı rekorları kırarken, bir kamu bankası kara para aklama merkezi gibi çalışmış. 2011'den beri, Başbakan ve yönetimindeki bakanı Zafer Çağlayan cari açığı düşürmek için bunu teşvik etmiş; tabii arada da komisyonlarını almışlar. Burada bir diğer ilginç nokta ise, muhalefetin büyük bir basiresizlikle Türkiye'de cari açık kapatmada görülen yaklaşık 15 milyar ABD dolarlık bu miktari bir türlü saptayamaması ve kamuoyuna gösterememesi. Bereket 'Pensilvanya' var da durumdan haberimiz oldu!

Sonuç, aynen John Perkins'in *Bir Ekonomik Tetikçinin İtirafı* adlı kitabındakilerle paralellik gösteriyor. Finansal kapitalizme ve büyük şirketlere tamamen kapıları açan bir iktidar, kısa zamanda çok ağır borç yükünün altına giren ve bu borcunu ödemesi mümkün olmayan bir ülke!

Fantastik bir

pi ra mit

Peki bu saadet zinciri - aslen borç sarmalı - nasıl yaşıyor ve sürdürülüyor? Bunca yolsuzluk, hukukun ayaklar altına alınması, demokrasinin rafa kaldırılması nasıl hazzettiriliyor? Gezi olayları sonucunda vicdanları yaralayan polis şiddeti nasıl halkın büyük çoğunluğuna kabul ettirildi? Yolsuzluklar gündeme geldiğinde tepki koyan ülke insanı ne oldu da 'tape' 'tape' afişe olan yolsuzluklara karşı şimdi tepkisini göstermedi? Ben bu soruların cevabının, yukarıda çizilen makroekonomik çerçevede içinde maddi temellere dayalı aşağıdaki sınıfsal analizde gizli olduğunu düşünüyorum. Halk daha önce sahip olmadığı ev, araba gibi mülklerinin borçlarının ödenebilmesi adına mevcut talan ve yolsuzluk düzeninden yana oy kullandı. Nasıl mı? İşte aşağıda -ampirik gözlemlere dayanan- açıklaması:

İktidar, hükümete yakın oligarklar ve 'yeşil sermaye':

Bugün İktidarın Tayyip Erdoğan'ın etrafındaki çekirdek kadro ve bunun etrafında çeşitli menfaat ilişkilerine göre dizilenmiş bir milletvekili kütlesinden oluştuğu biliniyor. Bu kadro, hükümete yakın oligarklara başta inşaat olmak üzere büyük hacimli ihaleleri paslıyor. Oligarklar da kendi edindikleri medya organlarında hükümeti ve icraatlarını yağlayıp ballıyorlar. Ayrıca yeşil sermaye de hükümete yakın olarak son 10 senede 5-6 kat artan teşviklerden yararlanıyor. Kamu borcu gitgide artarken AKP çevresinde oluşmuş bu yeni işadamları aslında para kazanıyorlar. O nedenle, yeni duble yollar, havalimanı inşaatı, 3. Köprü ve boğaza kanal projeleri gibi projeler havada uçuyor. Kısacası ülkenin yeni hâkim sınıflarını iktidar mensupları ve onların çevresinde yeni oluşmuş sermaye sınıfı oluşturuyor. Üstelik bu sermayenin de yukarıda belirttiğim borçlarından ötürü trenden inme şansları hiç yok! AKP'nin nüfusun yüzde 1 ya da 2'sini oluşturan bu sınıftan tulum çıkarması çok doğal! Üstelik bu sınıflar sayesinde lümpenlere ve muhafazakârlara erişiyor, onlar üzerinde hegemonya kurabiliyorlar.

Eski hakim sınıflar, laik elitler, beyaz yakalılar, kentliler ve proletarya:

Bu sınıfsal dağılım size çok tuhaf gelebilir. Fakat tam olarak Türkiye'de AKP karşıtı kısmı bu toplumsal kesimler oluşturuyor. Aslında kendi içinde ayrışması, sınıf bilinçli proletaryanın tüm yoksullara ve beyaz yakalıları önderlik ederek toplumu kendi etrafında yeniden kurması gerekiyor. Ne var ki, şimdilik bu ihtimalden oldukça uzağımız ve 'AKP karşıtlığı'nda bir sınıfsal curcuna yaşıyoruz. Gücü elinden

alınan eski hâkim sınıflar olarak askerler ve Cumhuriyet bürokratları güç bakımından bu ters piramidin en tepelerinde. Genel olarak, sermaye sahibi olan laik elitler de artık sermayenin el değiştirmesinden rahatsız. Türkiye'nin önemli bir üretken gücü olan beyaz yakalıları ise, gerekeğitimleri gerekse hayata bakış açıları itibarı ile totaliter, bilim dışı ve teokratik AKP ile bağdaşmıyorlar. Gerek laik elitlerin gerekse yeni oluşmuş yeşil sermayenin işyerlerinde çalışıyorlar. Bordrolarına binen vergi yükünün de farkındalar. En önemli avantajları, onların eğitimi, işgücü, bilgi ve görgüsü olmadan ne laik elitlerin ne de yeşil sermayenin işlerini yürütemeyecek olması... Buna ilaveten, kentliler AKP'nin şehirleri talan etmesine, kentleri sermayeye peşkeş çekerek AVM kentleri haline getirip ruhsuzlaştırmasına karşılar. Son olarak, sınıf bilincine sahip proletarya - ki Bursa'daki ve Kocaeli'deki sonuçlara bakarak bunların çok az olduğunu biliyoruz - ellerinden alınan sosyal haklarının da, özelleştirmelerin, finansal kapitalizmin Türkiye'yi talanının ve neo-liberal süreçlerin de bilincinde. Güç olarak ortadaki ters piramidin en altında bulunuyorlar.

Bu farklı kesimlerin bir çeşit

AKP'nin yarattığı 'toplumsal piramit'... (Piramit sınıfların-toplumsal kesimlerin mevcut siyasal hayattaki rollerine ve mevcut gücüne göre çizilmiştir. Özgün bir denemidir.)

Örneğin, Diyanet İşleri birçok kritik bakanlığın toplamından daha fazla bütçeye ve yaklaşık 100 bin kişilik bir kadroya sahip. Yani tamamen AKP'nin devamına bağlı, bir şekilde yukarıdaki hâkim güçlerin işe almaları ve devletin maaşları ile beslenen ve yeni yeni mülk edinen bu toplumsal kesim, düzenin devamına muhtaç. Yeni kurulacak düzende, çok yetkin olmadıklarından, yer almaları veya bugünkü orta gelir seviyelerine ulaşmaları zor gözüküyor. Yani kısacası muhafazakârlar ve AKP torpilli bürokrat-memurlar sistemin devamını istiyorlar. Nüfusun yaklaşık yüzde 30'unu oluşturuyorlar.

Lümpenler ve köylüler:

Yeni endüstrileşen ülkelerde şehirlere göç eden ve burada ne kentli ne köylü olabilen yığınların sayısı artıyor. Hatta Almanya'da İkinci Dünya Savaşı öncesindeki dönemde görüldüğü gibi, bu yığınların varlığı, artışı ve bir diktatör tarafından manipülasyonu ülkeleri felakete sürükleyebiliyor. Genel olarak, eğitimsiz olan bu yığınlar için yaşamlarını sürdürebilmek ilk gaye haline geliyor. AKP bu yığınları hem sosyal yardım adı altında dağıtılan kömür, bulgur vb. sadakalarla besliyor; hem de din sömürüsünü etkin bir şekilde üzerlerinde kullanıyor. Sonuç olarak; işsiz dolaşp, düzensiz işlerde üç kuruşa çalışıp, Ebru Gündeş'in jetini kaptırmasına üzülen lümpen yığınlar oluşuyor. Bunlara bir de kırsaldaki geniş köylülüğü -ve cehaleti- ekleyin... (Çarpıcı bir örnek olması açısından, Elazığ'a bağlı Palu ilçesinin seçim sonuçlarına bakabiliriz: AKP yüzde 42. MHP yüzde 37,9. Hüda-Par yüzde 13,9. BBP yüzde 3. Saadet Partisi yüzde 2,6. DP yüzde 0,3. CHP yüzde 0,2. BTP yüzde 0,1.) Nüfusun yüzde 30-40 kadarını yoksunluk içindeki bu kesim oluşturuyor. Yukarıda dönen milyonlardan bu sınıfın payına 3-5 TL'lik bulgur ve makarna düşüyor. Sonuç olarak, AKP ilk tercihleri oluyor. Sanırım Yalova Belediyesi'ne seçim sonrası gelen yaklaşık 1 Milyon TL'lik yemek faturası da saadet zincirinin bu en alttaki halkasını güzel bir şekilde temsil ediyor.

Sonuç

Yukarıda çizdiğimiz tablo, gitgide mülk sahibi edinmek adına daha çok borçlanan, borçlandıkça da ahlaki ve vicdani değerlerini din kisvesine boyayarak kaybeden; mevcut sistemi ve mülkiyet sahipliğini sürdürmek isteyen ve bunun için ahlaki ve vicdani değerlere gözlerini kapatarak oy kullanan bir ülkenin insanlarının kısa ama rasyonel bir sınıflamasıdır. Özet, Proudhon'un "Mülkiyet Nedir?" sorusuna verdiği cevapta saklıdır: "Mülkiyet, toplumların intiharıdır".

İnsanlık içinde bulunduğu çıkmazı ancak uluslar

Uluslararası İşçi Birliği – Dördüncü Enternasyonal'in (UIB-DE) XI. Kongresi Nisan ayında Latin Amerika'da gerçekleştirildi. 25 ülkeden delegelerin katıldığı kongre bir hafta sürdü. Kongrenin bazı oturumlarında davetliler de hazır bulundu. Sabahtan gecenin geç saatlerine kadar dokümanların tartışıldığı, kararların alındığı kongrede, uluslararası devrimci önderlik inşası yönünde önemli konular ele alındı.

RED'in bu sayısında, kongrede ele alınan başlıklardan özetler sunacağız. (Her bir başlıktaki dokümanlar ve dahası daha sonra tam çeviriler olarak broşürler ve internet kanalıyla yayınlanacak.) Öte yandan, UIB-DE bir süredir kadın sorunu üzerine derin bir tartışma başlattı. Türkiye'de de, özellikle AKP iktidarı altında giderek daha yakıcı bir hal alan kadın sorununa ilişkin UIB-DE dokümanından yapacağımız özet daha geniş olacak...

Kongreye damgasını vuran temel olgu, bugün krizle ve büyük kitle hareketleriyle belirlenen dünya durumuydu.

Dünyanın her yanında işçi sınıfının ve ezilenlerin ağır sorunlarla yaşadığı, küresel çapta bir siyasal krizin tam ortasındayız. Dünya çapındaki bu yapısal krizi aşmak için, kapitalist sistem, emperyalizm ve ulusal iktidarlar, tüm dünyada işçi sınıfının ve ezilenlerin tarihsel mücadelelerle kazandıkları haklarına saldırmaya, işçileri daha da yoksullaştırıp yaşam standartlarını daha da düşürecek adımlar atmaya devam ediyor. Emperyalist merkezlerde hazırlanıp ulusal hükümetlerce hayata geçirilen ağır 'kemer sıkma' programları ile krizin faturası sadece işçilerin ve yoksulların sırtına yüklenmeye çalışılıyor.

Sendikal bürokrasilerin ve 'sol' görünümlü işbirlikçi partilerin de işbirliği ile hayata geçirilmeye çalışılan bu saldırılara karşı,

dünyanın dört bir yanındaki pek çok ülkede işçiler ve ezilenler büyük mücadeleler ve seferberlikler yükseltiyor. Dünyanın ezilenleri insanlığı barbarlığa ve yok oluşa doğru sürükleyen bu sisteme teslim olmuyor, onunla dövüşüyor. Dünyanın dört yanında devasa kitle eylemleri örgütleniyor, genel grevler, ayaklanmalar yükseliyor, iç savaşlarla, devrimci süreçlerle, hükümetler ve rejimler temellerinden sarsılıyor, kimileri yerle bir oluyor. Bugünün uluslararası siyasi manzarası budur.

Dünyadaki bu devrimci yükselişin sonuçları, Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da, Suriye iç savaşı ve başta Mısır olmak üzere, Tunus ve Libya'daki devrimci süreçler oldu. Bu ülkelerde süreç tüm çelişkilerine, iniş-çıkışlara rağmen devam ediyor.

Avrupa, özellikle kıtanın güneyi kaynıyor. Yunanistan, İspanya ve Portekiz'de devrimci süreçler mayalanıyor. Avrupa işçi sınıfının ve ezilenlerinin mücadelesi son dönemde Bosna ve Bulgaristan'da ortaya çıkan sosyal patlamalar ve devrimci yükselişlerle kıtanın doğusuna da yayılmaya başladı. Ukrayna'da Yanukoviç'in iktidarı büyük bir kitle hareketiyle devrildi; şimdi Rusya ve AB-D emperyalizmi arasında sıkışan ülkede iktidar yok; bir yandan emperyalizmin dümen suyundaki faşist çeteler, bir yanda Rusya'nın kanatları altına girmiş eski rejim kuvvetleri çatışıyor.

Dünya çapında hızla büyüyen bu ekonomik ve siyasi istikrarsızlık, uzunca bir aradan sonra Latin Amerika'da da büyük kitle seferberliklerine ve genel grevlere yol açıyor. Brezilya, Arjantin, Venezuela, Meksika ve Paraguay gibi ülkelerde yükselen mücadeleler, 21. Yüzyıl'ın başındaki yükseliş sürecinden farklı olarak, bu kez karşılarında sözüm ona '21. Yüzyıl Sosyalizmi' maskesi altında sınıf işbirlikçisi hükümetleri buluyorlar. Bir önceki devrimci yükselişi içeriden kuşatıp

dizginleyen, iğdiş eden bürokratik, reformist, oportünist liderlikler bu kez iktidar ortakları olarak dikiliyorlar kitlelerin karşısına.

Arap dünyasında yaşanan devrimci süreçler, Avrupa'da yükselen mücadeleler, Ukrayna'daki altüst oluş ve Latin Amerika'daki büyük kitle eylemleri ve genel grevler uluslararası bir liderliğe olan acil ve yakıcı ihtiyacı bir kez daha ortaya çıkarıyor. Bütün devrimci süreçlere müdahale edip, doğru bir politik perspektif ve program sunabilecek, onlara liderlik edebilecek bir uluslararası işçi sınıfı liderliğini inşa etmek bugün en acil görev olarak duruyor önümüzde. Zira, biliyoruz ki işçi sınıfı emperyalist kapitalizme karşı uzlaşmaz ve tutarlı bir

mücadele yürütebilecek ve bu mücadeleyi insanlığın zaferiyle taçlandırabilecek biricik sınıf olmaya devam ediyor.

Acil görev: Devrimci önderlik

Krizin ve sınıflar arası mücadelenin şiddetlendiği bu günde, en acil görevimiz bütün mücadeleleri hem tek tek ülkelerde hem de dünya çapında birleştirerek, emperyalist kapitalizmin kriz faturasını işçilerin ve yoksulların sırtına yüklemeye siyasetini paramparça etmektir. Dünyanın dört bir yanında işçi ve ezilenlerin yükselttiği mücadelelere koşulsuz destek ve dayanışmamızı sunmalı, işçilerin uluslararası

Ortadoğu

Mağrip

Mısır

Suriye

ve

DEVİRİM

Tunus, Mısır derken, kitlesel ayaklanmaların tüm Mağrip ve Ortadoğu'ya yayılmasının üzerinden üç yılı aşkın bir zaman geçti. Aşağılık diktatörler birer birer yıkıldı. Ne var ki, tüm bu süreçlere damgasını vuran, devrimci önderlik boşluğu vardı. Diktatörler yıkılıyor, iktidara gerici başka güçler yükseliyordu. Ama Mısır'da olduğu gibi, iktidardaki boşluğu doldurduğu düşünülen her yeni rejim kısa süre içinde sallantıya girdi. Kitleler mücadeleyi terk etmedi...

Dünya solu, Suriye'deki ayaklanma ve iç savaş sürecinde tam bir kafa karışıklığı yaşamaya başladı. Emperyalizmin Arap dünyasını sarsan tüm ayaklanmaları kendi dümen suyuna akıtma çabası Suriye'de alabildiğine öne çıkıyor, bu da pek çok kesimin Esad'ı 'ehveni şer' olarak görmesine yol açıyordu. Böylelikle utangaç bir biçimde ya da açıkça Esad destekçiliğine soyunan kesimler ortaya çıkmaya başladı. Dört bir taraftan Suriye'ye doluşan 'Cihadçı' katillerin varlığı da Esad destekçiliğine bahane sağlıyordu.

Oysa Suriye'de olaylar, Dera kentinde birkaç çocuğun duvara Esad aleyhine yazılar yazmasıyla

başlamıştı. Yakalanıp işkenceye alınan çocukların ailelerinden ileri gelen yaşlı erkekler polis merkezine gidip çocuklarını görmek istediklerinde, "Çocuklarınızı bir daha göremeyeceksiniz, kadınlarınızı yollayın da yenilerini yapalım" cevabıyla karşılaştılar. Bunun üzerine Dera'da halk sokağa çıktı ve isyan kısa sürede tüm Suriye'ye yayıldı.

Esad'ın yanıtı halka ateş açılmasını emretmek oldu. Silahsız halk katlediliyordu. Bunun üzerine halk silahlanmaya ve Yerel Komiteler'i kurmaya başladı. İsyen, devrimci bir süreç, hatta iç savaşa dönüştü.

Suriye'de konuyu karmaşık yapan, emperyalizmin özellikle Körfez sermayesi ve Türkiye üzerinden Suriye'deki isyanı şekillendirme çabası oldu. Bunun yanı sıra, Çeçenistan'dan Afganistan'a kadar çeşitli ülkelere El Kaide unsurlarının Suriye'ye doluşması, ülkedeki gerici unsurların bunlarla bütünleşmesi işi içinden çıkılmaz bir hale sokuyordu.

Öte taraftan, başta Rojava olmak üzere, Suriye'nin çeşitli bölgelerinde, hatta Şam'ın

banliyölerinde demokratik ve laik unsurlar tarafından kontrol edilen, fiilen ikili iktidar kurumları olarak hareket eden Yerel Komiteler bulunuyor. Üstelik bunlar sadece Esad'a karşı değil, IŞİD, El Nusra ve El Kaide türevi bir dizi örgüte karşı savaş veriyorlar.

UIB-DE, tıpkı Mısır'daki süreç müdahale etmek üzere harekete geçtiği gibi, en başından itibaren, halkın Diktatör Esad'a karşı isyanını destekledi, emperyalizmin ülkeye müdahalesine karşı çıktı ve ülkede devrimci bir örgütlenmenin imkanlarını yaratmaya çalıştı. Cihadçı katillerin ülkedeki etkinliğinin artması üzerine, bunların Suriye'de 'Beşinci Kol' olarak faaliyeti yürüttüğünü, devrimci gelişmenin önüne dikildiğini ve karşıdevrimci güçler olduğunu ilan etti.

Son olarak UIB-DE'nin ilişkilerinin olduğu Minbe'deki birlikten 28 savaşçının şeriatçı örgütlerden IŞİD tarafından katledilmesi ve kentin düşmesi, son derece trajik bir vaka olmasının yanında, Suriye'de devrimci bir önderlik yaratma çabalarına ağır darbe vurdu. Tüm olumsuz koşullara rağmen, UIB-DE ülkede faaliyet

uluslararası bir devrimci liderlikle aşabilir

Arjantin

UIB-DE'nin Arjantin partisi PSTU, Solun ve İşçilerin Cephesi'nin 1 milyon oy aldığı son seçim süreci ve sonrasında önemli bir ilerleme yaşadı. Partinin bugünkü mücadelesi, diktatörlük döneminde katledilen yüzlerce militan üzerinde yükseliyor...

birliğini inşa mücadelemizi kararlılıkla sürdürmeliyiz. Sınıfımızın siyasal olarak tarih sahnesine çıkışının temel dinamiği olan enternasyonalizm bayrağını yeniden yükseltmek zorundayız.

Önümüzde duran en büyük engel ise işçi sınıfının geleneksel sendika ve partilerinin tutumlarıdır. Hükümetlerle aynı saflarda yer alan veya onların karşısında hizaya girmiş bu geleneksel 'aparatlar', uluslararası bankerlerin, çok uluslu şirketlerin ve kapitalist hükümetlerin düzenine karşı birleşik bir mücadeleden ısrarla uzak duruyor, bu yönlü çabaları sabote etmeye çalışıyor.

Bu geleneksel liderliklerin hükümetlerle

yürütmeye; laik, demokratik, devrimci güçler içinde örgütlenmeye çalışıyor. UIB-DE'nin XI. Kongre'de Suriye'ye ilişkin devrimci programının ana başlıkları şöyle:

- * Kahrolsun Esad! Emperyalist müdahaleye hayır!
- * El Kaide unsurlarına, IŞİD, El Nusra ve benzerlerine karşı ölümüne savaş!
- * Cenevre görüşmelerine hayır!
- * Emperyalizmin ve burjuva unsurların (Muhalefet Güçleri Ulusal Konseyi ve 'Özgür Suriye Ordusu' yönetimi) mevcut rejimi 'görüşmeler' yoluyla koruma ve ülkenin soyulmasını garantiye alma siyasetine karşı mücadele!
- * Silahlar devrimcilerin eline!
- * Devrimci milisler, yerel komiteler, halk konseyleri! Devrimci program etrafında askeri ve siyasal olarak birleşin!
- * Ülkenin emperyalizmden bağımsızlığını sağlayacak yegane yol, özgür ve egemen bir Kurucu Meclis'i toplayabilecek işçi ve halk hükümetinin kurulmasıdır.
- * Yermük Mülteci Kampı'ndaki Filistinlilerle dayanışmayı yükseltelim!

ve ulusal burjuvazilerle ilişkilerini koparak işçilerin ve ezilenlerin talepleri doğrultusunda ortak bir mücadeleye katılmaları ancak bu örgütlerin tabanlarından yükselecek bir çağrıyla mümkün olabilir.

Fakat böyle bir çağrı da tek başına yeterli değildir. Bir yandan bu eski liderlikleri ortak mücadeleye çağırırken, bir yandan da bu örgütlerin tabanlarındaki militan işçiler arasında işçi sınıfının birleşik ve bağımsız mücadele hattını inşa etmek üzere çalışma yürütmeliyiz.

İşçi sınıfı, bütün hükümetlere ve siyasal arenadaki bütün burjuva akımlara karşı kendi sınıf programıyla bağımsız bir mücadeleye öncülük etmek zorundadır.

Büyük kitlesel seferberliklerin ve devrimci süreçlerin başarıya ulaşip devrimlerle taçlanması ancak böylesi bir bağımsız sınıf siyasetinin inşası ile mümkün olabilir. İşçi sınıfı, mevcut ekonomik ve siyasal krize karşı açık bir devrimci çözüm programı ortaya koymalı, hükümetlere ve krizin yükünü ezilenlerin sırtına yükleme planlarına karşı yürütülen mücadeleye kendi programıyla öncülük etmelidir.

UIB-DE olarak temel görevimiz bu bağımsız sınıf siyasetinin inşasıdır. Dünya sosyalist devriminin örgütlenmesiyle ayrı anlama gelen bu mücadelede daima ezilenler ve mazlumların yanında, zalimlerin karşısındayız.

Diktatörlüklere, burjuvaziye ve emperyalizme karşı mücadele eden Arap işçileri ve gençliği ile beraberiz; Esad diktatörlüğüne karşı Suriye halkının yanındayız; Sisi'nin askeri diktatörlüğüne karşı Mısırlı işçilerin ve ezilen halkın yanındayız; İsrail'e karşı Filistin halkı ile beraberiz; Hem Rusya'nın yayılmacılığına hem de ABD ve Avrupa emperyalizminin sömürgeleştirme planlarına karşı ülkelerinin birliği ve özgürlüğünü savunan Ukrayna

halkının yanındayız; kendi hükümetlerine, Avrupa Birliği'ne ve 'troyka' planlarına karşı Avrupalı işçilerle beraberiz; siyasal ve sosyal hakları için, dünyanın her yanında, çalışma ve örgütlenme hakları için mücadele eden göçmen işçilerin yanındayız; kapitalizm altında baskı ve ayrımcılığa uğrayan, her türlü baskı ve ayrımcılığa karşı eşitlik ve özgürlük için mücadele eden kadınların, gençlerin, siyahların, eşcinsellerin, yanındayız.

Bu çerçevede, UIB-DE, dünya çapındaki devrimci mücadelelere önderlik edecek, onları birleştirecek ve nihai zafere taşıyacak uluslararası devrimci bir liderliğin inşasının yakıcı ve ertelenemez bir görev olduğunu bir kez daha vurguluyor.

Bugün insanlığın temel sorunu olarak nitelenebilecek olan devrimci liderlik krizi mevcut devrimci süreçlerin her birinde kendini tekrar tekrar gösteriyor. Bu sebeple, devrimci liderlik inşasını 'bütün görevlerin anası' olarak görüyoruz. Bizim açımızdan bu görev, Dördüncü Enternasyonal'in ve ona bağlı ulusal devrimci partilerinin inşası olarak somutlanıyor. Tüm çabamızı bu göreve yoğunlaştırıyoruz.

Aynı zamanda, bahsettiğimiz türde bir küresel devrimci liderlik, her türden bürokratik reformizme, uzlaşmacı, burjuva partileriyle ve burjuvazinin türlü kesimleriyle işbirliğini öngören 'halk cepheci' akımlara, reformist burjuva milliyetçiliğine ve yeni reformizme, yani işçi sınıfının mücadelesini çıkmaz sokaklara sürükleyecek, yolundan saptırıp iğdiş edecek, emperyalizme ve ulusal burjuvazilere teslim olacak sol görünümlü sağ akımlara karşı sürekli ve uzlaşmaz bir politik ve ideolojik mücadele yürütmeksizin inşa edilemez.

Dünyanın dört bir yanında sürdürülen kahramanca mücadeleler, ancak ve ancak 'Enternasyonal' eliyle nihai zafere ulaştırılabilir...

Avrupa çökerken

Avrupa'da çok önemli gelişmeler yaşanıyor ve bu gelişmeleri tarif etmek öyle kolay bir iş değil. Doğu Avrupa'daki örgütsel zayıflığımız yaşananları anlama konusunda başlı başına bir engel teşkil ediyor.

Avrupa'nın pek çok ülkesinde sınıf mücadeleleri yükseliyor. İspanya, Portekiz, Yunanistan işçi sınıfları çok önemli mücadelelere giriştiler. Küçük burjuvazi de sürece dahil oldu ve rejim içinde kendilerine yer açmaya başladılar. Yunanistan'da Syriza'nın seçim başarısı buna işaret ediyor. Bu, hiç kuşkusuz, yaşanan ekonomik krizle ilgili bir durum. Öte taraftan, Avrupa'daki eski emperyalist ülkelerin bir bölümünün artık yarı-sömürgelere dönüştüğünü tespit etmek gerekir. Bu sürecin sonuçları emekçileri ve yoksullaşan kesimleri sokaklara döküyor.

Elbette aynı süreç Avrupa'nın her tarafında faşist grupların ve aşırı milliyetçiliğin yeniden gündeme oturmasını da beraberinde getiriyor. Sadece Ukrayna gibi ülkelerde değil, mesela Fransa'da da aşırı sağ güçleniyor. Yunanistan'da işçi sınıfı hareketi yükselirken, bir taraftan da faşizm güç kazanıyor. Pek çok yerde ırkçılık, yabancı düşmanlığı önemli bir mesele haline geliyor ve bu sorunları tartışmaktan sınıf meselelerini tartışmaya başlayamıyoruz.

Bu noktada AB'den kopuş konusu merkezi bir tartışma haline geliyor. Avrupa solu AB'yi dağıtma, AB'den kopuş gibi bir programa sahip değil. Aşırı sağın bu konuyu demagoji malzemesi olarak kullanmasına karşılık, biz cesaretle AB'den kopuşu programımızın ana maddelerinden biri haline getiriyoruz. Emperyalist AB'nin dağıtılması, işçilerin Avrupa'sının inşası fikrini öne çıkarıyoruz. Böylelikle faşistlerin demagojisinin önüne set çekme imkanı buluyoruz.

Öte yandan Avrupa, Afrika'nın sömürüsü anlamında emperyalizm açısından çok önemli bir merkez. ABD emperyalizmi Doğu Avrupa'nın sömürüsü için Almanya'ya ihtiyaç duyarken, Afrika'nın sömürüsü için Fransa'ya dayanıyor.

Avrupa'daki mücadeleler, dünya devrimi açısından giderek daha büyük önem kazanıyor. Önümüzdeki dönemde krizin yatışmak yerine daha da derinleşeceğini, uluslararası bir devrimci önderliğin inşası hâlâ en yakıcı ihtiyaç olarak önümüzde duruyor...

Senegal

UIB-DE'nin Afrika'daki çalışmaları sonuç vermeye başladı. Geçtiğimiz sene içinde Senegal örgütü kuruldu.

Latin Amerika yeniden 'ateş hattı'nda

Brezilya'da, içinde dikkat çekici oranda kadınların ve kitle içinde çözümümüz halde de olsa işçi sınıfı bileşenlerinin de bulunduğu genç ve diri bir demokratik halk hareketi, yaşam standartlarındaki kötüleşmeye karşı sokaklara çıktı. Ülkede ağır bir ekonomik kriz olmasa da, enflasyon, kamu borçlarının düzeyi, Dünya Kupası hazırlıkları için yapılan aşırı harcamalar, işlerin daha da kötüye gideceğine dair kitlesel algı, eğitim, sağlık ve ulaşım hizmetlerinin sefil hali ülke genelinde yüzlerce şehirde milyonlarca insanı sokaklara döktü. Derhal seçime gidilmesi talebiyle sokaklara çıkan insanların yüzde 92'si hayatlarında ilk defa bir eyleme katılıyordu, yüzde 73'ü işçiydi, 1984'ten beri ilk defa çoğunluğu örgütsüz ve kararsız işçiler sokaklara çıkıyordu.

Hükümetin bu eylemleri bastırma girişimleri başarısızlıkla sonuçlandı, kitleler polis güçlerine karşı kahramanca dövüldü. Buna eylemlerin ardındaki geniş kamuoyu desteği de eklenince hükümet güçlerini geri çekerek kitle hareketine tavizler vermek zorunda kaldı.

Bu süreçte hükümet ve rejim yarı felç bir duruma düştü ve güç ilişkileri değişti. Bütün sistem partileri bu durumdan nasibini aldı ve eskisinden daha kötü bir duruma geldi. Kamuoyu yoklamalarında diğer sistem partileri gibi Dilma'ya olan destek geriledi. Sistem partilerine güvensizlik had safhada. Fakat açık olan bir şey var ki PT'nin kitlelerle, özellikle de işçi sınıfıyla ilişkileri köklü bir şekilde değişiyor. Ön devrimci bir döneme girildi, işçi sınıfı fabrikalarda ve işyerlerinde bu dönemi hissetmeye başladı.

Bu yeni durumda, partimiz PSTU, ilk defa sokaklara dökülen milyonların bilinçlerindeki, esas olarak bütün siyasi partilere karşı mesafeli ve öfkeli duruşta somutlanan geriliğe karşı mücadele etti. Partimiz, gerek Haziran eylemlerinde gerekse de Temmuz-Ağustos grevlerinde kendine bir alan yaratmayı başardı. Netice itibarıyla PSTU gerek kitleler gerekse de öncüler nezdinde bilinirliğini ve itibarını arttırdı.

20 senelik uzun bir istikrar döneminden gelen Brezilya, bu süreçle birlikte kıtasal ölçekteki değişimin de öncülüğünü aldı. Ülkedeki istikrar ve PT'nin kitleler nezdindeki prestiji kolay kolay restore edilemeyecek şekilde sona ermiştir.

Arjantin'de, on yıllık bir dönemin ardından 2012 sonlarında bir genel grev gerçekleşti. Bu genel grev, hükümet destekçisi kimi merkezci örgütlerin enflasyondaki yükseliş, ve genel olarak işçi sınıfının aleyhine yapılan düzenlemelerinden (başta kamu çalışanları olmak üzere işçilerin ücretlerine getirilen ağır vergiler) dolayı hükümetten desteğini çekmesiyle tetiklenmişti. Hükümet, işçi sınıfının ve ezilenlerin kendisine sunduğu geniş desteği kötüye kullanmakla kendi ipini çekmiş oldu. Hükümet, seçimlerde ülke genelinde yüzde 26'da kalırken önemli şehirlerde iktidarı kaybetti. Diğer burjuva partileri bu durumu bir seçim başarısına dönüştürebilirler ancak güçlü bir alternatif liderlik sunamadıkları için kitlelerin örgütlü desteğini almaları mümkün görünmüyor. Bu arada sosyalist solun da seçimlerde 1 milyon oy aldığını vurgulamak gerek. Bu tarihi bir rekordur.

Şili'de iki yıl önce başlayan ve hâlâ süren dev öğrenci isyanının yanı sıra bu yıl bakır maden işçilerinin büyük grevi ve uzun yıllar sonra ilk kez genel grev gerçekleşti. Öğrenci hareketi hâlâ yükseliyor.

Bolivya'da, Hükümet, burjuvazinin de tam desteğiyle, kendi kitle tabanı olan işçi ve köylülere karşı saldırıya geçti. Fiyat artışlarına ve doğal

Brezilya'daki PSTU, binlerce militanıyla ve sendikal etkisiyle gerçek bir öncü parti haline geldi.

kaynakların yağmalanmasına karşı işçiler, kent yoksulları ve köylülerin bir süredir yürüttüğü mücadeleler günler süren bir genel grev ve maden işçilerinin seferberlikleriyle yeni bir aşamaya taşındı. COB Kongresi, kabul ettiği sol bir siyasi programla bir işçi Partisi (PT) inşasına girişti. COB bürokrasisi bu yapılanmayı ortadan kaldırmaya ya da en azından reformistleşmeye çalışıyor, ve dahası devrimci bir önderliğin bulunmayışından ötürü bunu başarması muhtemel, yine de henüz başarabilmiş değil. İnşa halindeki PT pek bir ilerleme kaydedemese ya da marjinal bir yapı olarak kalsa bile Evo'nun işçi sınıfıyla ilişkisi bir daha asla eskisi gibi olmayacak.

Peru'da, özellikle öğretmenler ve diğer kamu çalışanları başta olmak üzere işçi sınıfının haklarını gasp etmeye yönelik yasaların ve gerillayı açıkça kınamayı reddedenlere hapis cezası düzenlemesinin hükümetçe gündeme getirilmesi kamu sektöründe güçlü bir greve ve büyük çatışmalara sahne olan bir genel greve yol açarken, Ollanta hükümetine destek veren CGTP'nin yanı sıra Komünist Partisi ve başka bazı örgütlerin de hükümetle yollarını ayırmasına yol açtı. Ülke, 2013 Eylülünde tekrar genel greve ve kamu çalışanlarının 48 saatlik grevine de sahne oldu.

Venezuela'da Chavez'in mirasçısı Maduro hükümeti, yüksek enflasyon ve ekonomik krizle birlikte bazı kesimlerin de (şimdilik küçük bir kesim) desteğini çekmesinden dolayı seçimlerde oy kaybına uğradı. Bu durum belli bir istikrarsızlığa yol açıyorsa da, devrimci bir alternatif bulunmayışı krizin daha da derinleşmesini önüyor. Zira bu ülkede Troçkistler de dahil olmak üzere solun büyük çoğunluğu ya rejimin ya da burjuva muhalefetine arkasında saf tutmuş durumda. Emperyalizm ülkenin istikrarsızlığa ve bir rejim krizine sürüklenmesinden, zayıflamış da olsa seçimleri kazanan mevcut Maduro hükümetinin önümüzdeki süreçte daha da yıpranarak iktidarı seçim yoluyla sağ burjuva muhalefete teslim etmesinden yana. Devrimci alternatifin yokluğu emperyalizmin elini güçlendiriyor.

Paraguay'da, kitle hareketinin geri çekildiği ve hükümet tarafından devşirilmiş rejime entegre edilen liderliklerin bu ülkedeki mücadelelerin öncü kuvveti olan köylü hareketini geri çektiği uzun bir suskunluk döneminin ardından, işçi sınıfının yeniden uyanış emareleri görülmeye başlandı. Elektrik sektörü işçilerinin başını çektiği 20 bin işçi ülkenin enerji şirketlerinin özelleştirilme girişimine karşı güçlü bir mücadele ortaya koydu ve hükümete geri adım attırdı. Bu mücadeleler, Lugo'yu destekleyen işçi ve köylü örgütleri içindeki yeniden pozisyon alışı, ve CCT'nin varlığı sınıf içinde yeniden örgütlenme faaliyetlerine alan açıyor.

Uruguay'da, diktatörlük dönemi sorumlularına dokunulmazlık getirecek düzenleme ve kurtaj karşıtı

düzenlemeler dolayısıyla Geniş Cephe hükümetine karşı büyük demokratik kitle seferberlikleri gerçekleşti. İşçi sınıfı, genel greve gitti.

Meksika'da, eğitim sektöründeki güçlü grevlerin ardından elektrik işçileri sendikasının başını çektiği yeni bir sendikal örgütlenme ortaya çıktı. Her ne kadar bu örgütlenmeye öncülük edenler geleneksel bürokrasinin sol kanadı olsa da, bu durum ülkede politik durumun değişmeye başladığına işaret ediyor.

Kolombiya'da, iç karartıcı bir sürecin ardından çeşitli değişimlerin filizlenmeye başladığı görülüyor. Bir yanda gerilla güçleriyle müzakereler, diğer yanda devrimci ve kitle örgütlerinin militanlarına karşı ağır saldırılar devam ederken, maden işçileri, köylüler ve ezilenlerin çeşitli kesimleri arasında ortaya çıkan kıpırdanmalar bürokrasiden bağımsız, yeni sendika ve kitle örgütlerinin doğuşuna zemin hazırlıyor.

Orta Amerika'da, en dikkat çekici durum, Honduras'taki devrimci sürecin sonlanması ya da geçici olarak geri çekilmiş olması. Bir önceki dönemde mücadelenin zirve yaptığı düşünüldüğünde bugünkü durgunluk dikkat çekiyor. Bununla birlikte, Kosta Rika'daki mücadeleler ivme kazanıyor, 20 bin kamu sektörü işçisi ücret ve hak gasplarına karşı sokakları dolduruyor. Her şeye rağmen, kitleler açısından en durağan ve kötü döneminde bile olsa Orta Amerika'daki durum dikkati hak ediyor.

Küba'da Kastroculuğun yeni entegrasyon planlarına karşı henüz bir sınıf tepkisi gözlenmiyor.

Haiti, Latin Amerika'nın hâlâ kanayan yarası. Martley Hükümeti ve Minustah (Birleşmiş Milletler Haiti İstikrar Gücü) askerleri, hâlâ ülkedeki faaliyetlerine devam ediyor.

Kolombiya, Paraguay ve özellikle Ekvador bir yanda, Orta Amerika ülkeleri, Küba ve Haiti öbür yanda, devasa bir eşitsiz gelişim olduğu çok açık. Brezilya şimdilik bu değişimin başını çekiyor fakat bu durum ileride değişebilir, başka ülkelerdeki mücadeleler ön plana çıkabilir. Bolivya, Arjantin, Peru ve Venezuela gibi ülkeler önemli kutuplaşma dinamiklerinin ve gerilimlerin etkisiyle istikrarsızlığa doğru ilerliyorlar.

Fakat burada esas olan, birleşik bir yükselişin varlığı; eşitsiz de olsa bölge ülkelerinin çoğunu içine alan birleşik bir yükseliş var, ve bu sefer, bir önceki yükselişin (2005'e kadar olan yükselişin) aksine, Brezilya da buna dahil oluyor.

Bu yükseliş sürecinin en önemli özelliği devrimci liderlik krizinin muazzam biçimde kendini göstermesidir. Süreçlerin devrimci bir yönde gelişmesini engelliyor, birleşik mücadele olanaklarını zorlaştırıyor, kitlelerin yeniden örgütlenmesi önünde engel teşkil ediyor ve uzlaşmacı eğilimleri geliştiriyor.

Bununla birlikte, diğer ülkelerin tersine Brezilya'da PSTU var. İşçi sınıfı ve gençlik hareketinin içinde,

onlara nüfuz edebilen bir öncü partimiz var. Öncü bir parti olarak daha da büyümek ve kitle hareketinin liderliğini ele geçirmek üzere mücadele ediyor. Binlerce militan olan partimiz, devrimci liderlik krizine çözüm olmaya çalışıyor, buna hazırlık yapıyor. Ve kuvvetlerimizin geri kalanının da ağırlıklı kısmı yine Latin Amerika'da, daha küçük parti veya gruplar şeklinde bulunuyor. Fakat bunlardan Orta Amerika, Arjantin ve bir ihtimal Kolombiya partilerimizin militan sayıları öncü partiler olarak inşa edilebilmesinin olanakları var. Enternasyonalizmin, yükselen bu devrimci süreçte atılması yapabildiği için önemli fırsatlar ortaya çıkıyor.

Görevler

Partilerimiz programları, emperyalizme, hükümetlere ve patronlara, onların her türlü planlarına modellerine ya da düzenlemelerine karşı mücadeleyi esas alacak biçimde oluşturulmalıdır.

En acil ve yakıcı ihtiyaçlardan yola çıkmalı, bütün sorunlarımızın kaynağının mevcut hükümetler ve düzen olduğu sabırla ve ısrarla ifade edilmelidir.

Düşmanın planlarına karşı koymak ve kendi planlarımızı hayata geçirmek için, yani işçi sınıfının ve ezilenlerin öncülüğünde ülkelerimizin ve yaşamlarımızın yağmalanmasına son verecek yeni bir düzeni kurmak için mümkün olan en geniş seferberlikleri ve birleşik mücadeleyi savunmalıyız.

Bu amaçla, kitlelerin reorganizasyonuna katılmalı, bu süreci hızlandırmalı, işçi sınıfı ve ezilenlerin yeni liderliği için savaşmalıyız.

Mücadelelerin tek tek ülkelerde hapsolup kalmasına karşı enternasyonalizmi ve ülkelerimizin yağmalanmasına karşı birleşik mücadeleleri savunmalıyız. İşçi sınıfının ve ezilenlerin örgütlerinin, ülkelerimizi emperyalizmden kopuşa ve işçi sınıfının sosyalist çözümüne götürecek, Sosyalist Latin Amerika Federasyonu'na götürecek bir program altında birleşik cephesini savunmalıyız.

Programımız, işçilerin ve ezilenlerin iktidarını öngörmeli, devrimi öngörmeli, emperyalizmden kopuşu ve sosyalizmi öngörmelidir. Bu, ilk etapta propaganda düzeyinde kalabilir, fakat en kısa zamanda bunu koşullar elverdiği ölçüde ajitasyon düzeyinde de dile getirmenin yollarını aramalıyız. Devrimci durumun derinleşeceği noktada, "hükümet gitsin" sloganını atıp bırakmak, yani yerine kim gelirse gelsin belirsizliği içinde bırakmak yerine, örneğin "işçi sınıfı programını uygulayacak bir hükümet gelsin" sloganına bağlamalı ve böyle bir programın yalnızca bir işçi hükümetince uygulanabileceğini anlatmalıyız.

Sokakta, işyerinde, okulda cüretkar bir mücadele yürütürken, programatik, ideolojik ve teorik düzeyde de devrim programımızın temel öngörülerini, işçi devrimini, sınıfın bağımsızlığını, anti emperyalizmi, enternasyonalizmi, iktidarı Enternasyonal ve parti liderliğinde işçilerce taşıyacağını da cüretkar biçimde savunacak bir mücadele yürütmeliyiz.

Enternasyonalizmin bölgedeki temel görevi, başta Brezilya olmak üzere bütün ülkelerde partilerimizin inşası, öncünün ve mücadeleciler kesimlerin partilerimize kazandırılması, ve daha uzun vadede Brezilya'daki devrime taşıyabilmek üzere mücadelenin liderliğinin ele geçirilmesidir. Buna bağlı olarak, diğer parti ve örgütlerimizin, gerek kendi ülkelerindeki devrimci sürecin ihtiyaçları gerekse de Brezilya devrimine katkı sağlamak, ve giderek bir Latin Amerika devrimine ve Sosyalist Latin Amerika Federasyonu'na ulaşmak perspektifiyle inşa edilmeleri gerekmektedir.

Devrimci partilerin inşası

Portekiz partisi MAS (Alternatif Sosyalist Hareket)

Kolombiya partisi PST (Sosyalist İşçi Partisi)

Şili'de Izquierda Comunista (Komünist Sol)

İspanya'da Corriente Roja (Kızıl Hareket)

Paraguay, PT (İşçi Partisi)

Kosta Rika, PT (İşçi Partisi)

Uluslararası İşçi Birliği - Dördüncü Enternasyonal, onlarca yılda bir ortaya çıkabilen bir zorlu görevle karşı karşıya: Partilerimizin kitlelerin liderliğini kazanması ihtimali ufukta. Ve Enternasyonalimiz, mevcut haliyle küçük ve kırılğan da olsa, devrimci bir alternatif olarak öne çıkabilir.

İşte bu çerçevede, sorumluluklarımız artarken, kendimizi inşa etme yolunda önemli adımlar atabilmemizin imkanları da ortaya çıkıyor. Partilerimizi mücadelelerin liderliklerine hazırlamak ve kendimizi inşa etmek için koşullar uygun. Bu göreve, ve önümüze çıkabilecek ve aşmak için mücadele etmemiz gereken güçlük ve engellere odaklanmalıyız. Sürecin önümüze çıkardığı fırsatları tekrar tekrar tespit etmeyi değil bu fırsatları değerlendirmek için gerekenleri yapmayı esas almalıyız, yani önümüzdeki birkaç yılda Brezilya'da binlerce militanı olan güçlü bir öncü parti, Avrupa ve Amerika'nın diğer ülkelerinde çok daha güçlü partileri inşa etmektir.

Bu çok zor bir görev, özellikle de enternasyonal ve ulusal liderlerimizin zayıflıklarından ötürü zor.

Esas sorun mücadele alanlarında yeterince cesur olmayışımızdan kaynaklanmıyor; tersine, bu konuda çok ileri gitmiş durumdayız, o kadar ki kitleleri fazla gerimizde bırakıyoruz. Bu işe başladığımızda, inşa ile ilgili temel öncelikleri tespit edememenin sıkıntılarını yaşadık. Faaliyetleri önceliklere göre yoğunlaştıramamamız ve çözümsüz bıraktığımız sorunlar bizi basınç altında kırılğan bir hale getirdi. Bu basınçtan kurtulabilmek için önce zayıflıklarımızı onaracağız: Teori ve program konularında özenli bir çalışma ve ilerleme kaydedeceğiz, partilerimizi Bolşevikleştirerek basınçlara karşı uyanık olacağız.

Partilerimiz büyüdüğü sorunlar da büyüyor ve büyük bir basınç oluşturuyor. Biz büyüdüğüce bu sorunlar daha da karmaşık bir hale geliyor ve önümüzde engel teşkil etmeye başlıyor. Bu sorunlarla mücadele etmekten vazgeçersek bugünün görece küçük engelleri yarın yolumuzu tıkayan ve gelişmemizi tehdit eden dev sorunlara dönüşebilir.

Mali mesele hususunda, UIB-DE'de ve bağlı partilerde önemli ilerlemeler sağlanmıştır.

Proleterleşme meselesinde çoğu partimizde bir ilerleme gözlenmektedir. Henüz tam bir zafer kazanamamak da, önceden tespit edilen alanlara nokta atışı müdahale ve ısrarlı örgütlenme çalışmaları, ve proleterlerin partiye örgütlenmesi önemli proleterleşme adımlarıdır.

Devrimci ahlak konusundaki ısrarlı çalışmalarımızda çok önemli sonuçlar elde ettik. UIB-DE devrimci ahlak meselelerinde tavizsiz bir yaklaşım benimsemekte, hatta söz konusu olan liderler ise bu tavizsizlik daha da katı olarak uygulanmaktadır.

Aynı şey maçoçluk (erkek şovenizmi) için de geçerlidir. Bu meselenin kendisi kadar maçoçluğun ortaya çıktığı farklı biçimler konusunda da son derece hassas ve tavizsiz bir anlayışı benimsiyoruz. Maçoçluk ahlaki bir eksikliğin sonucu olarak ortaya çıkabileceği gibi, pek çok durumda ahlaki bir eksikliğe dayanmayan bir çeşit esme veya egemenlik biçimi olarak ortaya çıkmaktadır. Fakat, arkasında yatan sebep ne olursa olsun maçoçluğun her biçimi parti için yıkıcı bir durum

teşkil eder. Bu konuda yoğun ve tavizsiz bir mücadele içinde olmamıza rağmen, daha işin çok başında olduğumuzun da bilincindeyiz.

Teorik ve programatik gelişimin önemini de vurgulamadan geçemeyiz. Daha önce bu konuya dikkat çekmiş ve bir dizi çalışma başlatmıştık. Fakat bu çalışmalarımızı gerektiği gibi devam ettiremedik, bunu sürekli hale getiremedik.

Devrimci parti inşası için objektif koşullar olduğu kadar subjektif koşullar da elverişlidir. Bir örgüt, devrimci işçi partilerinin inşasının temel yasalarının üzerinden atlayamaz; atarsa Bolşevik karakterini kaybeder ve bir 'hareket'e dönüşür. Bu yasalar da lider ve kadroların nicel ve nitel durumlarıyla yakından ilgilidir. Mümkün olan en iyi objektif koşullar altında dahi, bir parti kısa bir zaman diliminde militan sayısını ikiye-üç katlayamaz. Politik-sendikal kitle hareketlerinin liderlikleri için mücadele edebiliriz, liderlikleri kazanabiliriz de; fakat bu kitleler partimize katılıyor diye kendimizi kandıramayız.

Nesnel gerçeklik ve partilerimizin mevcut durumu dikkate alındığında kendimize belirleyebileceğimiz kısa vadeli hedef şu an olduğumuzdan daha kuvvetli ve sağlam öncü partiler kurmaktır. Gelecekteki atımlara hazırlanabilmemizin yegane gerçek (yanılsama olmayan) yolu budur. Bu noktadaki yanlış anlamalar ileride kendimize gerçekle bağdaşmayan, ayakları havada hedef ve görevler biçmemize yol açacaktır. Ya da daha kötüsü, programımızı bu kesimlerin geri algı ve bilinç düzeyine çekme tehlikesi ortaya çıkabilir.

Kitleler içinde örgütlü ve etkili devrimci, savaşı, proleter ve enternasyonalist partiler inşa etmeye çalışıyoruz. Bunu başarmak için cesur olmalıyız, rutin dışına çıkıp önümüze çıkan her fırsatı değerlendirmeli, uyuşukluktan ve konformizmden kurtularak faaliyetlerimizi profesyonelleştirmeliyiz. Risk almamız gerekiyorsa, almalıyız. Dövüşseksek basınçlardan şikayet etmeye hakkımız yok. Hamama giriyorsak, terleyeceğiz.

Pek çok basınçla karşılaşacağız. Esasen sağdan, oportünistlerden gelecek bu basınçlar ama aynı zamanda öncünün aşırı sol kesimlerinden de gelecek. Programatik ilkelerimizden vazgeçmemizi isteyecekler. İşçi sınıfı mücadelesinden vazgeçmemizi, seçimlere yoğunlaşmamızı, ya da daha sendikalist, ekonomist, hareketçi ya da ulusal olmamızı isteyecekler. Kısacası, programımızın karakterini değiştirmemiz için büyük basınçlar olacak. Bu basınçlar karşısında asla geri adım atmamalı. Bunlarla ve geçmişten getirdiğimiz sorunlarla mücadele etmeliyiz.

Marjinalizme karşı mücadele ile eylemde cesaret, programatik, politik ve örgütsel sağlamlık iç içe ilerlemek zorunda.

İlk adım, şu anda parti inşası için hâlâ 'akıntıya karşı' yüzüyor olduğumuzu iyice anlamaktır. Bu gerçeği görmezden gelmek, zaman zaman önümüze çıkan fırsatların bizi kestirme yollara saptırmasına yol açabilir, öncünün en ileri kesimlerini kazanma mücadelemize taş koyabilir ya da kazanmamız durumunda partilerimizin karakterini değiştirebilir.

Biz büyüdüğüce sorumluluklarımız da artıyor, hitap ettiğimiz kitleler genişliyor, militanlarımız sendika ve kitle örgütü liderleri haline geliyor. Yani ilerledikçe üzerimizdeki basınçlar da

artacak. Bu işin doğası budur, buna bir de sınıf mücadelesinin kutuplaşmasıyla ortaya çıkacak basınçları ekleyin...

Hatta daha da kötüsü, parlamentoya yoldaşlarımızı gönderebilmemiz durumunda ana akım medyanın bize olan ilgisi artacak, bizi evcilleştirmeye, köşelerimizi törpülemeye yönelik basınçlar artacak, "Söyleminizi yumuşatmalısınız, insanların anlamadığı şeylerden bahsetmekten vazgeçmelisiniz" türü 'tavsiye'leri sıkça duyar hale geleceğiz. Ya da sendika liderliklerinde daha fazla alan kazanmamız durumunda, işçiler üzerinde otoriter tarzı sürdürmek ve işçilerin acil görmediği meselelere fazla kulak asmamak yönünde yoğun basınçlarla karşılaşacağız.

Bir parti büyüdüğüce üzerindeki basınç da artar. Bu hep böyle olmuştur. Bolşevik Partisi bunu 1917'de yaşamıştır (Şubat devriminin ardından geçici hükümeti destekleme meselesi ve parti iktidarı almak üzereyken Zinovyev ve Kamanev'in tutumu). 1952'de Bolivya'da bunu yaşadık ve 1980'lerde Arjantin'deki MAS aynı basınçlarla karşılaştı... Ve Bolşevik partisi dışındakiler direnemedi.

Bizim akımımızın tarihi marjinallikten kurtulma çabası, oportünizme karşı mücadele ve gerçek hayatın yarattığı basınçlarla boğuşma tarihidir. Oportünizme karşı, program için, sınıfın ve partinin bağımsız örgütlenmesi için yürüttüğümüz mücadeledir. Bu yüzden, Marksist teoriye, sınıfa ve Enternasyonal'e sıkı sıkı sarılıyoruz.

* Teorik ve programatik mücadelenin savunma ve yenilgi döneminin işi olduğuna dair yanlış bir kanı var. Gerçekse bunun tam tersidir. İdeolojik mücadelenin en gerekli olduğu dönemler hareketin yükselmeye başladığı, partilerimizin büyüme olanaklarının ortaya çıktığı dönemlerdir.

* Her sendikal ya da ekonomik mücadele, her demokratik mücadele, her ulusal özgürlük mücadelesi, işçi sınıfının ve ezilenlerin iktidar mücadelesinin bir parçasıdır. Bu kavrayış patronları, hükümetleri, sendika bürokratlarını ve kapitalist sistemi karşısına alan bir kavrayıştır. Ve bizim programımız bütün mücadelelerle ilgili olarak bu kavrayışı yansıtmak zorundadır. Devrimci bir parti olmak, her şeyden önce doğru bir programa sahip olmayı gerektirir. Parti, programdır.

* Yalnızca liderler değil bütün militanlarımız enternasyonalist olmalı, diğer seksiyonlarımızda ne olup bittiğinden haberdar olmalı, dünyadaki devrimci süreçlere ve partilerimizin bu süreçlerdeki hareket tarzlarına içten bir ilgi duymalıdır.

* Sınıfın en yoksul ve ezilen kesimi içine yerleşmemiş bir parti gerçek bir öncü parti değildir. Bugün sendikaların ve kitle örgütlerinin liderlikleri için mücadeleye girebilecek kuvvetli olasılıklarımız var. Fakat, kendimizi işçi sınıfı içerisinde inşa etmek, işçileri devrimci partiye ve proleter devrime kazanmak, bunlar farklı şeyler ve çok daha zor. Bu mücadele, fabrikada, mahallede, işçilerin ailelerini de etkileyecek bir nevi yakın dövüştür. Ve bu dövüş ilk önce kendimize karşı bir dövüştür, kendi aciliyetlerimiz ve kestirme ve basit yollara sapma yönlü basınçlara karşı bir dövüştür.

Erkek şovenizmi (Maçoluk) ve mücadele

Erkek şovenizmi kapitalizme uygun ve insanoğlunun yarısını zapt etmek, işçi sınıfının yarısını daha iyi sömürmek amacıyla kapitalizm tarafından yeniden üretilen bir ideolojidir. Emperyalizm ve burjuvazi sömürü düzenlerini gerektiğinde silahlarla sürdürürler ama günlük hayatta en sevdikleri araç kandırmadır. [Sonuç olarak] sömürülenler ve ezilenler için sömürülmelerinin ve ezilmelerinin farkında olmaları ve bunu asla doğal bir şey addetmemeleri gerekmektedir.

Pratikte tüm baskılar kapitalizmden önce ortaya çıkmıştır. Bununla birlikte, bunların tümü arasından kadınlara yönelik baskı en eskisidir. Komünist Manifesto'da Marx ve Engels kadınlara yönelik baskının, sömürü ve toplumsal sınıfların doğuşuyla birlikte ortaya çıktığına işaret ederler. Onlara göre, kadınların biat etmesinin tarihi, toplumsal üretime ayrı tutuldukları andan itibaren başlar ve bu nedenle baskı ve sömürü arasındaki bağlantıyı gösterip, kadının aşağı konumda olmasını onun doğasına atfeden dini ve biyolojik bakış açılarına karşı baskının doğal olmadığını ifade ederler.

"(...) Tarihte ortaya çıkan ilk sınıf çatışması tek eşlilik içinde kadın ve erkek arasında ortaya çıkan çatışmaya tekabül eder; sınıflar arası ilk zulüm erkek cinsinin kadın cinsine uyguladığı zulümdür. (...) "

Marksizm, kadınlara yönelik baskıyı algılayışımıza, temel olarak kadınların özgürlük mücadeleleri içindeki algılayışımıza yaptığı paha biçilemez katkıyı bu şekilde sağlamıştır. Kadınlara yönelik baskının ortaya çıkışının tarihsel olarak sömürünün ortaya çıkmasına tekabül ettiğini görmeye ve bu yüzden de nihayet sömürüyü ortadan kaldırmadan bu baskının çözülemeyeceğini anlamaya dikkat çekmek de aynı biçimde önemlidir. Kadınların kurtuluşunu uzak bir geleceğe, sömürünün bittiği zamana erteleyen ya da sosyalist devrim ve iktidarın ele geçirilmesiyle birlikte baskının otomatik olarak sona ereceğini iddia eden bazı kesimler gibi, ne Engels ne de Lenin bu konuda ekonomist ve mekanik bir bakış açısı dile getirmişlerdir. Engels buna inanmamıştır:

"(...)materyalist tarih anlayışına göre, tarihte belirleyici faktör, son tahlilde, reel hayatın üretimi ve yeniden üretimidir. Ne Marx ne de ben bundan fazlasını söylemiş değiliz. Eğer sonradan biri çıkar da ekonomik faktörün biricik belirleyici faktör olduğunu ileri sürerek kadar bunun anlamını zorlarsa, bu önermeyi soyut, anlamsız ve saçma biçime sokmuş olur. Ekonomik durum temeldir ama, üstyapının diğer unsurları, sınıf mücadelesinin siyasi biçimleri ve bu mücadelenin sonuçları ve kendi etkilerini tarihsel mücadeleler üzerinde gösteren yasalar da -bir kez mücadele kazanıldığında, sınıfın zaferi pekiştirildiğinde, vs. yasal biçimler ve hatta tüm bu gerçek mücadelelerin katılımcılarının beyinleri üzerine yansımaları, siyasi, hukuki ve felsefi teoriler, dini düşünceler, bunların bir dogmalar sistemi haline gelmesine yola açan daha fazla gelişme- pek çok durumda hâkim faktör hâline gelirler."

Lenin'in katkısı kadınların kurtuluş mücadelesi stratejisini proleter devrimin bir bileşeni hâline

Carolina Garzon, önceki sene kaçırılan ve bir daha haber alınmayan UİB-DE militanı. Carolina, Kolombiya partisi PST'nin genç kadın militanlarından biriydi..

getirmiştir. Lenin kişisel olarak dahi, SSCB'de Ekim Devrimi'nden sonra kadınların lehine olan pek çok yasanın hazırlanmasına yardım etmiştir. "Zorunluluklar, kadının gerçek kurtuluşunun sadece komünizm aracılığıyla mümkün olacağını kesin bir biçimde gösteriyor. Kadının bir kişi ve toplumun bir üyesi olarak durumu ile üretim araçlarının özel mülkiyeti arasındaki karmaşık ilişkiyi derin bir biçimde açık hâle getirmek gerekiyor. Bu yolda biz kendimizle kadın özgürleşmesinin burjuva hareketi arasındaki alanları sınırlandıracağız. Bu aynı zamanda kadın sorununu toplumsal, proleter bir sorunun bir parçası olarak değerlendirmeye zemin hazırlayacak ve sorunu sınıf mücadelesi ve devrimle sıkı sıkıya bağlamamıza olanak tanıyacaktır. Komünist kadın hareketi bir kitle hareketi olmalıdır, sadece proleter bir hareket değil ama kapitalizmin tüm kurbanlarının hareketi olmalıdır. Kadın hareketinin öneminin dayandığı şey, proleteryanın sınıf savaşımları ve tarihsel olarak yaratıcı misyonları için mücadelelerinin önemiyle aynı şeydir: komünist toplumun örgütlenmesi. Partimizde, Komünist Enternasyonal'de devrimci kadınların en iyilerinin ağır basıyor olmasıyla haklı olarak gurur duyabiliriz. Yine de bunun nihai bir önemi yoktur. Şehirlerden ve kırsal bölgelerden milyonlarca işçiyi mücadelemize ve özel olarak da toplumun komünist olarak yeniden inşasına katılmaları için cezbetmeliyiz. Kadınlar olmadan gerçek bir kitle hareketi mümkün değildir".

Bir kez erkek şovenizminin ne olduğunu ve baskı ile sömürü arasındaki ilişkinin ustalarımızın gözünde nasıl olduğunu tanımladıktan sonra ikinci bir soruya cevap vermemiz gerekmektedir: "Kadın işçilerin durumundaki bu dokümanın ilk kısmında tanımladığımız değişiklikler ile günümüz toplumunun erkek şovenizmi arasındaki ilişki nedir?"

Kapitalist toplum giderek çöküyor; insanlar arası ilişkiler giderek çürüyor ve tüketim nesnesi haline geliyor. Güncel durum bireysel

kurtuluşu olanaksız kılmış olmasına rağmen, bireycilik bilinçlerde henüz yenilebilmiş değil. Kadınların hükümetlerde yer alması ve emek piyasasına kitlesel olarak girmiş olmaları, kadının durumunu ele alırken belirleyici birer unsur olarak görülemez.

Hayatın çalışmayı kapsayan bir bütünlüğü var ama aynı zamanda -özellikle de kadınların durumunda- hayat evin içini de kapsıyor. Troçki, Bürokratik İşçi Devleti'nde kadınların durumunu analiz ederken, evdeki kadınların durumuyla yakından ilgilenmişti, çünkü kadının ev içi kölelikten kurtulması gerekliliği, özgürleşmesi açısından belirleyici bir faktördür. "Toplum, ailenin maddi yüklerini üstlenecek duruma gelmediği sürece anneler toplumsal görevlerini ancak dadılar, hizmetçiler, aşçılar ya da beyaz ırktan gelme başka köleler kullanmak koşuluyla yerine getirebilir. Sovyet toplumunu oluşturan 40 milyon aileden yüzde 5'i ve belki de 10'u 'yuvalarını' ev kölelerinin emeğinden doğrudan ya da dolaylı olarak yararlanarak kurmuştu. Sovyet kadınlarının durumunu sosyalist açıdan değerlendirebilmek için Sovyetler Birliği'ndeki hizmetçilerin tam sayısını bilmek, ne kadar ilerici olursa olsun Sovyet yasalarını bilmek kadar yararlıdır." (Troçki, İhanete Uğrayan Devrim)

Kadınlar ev içi terörden kurtulmuş olmanın çok uzaktalar. Hâlâ ev içinden sorumlular, aile içi şiddet istatistikleri hiçbir zaman şimdiki kadar yüksek olmamıştı; kadınlara birer seks nesnesi gözüyle bakan anlayış da hâlâ hüküm sürüyor. Şimdi bu unsurların her birini ayrı olarak inceleyeceğiz.

a) Şiddet oranlarının yükselişi
BM'ye göre dünya kadınların üçte biri hayatlarında bir kez şiddete maruz kalmış. Aile içi şiddet kadınları kanserden daha çok öldürüyor. Bu korkunç ölüm oranları nedeniyle bir kadın kıyımı söylemi var. Latin Amerika'da Cepal (Latin Amerika ve Karayipler için Ekonomik Komisyon) tarafından yapılan bir araştırma, bölgede yaşayan kadınların yüzde 40'ının fiziksel ve psikolojik

şiddete maruz kaldığını gösteriyor. Araştırma Kolombiya (yüzde 65) ve Peru (yüzde 68) gibi ülkelerde kadınlara yönelik psikolojik şiddet oranlarının yüzde 60'ın üzerinde olduğunu altını çiziyor. Bolivya (yüzde 39,7) ve Meksika (yüzde 37,7) da yüzde 40'a yakın yüksek oranlara sahip. Brezilya'da her 2 dakikada 5 kadın dayak yiyor.

Avrupa'da durum farklı değil. Kadına yönelik şiddet oranları burada da çok yüksek. İngiltere'de haftada iki kadın öldürülüyor. 6,7 milyon kadının hayatları boyunca cinsel şiddete maruz kaldığı tahmin ediliyor ve dahası 690 bin kadın eşleri tarafından tekrarlanan şiddet olaylarına maruz bırakılıyor. Fransa'da her üç günde bir kadın aile içi şiddet sonucu öldürülüyor.

Şiddet gökten zembille inmiş bir şey değil; kadınların toplumsal olarak nasıl görüldüklerine derin bir biçimde bağlı. Şiddetin, erkeklerin bir kesiminin kadınların özgürleşmesine karşı korkunç bir tepkisini ifade ettiğine de inanıyoruz.

b) Kadınlar hâlâ ev işlerinden sorumlu

Kadınlar emek piyasasına kitlesel olarak girmiş olmalarına rağmen hâlâ ev işlerinden kadın sorumlu. Bu ise kadınlarda derin fiziksel ve esasen de zihinsel işkenceye sebep oluyor. Araştırmalar kadınların ev işine erkeklerden ortalama üç kat daha fazla zaman harcadıklarını gösteriyor. Erkeklerin ev işine ufak katkıları, kadınlara yardım etme niteliği taşıyor, yani: Sorumluluk hâlâ kadının.

Erkek şovenizmi ideolojisi kendi biçimini her tarihsel anda yeni biçimlere uyumlu olacak biçimde değiştiriyor. 19. Yüzyıl'da "ideal" kadın az eğitilmiş ve hamarat bir ev kadını iken, bugün -21. Yüzyıl'da- "çok yönlü kadın" düşüncesi, yani ailelerine nasıl bakacağını bilen, ev işini yapan ve harika bir işkacı olan kadın düşüncesi el üstünde tutuluyor.

c) Kadınlar hâlâ cinsel obje olarak görülüyor
Kapitalizm her şeyi şeyleştiriyor ve meta haline getiriyor. Erkek şovenizminin en yeni fenomenlerinden biri kadınların cinsel objelere dönüşmesi. Bu durum pahalı bir arabanın hoş bir kadınla ilişkilendirildiği reklamlarda, porno dergilerinde vs. daha açık hâle geliyor. Kadınların şeyleşmesi aynı zamanda erkeğin kadın üzerindeki tahakkümünün en üst ifadesi olan şiddetle de alakalı.

Marksist Olmayan Kadın Örgütlenmeleri ve Günümüz Hareketleri

Bugün dünyada pek çok feminist örgütlenme mevcut. Bunlar kadınların özgürleşmesi mücadelesinde bizim sınıfsal yaklaşımımızla doğrudan çeliştikleri için bunları tanımamız gerekiyor.

Bugünkü kadın hareketleri ve örgütlenmelerinin çoğu ABD'de 1970'lerde geliştirilen toplumsal cinsiyet teorilerine başvuruyor. Bu ise destek ile "güçlendirme" teorilerini gerektiren bir anlayış ve reformist veya doğrudan burjuva hareketleri içinde çok güçlü.

Bunun en üst ifadesi ise Dünya Kadın Yürüyüşü (DKY) (World March of Women). DKY 2000 yılında, küreselleşme karşıtı hareketlerin bir parçası olan bir konferansta ortaya çıkmış. Bir Sivil Toplum Kuruluşu (STK) ve 127 ülkede

mevcut. En büyük örgütlü kadın hareketi ve belki de uluslararası bir liderliğe sahip tek hareket.

DKY teorik ve politik olarak Birleşik Sekreteryası'nın çalışmaları üzerine kurulmuş. Günümüz toplumunu yapılandıran şeyin Ataerki, Kapitalizm ve Irkçılık olduğunu ileri sürüyorlar. Ataerkini bu üçünün en önemlisi olarak görüyorlar, emeğin cinsel bölünmesini sağlayarak kadınlara yönelik baskının süreklilik koşullarını sağlıyor. Soyut bir biçimde kapitalizme karşı savaşmanın gerekliliğini savunuyorlar ama kadınların kurtuluşunun doğrudan sınıflı toplumların sona ermesiyle ilişkili olabileceğine inanmıyorlar. Bu hareket son derece kurumsallaşmış bir hareket ve reformist bir programı var.

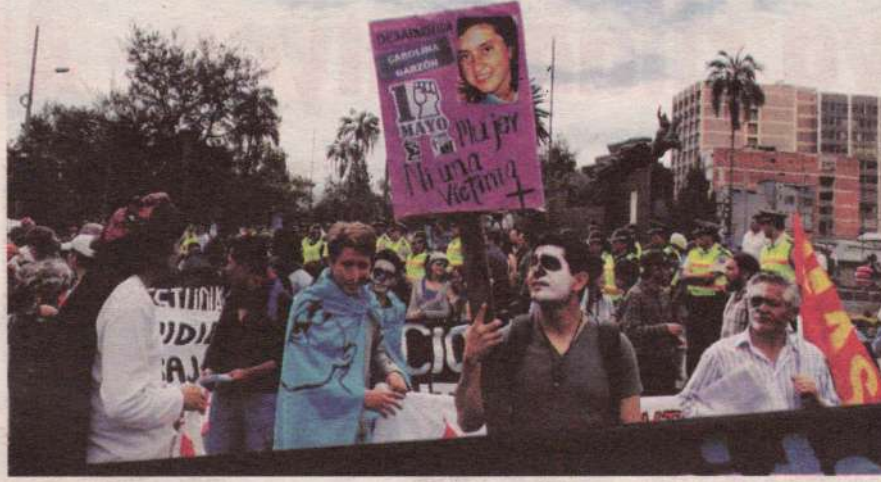
DKY'nin stratejisi, kadınları, kaderlerini değiştirebilecekleri, böylelikle de dünyayı dönüştürebilecekleri şekilde güçlendirebilecek feminist bir toplum inşa etmeye dayanıyor. Kadınların kurtuluşunun toplumsal öznesi tüm sınıflardan gelen kadınlar, yani, kadın cinsiyeti. Yöntemleri STK'larla, şirket projeleri olan derneklerle birlikte hareket etmek, aynı zamanda sokaklarda yürüyüşler ve eylemler de düzenliyorlar. Genç kadınları, öğrencileri ve işçi kadınları bir araya getirme konusunda büyük bir etkileri var.

1990'lardan itibaren ABD'de Marksizmi, tarihsel belirlenimleri ve toplumsal öznelere sorgulayan post-modern teoriler ortaya çıkmaya başladı. Kadınlar alanında bu teoriler toplumsal cinsiyet kavramını ve teorisini sorguluyor. Genel hatlarıyla bir kadın özne ile toplumsal cinsiyet meselesi etrafında dönen bir kolektif eylemi tanımlamanın imkânsızlığını savunuyorlar. Stratejileri bireycilik ve bir kurtuluş yöntemi olarak bireysel özgürlüklerin dışavurumu. Kapitalizmi sorguluyorlar. Liberal bir programları var.

Temel post-modern hareketlerden biri, akademik ortamda çok önemli bir akım olan ama gerçek hayatta çok az yeri olan "Queer Feminizmi". Mevcut belirlenimleri sorguluyorlar ve stratejileri de cinsel özgürlük. Yöntemleri bireysel eylem ve nihai stratejileri cinsel dışavurum. Bazı "queer" hareketleri fuhuş ve pornografide bir çeşit kadın özgürleşmesi görüyorlar. Eylem yöntemleri mevcut standartlara zıt gitmek ve davranışların ters çevrilmesi.

Hâlihazırda asıl post-modern hareket ise FEMEN (Ukraynalı protesto grubu) ve SlutWalk (Orospu Yürüyüşü – Ç.N.). FEMEN 2008'de ortaya çıkmış. Kendilerini "hareket" olarak isimlendiriyor olmalarına rağmen hareketmiş gibi davranmıyorlar bile. Pek çok ülkede bayiliği olan bir şirkete dönüşmüş vaziyetler. Kadınlara dayatılan hetero-normatif kültürü sorgulayan çarpıcı eylemlerinin reklamları yapıyorlar. Belgelerine göre eylem metotları "seks-aşırılığı". Temel stratejileri ise cinselliğin dışavurumu ve beden baskı altına alınmasına karşı mücadele. Programları doğrudan burjuva programı.

SlutWalk ise Kanada'da 2011'de doğdu ve kısa bir süre sonra uluslararası hâle geldi. Bu hareket post-modern ve yatay ilişkiyi savunan telkinlerden geliyor ve bir sınıf profiline ya da sosyalist bir profile sahip değil. Tecavüz veya şiddet vakalarında kadınları suçlamaya karşı mücadeleye odaklanmışlar. Toronto Üniversitesi'nde gerçekleşen sayısız tecavüz vakası karşısında kadınlara "orospu"

gibi giyinmekten vazgeçerek beladan uzak durmalarını tavsiye eden bir polisin cinsiyetçi tavrına bir cevap olarak ortaya çıkmışlar.

Tüm bu hareketlerin nesnel temelleri, kadınlar toplumsal üretime katıldıkları için erkek şovenizminin sona erdiğini söyleyen burjuva ideolojisiyle çelişecek şekilde, toplum içinde erkek şovenizminin müthiş ölçüde artmasında bulunuyor. Bunların hepsi sınıf mücadelesini küçümüyor ve kapitalizmle hiçbir uyumsuzlukları yok ve belli ki bizim stratejimize de tersler.

Emperyalist Politika

Burjuvazi, erkek şovenizminden, artı değer ve kâr sağlamaya katkıda bulunduğu için faydalanır. Kadınlarla ilgili hâlihazırda iki politika bir arada var olmaktadır: Bunlardan biri kapitalizm kadar eskidir: Erkek şovenizmini güçlendirmek ve kadının rolünü önemsizleştirmek. Diğeri ise ilk olarak 2008'de çokuluslu örgütler tarafından pratiğe konuldu. Bizim şu anda hakkında konuşacağımız budur.

2008'de BM, gelişen kapitalist ticaretin faydasına olacak şekilde, kadınların bastırılmış potansiyelinden daha fazla yararlanmak amacıyla Uluslararası Kadın Sekreterliği'ni kurdu. Daha sonra, Dünya Bankası ile birlikte tüm dünyada kadınların emek piyasasına girmesine yardım edecek, hükümet politika yönelimlerinden şirketlere yönelik önlemlere kadar uzanan programlar geliştirdiler.

Kadınların siyasette "başkanlar" olarak daha fazla yer alması gibi kadınları güçlendirme politikaları, toplumun en ezilen ve en çok sömürülen kesimleri üzerinde oynanan bir oyundan ibarettir; onları kandırmaya yönelik stratejinin bir parçasıdır.

En göze çarpan programları "Kadınların Güçlendirilmesi Programı" ve "Şiddete Karşı Mücadele Programı". "Kadınların güçlendirilmesi", şirketlerin alacağı bir dizi tedbire indirgeniyor; böylelikle, kadınların daha fazla gelişebileceği ve kadınların potansiyelinden iş dünyasında daha fazla yararlanılabileceği öngörülüyor. Kadınlara daha iyi sömürebilecekleri biçimde "değer biçiyorlar".

Bu programla birlikte, kadınlara uygulanan şiddete karşı bir başka program geliştiriliyor. Hükümetleri ve şirketleri de etkileyen çok ciddi bir sorunla baş etmeye çalışıyorlar. Dünya Bankası, şiddete karşı koruma kampanyaları öngören programların fazla masraf çıkaracağını düşünüyor. Bu yüzden dünya çapında yaygın

hale gelmiş bu soruna karşı mücadele etmeye başladılar.

Tüm bu program ve çözümler, emperyalizm ve burjuvazi eliyle uygulanıyor, ve kapitalizmin sürdürülmesine hizmet ediyor. Emperyalizmin işçi kadınlara sağlayabileceği tek bir çözüm olmadığını kanıtlayan bu verilere dikkat çekmek önemlidir; elbette bizim bunlara karşılık farklı bir programa sahip olmamız gerektiği de açıktır.

Kadınları harekete geçirmeye ve erkek şovenizmine karşı mücadele etmeye yönelik bir politika

Kadınların kurtuluşu bayrağının burjuva feminizminin ellerine düşmemesi için her şeyden önce devrimci partinin bu mücadeleyi üstlenmesi, kadınları demokratik talepleri için harekete geçirecek bir politikaya sahip olması ve komünizmin kadınlara burjuva feminizminin çok daha ötesine geçen bir dünya vaat ettiğine sıkı sıkıya inanması gerekiyor. Kadın politikamız propagandaya indirgenmiş durumda; kadın sorunun çözümüne dair stratejik çözümümüzün propagandasını yapıyoruz. Şüphesiz bu önemli ama bütünüyle yetersiz.

Analize gelirse, her bir ülkede işçi kadınlara neler olup bittiğini ve kapitalizmin bir bütün olarak sınıfın güncel koşullarını geriletme adına ne kadar kadın emeğini kullandığını anlatabilmemiz gerekiyor. Sınıfın yarısını dikkate almazsak, kapitalizm bu 'yarı'yı bir bütün olarak sınıfımıza karşı ya bizi sömürmek ya da bizi bölmek için kullanır ve her şeyden öte, bu siyasi bir körlük olur.

Politikaya gelirse, seksiyonlarımızın kadınları kendilerine çekmek, kadınlar için burjuva ve reformistlere karşı savaşmak ve kadınları kendi saflarımıza katmak için özel yollar aramaları gerekiyor. Bu ise, bu amaç doğrultusunda özel politikalar ve erkeklerimiz arasında derin bir biçimde kök salmış olan burjuva ideolojilerinin üstesinden gelmeye yönelik politikalara dayanıyor.

Kadınlar arasında, bilhassa da işçi kadınlar arasında çalışmamız, tüm sınıfı etkileyen demokratik ve ekonomik meseleler için kullandığımız yöntemin aynısını kullanma yolunu arayarak, geniş işçi kadın kitlelerinden gelen en baskın özgül taleplere doğru cevapları bulmaya çalışmalı. Sıklıkla erkek şovenizminin güçlü mevcudiyeti yüzünden kadınların mücadelelere katılmadığını, üye olarak alınmadıklarını vs. akıld tutarak sendikalar içinde çalışmaya öncelik

vermeliyiz. Bu nedenle işçi kadınlar arasında etkili bir çalışma onların ezilme koşullarını göz önüne almalı ve bu konumdan itibaren III. Enternasyonal'in önerilerini sürdürerek özel taleplere ve özel örgütsel yöntemlere sahip olunmalı. Bu çalışmayı geliştirirken sendika bürokrasisine karşı kadın meselesi konusunda şu gibi talep ve şikayetlerle mücadele etmeliyiz: sendikalar içinde kadın sekreterlikleri, yönetimlerde kadın kotaları, kadınların taleplerinin ücret artışı için yürütülen kampanyalara dahil edilmesi, vs.

Programa gelirse, sınıftan bağımsız bir programdan bahsetmediğimizi anlamamız önemli. Kadınları etkileyen tüm talepler, şiddet, kürtaj, kreş, eşit ücret, özgül bir biçimde sınıfımızın kadınlarını da etkiliyor ve bu yüzden de bir bütün olarak sınıfı etkiliyor. Clara Zetkin sosyalistlerin, emekçi yığınların parçası olan işçi kadınlar için özel bir programa sahip olmadıklarını, işçi sınıfı programı içinde işçi kadınlar için özel talepleri bulunduğunu yazıyordu. Bu nedenle, işçi kadınlar için, burjuva kadınlara karşı sistematik ve nitelikli bir ajitasyon ve propagandanın gerekliliği konusunda bizi uyarıyor, bunun bir bütün olarak sınıf hareketini güçlendireceğini vurguluyordu.

Kadınların kapitalizm altındaki bazı özel talepleri tüm dünyada aynıdır ve sınıfın her ülkenin ihtiyaçlarına göre uyumlu olabilmesi için programımızın bir parçası olmak zorundadır.

- Çalışma hakkı. Tam istihdam, eşel mobil, ücretlerde azalma olmadan çalışma saatlerinin azaltılması, eşit işe eşit ücret.
- Psikolojik, fiziksel ve cinsel şiddete son. Cinsel tacize karşı mücadele. Tecavüzlere son. Devlet, kadına yönelik şiddete karşı mücadelenin araçlarını sağlamalıdır.
- Herkese cinselliğini dilediği gibi yaşama hakkı. Lezbiyenlere "görünürlük" hakkı. Eşcinsellerin etkin olabildiği sendikalar. "Düzeltilici" tecavüze karşı mücadele.
- Seks ve kadınlar ticarileştirilemez. Fahişeliği bir meslek olarak gören yasalara karşıyız. Polis ve "pezevenk"lerin acımasızlığına karşı fahişelerin korunması ile fuhuş olgusunu birbirinden ayırıyoruz.
- Fuhuş yapan kadınların meslek sahibi olmalarına olanak tanıyacak mesleki eğitim imkânı için kamu politikaları geliştirilmelidir.
- Ev içi emek toplumsallaşmalıdır. Kamusal, devlet destekli ve ücretsiz çamaşırhaneler, restoran ve kreşler.
- Anne olmak isteyen kadınlar için tam kamusal destek yasaları garanti altına alınmalıdır. Hamile kadınların işten atılmasına son.
- Karar hakkı kadındır. Çocuk düşürmek için olmayan gebelik önleyicilere ulaşım hakkı. Ölmek için yasal, güvenli ve ücretsiz kürtaj hakkı.
- Erkek şovenizmine ve sömürüye karşı mücadele! Sosyalist bir toplumun inşası için erkek ve kadın işçilerin birliği!

UIB-DE Uluslararası Kadın Sekreterliği
(XI. Kongre kadın sorununu derinleştirerek tartışmayı, partilerimizde maço luğa karşı uzlaşmaz bir mücadele yürütmeyi, kadın işçiler içinde çalışmaya özel önem vermeyi, liderlikler içinde kadın ağırlığının artırılmasını karar altına almıştır.)

(Bu metin, Kongre'de tartışılan çok uzun bir kadın dokümanının küçük bir bölümüdür.)

'Tüm dünya silahlanıyor - ABD hariç!'

SERDAR KAZAK

Belki inanmak
güç gelecek
ama Alman
medyasının

'güvenilir yayıncılık sembolü'
Spiegel-Online dergisinin 14
Nisan tarihli sayısının başlığı ve
alt başlığı sözcüğü sözcüğüne
bizim başlığımızdaki gibiydi.
Dikkat çekmek için atılmış ironik
bir başlık olduğunu sanıp yazıyı
okuyan benim gibi saflar başlığım
ciddi olduğunu görüp Spiegel
dergisi adına kaygıya düşüler.
Stokholm Uluslararası
Barış Araştırmaları Enstitüsü
SIPRI'nin 2013 silahlanma
istatistiklerine dair, Çin ve
Rus malı uçak fotoğraflarıyla
bezenmiş bir makaleydi bu.

Winston Churchill'e atfedilen
bir alıntı "Çarpıtan kişi bizzat
sen değilsen hiç bir istatistiğe
inanma" der. Bu söz gerçekten
Churchill mi söyledi bilmiyorum
ama Spiegel-Online'ın
makalesini okurken sözü söyleyen
kişiyi bulup elini öpmek için
inanılmaz bir istek duydum.

Aslına bakılırsa biraz çarpıtmak
istatistik denilen bilimin özünde
var. Fotoğrafının modelini en
güzel görüldüğü açıdan çekmesi
gibi bir durum bu. Sanıyorum
istatistikçi de aynı. Sayıları en
güzel göründükleri açıdan ele
alıp kendisine en uygun gelen
açıdan geri yansıtır.

Fotoğrafçı var olan objenin
değil, görmek istediği objenin
fotoğrafını çekerken, istatistikleri
yorumlayan kişi var olan sayıları
değil, göstermek istediği sayıları
yorumluyor. Sonuç olarak, bir
miktar çarpıtma ikisinde de var.
Benim yazımda da olacak.

Eldeki objeyi bir kez de bizim
göstermek istediğimiz açıdan
fotoğraflayacağım. Yüksek
kontrastlı, sert bir fotoğraf
olmasını istiyorum bunun. SIPRI
istatistiklerinde herhangi bir
değişiklik falan yapacak değilim.
Yapacağım tek şey elde bulunan
sayıları bir kez daha kurgulamak
olacak, hepsi bu.

İstatistik konusuna gelince,
yaşamımda istatistik bilimi ile
sadece bir sömestr ilişkim oldu.
Onda da sınıfta kaldım. Bu
nedenle sınıfta kalmış amatör
bir istatistikçi olarak bilimsel
olmayan işler yaparsam af ola...

SIPRI'nin bu yılki raporuna göre bir önceki yıl 1
trilyon 756 milyar dolar olarak gerçekleşen askeri
harcamaların dünya toplamı, 2013'te tam 9 milyarlık
bir düşüşle 1 trilyon 747 milyar dolara inmişti.

Bu düşüşün temel nedeni ABD'nin 2013'te
savunma harcamalarını azaltmış olması.
Çizelge 3'te dünyanın farklı bölgelerindeki askeri
giderlerin bir önceki yıla göre geçirdiği değişikliği
net bir şekilde görmek mümkün. ABD'nin askeri
harcamalarındaki iniş rakam olarak ifade edersek
yüzde 7,8.

Aynı tabloda Kuzey Afrika ülkelerinin
askeri harcamalarını yüzde 10; Latin
Amerika ülkelerinin ise yüzde 2
civarında artırdığını görüyoruz. Hatta,
burada var olmayan ama raporda
yer alan bir bilgiye göre Gana askeri
giderlerini tamı tamına yüzde 129
artırmıştır. Buraya kadar iyi hoş da, bu
artış ya da azalmalarda anılan yüzdelik
değerler toplam rakama göre alınan bir oran değil,
ilgili ülkenin kendi askeri giderlerinin yüzdelik
değerleri. Dünyanın en yoksul ülkelerinden olan
Gana coğrafi olarak Alt Sahra bölgesine ait ve Alt
Sahra bölgesinin tamamı 2013 senesinde silaha
26,2 milyar dolar harcamış. Bu da dünyanın toplam
askeri harcamalarının yüzde 1,5'i eder. Alt Sahra'nın
tüm silahlarını Gana tek başına satın alsa dünya
üzzerindeki payının edeceği yüzde bir buçuktan
fazla olamaz. Bu ülke ordusundaki eski tanklara
bakım yaptırsa askeri harcamalarında ciddi bir
artış için yeterlidir. Amerika'nın ise, tane fiyatı 600
bin ile 1 milyon dolar arasında değişen Tomahawk
füzelerinden bir kaç tane eksik ya da fazla atması
istatistiklere bile girmeyecek kadar küçük bir rakam
olarak kalır. Bu nedenle de Gana ile ABD'nin askeri
güçlerindeki artış ya da azalmayı mutlak değer
olarak değil de yüzdelik olarak alıp karşılaştırmak
hele ki bu istatistikten "Amerika hariç dünya
silahlanıyor" sonucunu çıkartmak, elma ile
armudun değil, elma ile karpuz kamyonunun
toplanması kadar saçmadır.

Amerikan emperyalizminin 2013 senesinde
savunma giderlerini kısıtlı söylemek için
istatistikleri zorlamaya da gerek yoktu oysa.
Harcanan paranın nominal değerini gören,
orta zekaya sahip herhangi bir kişi rahatlıkla
söyleyebilirdi bunu ABD 'savunma giderleri'nde
ciddi bir kısıntı yapmış ve ordunun masraflarını
örneğin Türkiye'nin bütün askeri harcamalarının
iki katından daha büyük bir rakam kadar indirmeyi
başarmıştır. Amerika'nın askeri harcamalarındaki bu
düşüş 2010 senesinde başlayan eğilimin devamıdır.
Bu, 11 Eylül'den sonra başlayan ve zaman içinde
askeri harcamaların patlamasına neden olan bir
süreci geri çevirme çabasıdır. Bir büyük savaş ya
da benzeri sıcak bir durum olmadığı takdirde bu
azalmanın 2020'ye kadar da devam etmesi sürpriz
olmayacaktır. (Örneğin Ukrayna'daki gelişmeler bu
tahminimde yanıltmama neden olacak gibi duruyor.)

2013 senesindeki düşüşün en belirleyici nedeni
Afganistan ve Irak'tan çekilen askeri güçtür.
Amerikan ordusu maaşlı askerlerden oluşan bir
ordu. Türkiye'de hesaba dahi alınmayan asker
maaşları Amerikan ordusunda önemli bir gider
kalemi. Amerika'nın Afganistan ve Irak'taki toplam

asker sayısı
bir dönem 180
bine kadar çıkmış ve 40 binin altına hiç bir zaman
inmemiştir. Bu iki operasyon son 10 yıldır ekonomiyi
zora sokan çok önemli bir masraf kaynağıydı ve
Amerika bu kaynağı kurutmaya çalışıyordu.

ABD'nin askeri masraflarındaki azalmanın nedeni
silah indirimi değil, asker indirimidir. Bu azalma
ne Amerikan ordusunun saldırı gücünde ne de
ABD'nin emperyalist saldırganlığında bir değişiklik
yaratmayacaktır.

Yeniden istatistiklere dönersek...

Elimizde dünyada silaha en çok para harcayan
15 ülkeden oluşan bir kara liste var. Bunlara 'dünya
silah harcamalarının birinci ligi' de diyebiliriz. Bu
listenin başını ABD çekiyor. Son yıllardaki inişten
sonra bile ABD'nin 2013'te silaha harcadığı para 640
milyar dolar. (Çizelge 1'in üçüncü kolonu ülkelerin
silaha harcadıkları parayı gösteriyor.) Hayal edilmesi
bile güç bir rakam bu. Sadece nominal değer olarak
değil, oran olarak ta korkunç bir rakam. Dünyada
silahlanmaya yatırılan toplam paranın yüzde 36'sı...
SIPRI istatistiklerinden açıkça görülebileceği gibi,
ABD'nin silaha harcadığı para bu sıralamada ilk 10'a
giren diğer dokuz ülkenin bütün askeri harcamalarının
toplamına eşit. Üstelik de ABD'nin silaha harcadığı
bu korkunç paranın yüzde 65'ten fazlası kendi ulusal
endüstrisine akıyor, ülke içinde kalıyor.

Sıralamada ikinci ve üçüncü sıraları alan Çin ve
Rusya silahlanmaya ayırdıkları parayı son yıllarda
ciddi bir şekilde artıran ülkeler. Bunda geçen
on yıllarda ABD ile aralarında açılan farkı kapatma
isteği de var. Çin ve Rusya'nın artan savunma
güçleri dikkat çekse bile ABD ile aralarındaki farkın
yakın zamanda kapanacağını düşünmek -hatta
Spiegel gibi bu konuda kaygı duymak- biraz saflık
olur. Amerikan ordusu nükleer silahlarda olduğu
gibi konvansiyonel silahlarda da olası rakiplerinin
tamamından daha büyük bir güçtür ve arada kolay
kolay kapanmayacak dev bir fark vardır. (Küçük
bir anımsatma: ABD dünya nüfusunun sadece ve
sadece yüzde 4,53'üne sahiptir)

Ayrıca en çok silahlanan 15 ülkenin arasında
ABD'nin haricindeki 14 ülkenin 10'u ABD'nin
müttefiki ya da ABD teknolojisine doğrudan bağımlı,
uydu konumundaki ülkelerdir. Bu da ABD'nin süper
askeri güç olma durumunu pekiştiren bir durumdur.

SIPRI'nin istatistiklerinde üzerinde sıkça

durulan en önemli istatistik ülkelerin ulusal geliriyle
silahlanmaya harcadığı para arasındaki orandır.
(Çizelge 1, Kolon 11) 'Ulusal gelir' denilen rakam
sanayiciden dilenciye kadar bütün ekonomik
faaliyetlerin toplanmasıyla elde edilen sınıfsallıktan
uzak bir kavram. Gelir dağılımının eşitsiz olduğu bir
ülkede ulusal gelirin yüksekliği bireyler için hiçbir
anlam ifade etmeyecektir.

Ülkenin askeri giderleri ülkede yaşayan
insanların tamamına eşit olarak bölünseydi gibi
bir varsayımdan yola çıkıp elimizdeki 15 ülkenin
tamamının nüfuslarını buluyoruz. Tek tek ülkelerin
askeri harcamalarının bireylere paylaşımını
hesaplamak zor olmuyor. (Çizelge 1, Kolon 5)
Listede 15'inci sırayı alan Birleşik Arap Emirlikleri
birey başına askeri yükün en yüksek olduğu ülke
olarak dikkat çekiyor. Bunun nedenini tahmin etmek
zor değil. Bu 15 ülkeden nüfusu en düşük olan ülke
BAE'dir. Kişi başına düşen yükün bu ülkede ağır
olması da anlaşılabilir bir durumdur. Anlaşılmaz
olan, dünya nüfusunun on binde üçünü oluşturan bir
ülkenin neden bu kadar çok silahlandırdığıdır.

Bu noktada bir kez daha duraklıyoruz. Yine
sınıfsal özü olmayan bir istatistikle karşı karşıyayız.
Örneğin Türkiye'ye baktığımızda birey başına
249 dolarlık askeri harcama evdeki 30 milyonu
eritemeyen adam için çerez parası bile değildir.
300 küsur dolar parayla geçinmeye çalışan bir
asgari ücretli için ise bir aylık maaşının neredeyse
tamamına eşittir.

Bu durumda başka bilgilere de gereksinim
beliriyor. Listenin kilit ülkelerinde yasayla belirlenmiş
ya da yasayla belirlenmese de uygulamada var olan
asgari ücretlerin bir listesini çıkartıyoruz. (Çizelge 1,
Kolon 6)

Tekrar bir varsayımla başlıyoruz. Askeri
harcamalar birey başına eşit olarak bölünseydi...
Birey başına düşen bu payı karşılamak için kaç
aylık asgari ücret gerektirir? (Çizelge 1, Kolon 7)
Asgari ücretle çalışan bir işçinin en uzun süre
çalışması gereken ülke Rusya . Bu ülkedeki bir
asgari ücretlinin 1 Ocak'tan 10 Mart'a kadar sadece
silahlanmadan kendisine düşen payı karşılamak için
çalışması gerekiyor. İkinci sırada Suudi Arabistan
var. Silahlanma giderlerinin birey başına payını
ödemek için asgari ücretlinin 2,95 aylık maaşını
vermesi gerekiyor. Bu da Rusya'dan farklı sayılmaz.
Asgari ücrete talim eden bir işçinin yaklaşık olarak

1-Sıra	2-Ülke	3-Askeri Harcama (Milyar Dolar)	4-Nüfus	5-Birey başına askeri harcama	6-Asgari Ücret	7-Birey başına askeri harcama/ aylık asgari ücret	8-Asker sayısı	9-Asker başına askeri harcama	10-Toplam Ulusal Gelir	11-Ulusal Gelirdeki Oran %
1	ABD	640	317.238.626	2.017,41	1.160,00 €	1,74 €	1.129.275	566.735,29	16.842.105.263.158	3,8
2	Çin	188	1.351.000.000	139,16	207,24 €	0,67 €	2.285.000	82.275,71	9.400.000.000.000	2
3	Rusya	87,8	146.000.000	601,37	320,00 €	1,88 €	1.037.000	84.867,31	2.141.463.414.634	4,1
4	Suudi Arabistan	67	28.436.752	2.356,11	800,00 €	2,95 €	233.500	286.937,90	720.430.107.527	9,3
5	Fransa	61,2	64.667.000	946,39	1.975,00 €	0,48 €	227.000	269.603,52	2.781.818.181.818	2,2
6	İngiltere	57,9	63.705.000	908,88	1.718,00 €	0,53 €	113.970	508.028,43	2.517.391.304.348	2,3
7	Almanya	48,8	80.716.000	604,59	1.876,80 €	0,32 €	183.828	265.465,54	3.485.714.285.714	1,4
8	Japonya	48,6	128.056.026	379,52	1.331,20 €	0,29 €	240.812	231.817,19	4.860.000.000.000	1
9	Hindistan	47,4	1.210.193.422	39,17	44,80 €	0,87 €	1.325.000	35.773,58	1.896.000.000.000	2,5
10	Güney Kore	33,9	50.000.000	678,00	731,20 €	0,93 €	1.300.000	26.076,92	1.210.714.285.714	2,8
11	İtalya	32,7	60.021.955	544,80	Yasal Asgari Ücret yok		177.000	184.745,76	2.043.750.000.000	1,6
12	Brezilya	31,5	192.380.000	163,74	723,00 €	0,23 €	287.500	109.586,22	2.250.000.000.000	1,4
13	Avustralya	24	23.130.900	1.037,57	2.088,00 €	0,39 €	30.235	793.782,04	1.500.000.000.000	1,6
14	Türkiye	19,1	76.667.864	249,13	390,00 €	0,64 €	718.500	26.583,16	830.434.782.609	2,3
15	Birleşik Arap Emirlikleri	19	5.474.000	3.470,95	Bilinmiyor		44.000	431.818,18	404.255.319.149	4,7

Silahlanma harcamalarının birinci ligi de diyebileceğimiz ilk 15 ülke...

1 Mart'a kadar sadece silaha çalışması anlamına geliyor bu. Üçüncü sırada ise ilginç bir şekilde ABD geliyor. Bunun için asgari ücretinin 1,64 aylık maaşından vazgeçmesi gerekiyor. Kabaca bir hesaplama asgari ücretinin para almadan çalışması gereken süre 1 Ocak'tan 20 Şubat'a kadar.

Türkiye'de asgari ücret yaklaşık 390 dolar. Bu parayla yaşaması zaten olanaksız olan bir işçinin kendisine düşen 249 dolarlık silahlanma payını ödeyebilmesi için yaklaşık 0,64 aylık gelirin tamamını vermesi gerekiyor.

SIPRI istatistiklerinde bulunmayan ve benim merakımı yenemeyip dökümünü çıkardığım son bir istatistik de ülkelerin silahlanma masrafları ile asker sayıları arasındaki oran. (Çizelge 1, Kolon 9) Bir ülkenin asker başına harcadığı para bize o ülke askerinin verimliliği hakkında bilgi verecektir. Bir ülke askerini bir üniforma ve üç öğün yemekle mi donatmıştır? Yoksa ona pahalı ve yüksek teknolojik silahlar

mı sunmaktadır? Hangi ordu az askerle çok iş yapabilme yeteneğine sahiptir? Hangi ordu demir disiplin ve iman gücüyle idare etmektedir?

Abartılı küçük ama görece iyi donanmış ordusu ile Avustralya bu alanda başı çekiyor. İkinci sırada ABD geliyor. Üçüncü sırada Birleşik Arap Emirlikleri var. Bunlar modern silahlarla donanmış yüksek teknolojik, pahalı ve de paralı ordular.

Bir de 23 centlik askerlerden oluşan ordular var. Ordu kurmayı asker giydirmek sanan ülkelerin orduları bunlar. Bu listenin en altında Güney Kore'yi görüyoruz. Güney Kore'nin bir üstünde ufak bir küsurat farkıyla Türkiye var. Türkiye'nin de üzerinde Hindistan'ı görüyoruz.

ABD, İngiltere, Avustralya gibi kimi ülkelerde asker başına harcanan paranın abartılı yüksek olmasında önemli bir etken bu ülkelerin maaşlı askerlerden oluşan profesyonel orduya sahip olmaları. Ancak profesyonel ordu kurabilecek kadar zengin olan ülkelerin askerlerine modern teknoloji sunabiliyor olduğu da bir gerçektir.

Sonuçta, silahlanma özünde pis bir ticaret. Ölüme yapılan bir yatırım. Sadece üretim süreci ya da satış aşamasıyla değil, kullanım süreciyle de kilit bir sektör. Hemen her büyük

silah üreticisinin dışarıya satmadığı modelleri var. Örnek olarak ABD havada yakıt ikmali yapan uçak modellerini NATO ülkelerine dahi satmıyor.

Savaş çıkmadığında silaha ödenen para boşa gidiyor. Savaş çıktığında daha da kötü. Halklar açısından sadece kaybedeni olan bir ilişki. Silah sektöründen en büyük kazancı elde eden ülkelerde bile silahlanmanın maliyeti dönüp dolaşır bir şekilde halka biniyor. Silahlar kullanıldığında ölen yine halk çocukları.

Yazıya sonradan bir ekleme:

Bu yazıyı ikamet etmekte olduğum Almanya'da dört günlük Paskalya tatili sırasında yazdım.

Paskalya, Hristiyan aleminin 'barış bayramı' diye de nitelenen bir bayram. Bu nedenle, dini bir bayram olmasına karşın Paskalya'da sol grupların barış yürüyüşü yapmaları bir gelenektir. İşte tam da barış bayramının yaşandığı bu tarihlerde Amerikan ordusuna ait insansız hava taşıtları Yemen'e karşı dört günlük bir saldırı düzenledi.

Şu anda okumakta olduğunuz yazı için benim klavyeme ilk harfi vuruşumdan son noktayı koyuşuma kadar geçen kısa zaman diliminde oldu bu. **Simulasyon odasında bilgisayar oyunu oynayan 'pilot'lar, kendileri kapının önüne dahi çıkmaksızın uçurdıkları insansız uçakları bir hava üssünden kaldırıp, adını dahi duymadıkları Yemen adlı bir ülkenin üzerine götürüp, roketlerini ateşlediler. Kim olduğunu dahi bilmedikleri 65 insan öldü.** 'Pilot'lar bir *Counter Strike* oyuncusu gibi puanlar aldılar bu operasyon için. Hatta belki içlerinde bir üst 'level'a çıkıp madalya alanlar bile oldu. 'Pilot'lar ekranda sadece bulanık görüntüleri gördüler. Ölen 65 insan, ki bir kısmı da çocuğu tuşların, etten ve kemikten gerçek insanlardı oysa.

Aynı günlerde, Papa Franciscus Paskalya ayını sırasında dünya barışı için dua etmekle meşguldü.

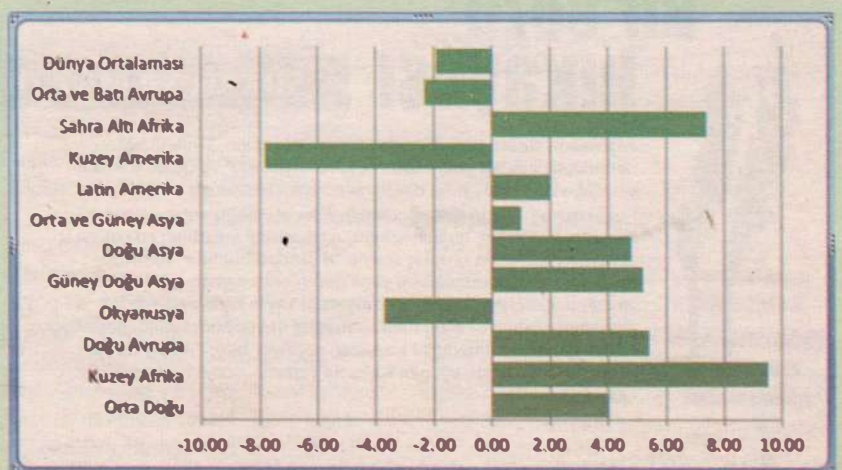
Sanırım ben silahlanma istatistiklerinin sert kontrastlı, çarpıcı bir yorumunu yapmak için dört gün boşuna uğraştım.

Kaynakça: heritage.org, usatoday.com, economymoney/cnn.com'dan, handelsblatt.de, ria.ru, arabianbusiness.com, data.gouv.fr, gov.uk, bbc.co.uk, bundesfinanzministerium.de, Süddeutschezeitung.de, indiatimes.com, business-standard.com, Washingtonpost.com, trthaber.com

Amerika'nın askeri harcamalarının düşmesinde etkili olduğunu düşündüğüm bir başka gelişme de insansız hava taşıtlarında sağlanan teknik ilerlemedir. İnsansız silahların 2000'lerin başlarında büyük masraflarla başlanan tasarım, test ve geliştirme aşamaları büyük ölçüde tamamlanmış olup masrafların 2012-2015 aralığında nitel bir düşüş yaşaması öngörülmüştür. Bu, bir yandan insansız hava taşıtlarına harcanan parayı azaltmış; bir yandan da teknik ilerleme yüksek kaza oranlarını giderek aşağılara çekmiştir. Bu da masrafları azaltan ek bir faktör olmuştur. İnsansız hava taşıtlarının kullanımı muadili savaş uçaklarıyla karşılaştırılamayacak kadar düşüktür. Askeri masrafları azaltan bütün bu gelişmeler silahların 'verim'inin artması diye nitelense bile silahsızlanma diye nitelenemez.

Amerikan Hava Kuvvetleri'nin verilerine göre yaptığım döküm iki insansız silah modelinin tasarım, test ve geliştirme masrafları için ABD hükümeti tarafından sağlanan finansmanı göstermektedir. Rakamlar incelendiğinde bu silahlar için bütçeden ayrılan finansmanın 2013 yılında ciddi bir şekilde azaldığı görülebilir. Diğer insansız hava silahlarının finansman grafiği de bu iki modelden çok farklı değildir. Bütün bunlar iptal edilen silahlanma projelerinin değil, tamamlanan ya da 'daha verimli' hale gelen silahlanma projelerinin sonucudur.

En gelişkin iki insansız uçak için ABD tarafından ayrılan bütçe (Milyon Dolar olarak)		
Mali Yıl	Gray Eagle	Global Hawk
2001		129,70
2002		213,00
2003		334,90
2004		356,20
2005	58,80	377,00
2006	95,50	257,70
2007	127,30	224,10
2008	104,40	265,50
2009	61,60	228,60
2010	132,60	219,40
2011	114,60	191,00
2012	115,20	300,30
2013	69,10	199,50
2014	13,40	140,70
2015	2,20	100,90
2016	17,40	35,50
2017	17,40	27,90
Toplam	929,50	3.601,90

Farklı coğrafyalarda 2013 senesinde silahlanmaya harcanan paranın yüzdelik olarak değişimi...

Gezi ve Sosyoloji’de, birçok akademisyen-yazar, Gezi’yi sosyolojikleştirmeden sıkı bir inceleme altına alıyor...

Gezi kazıldıkça altından yine Gezi çıkıyor!

AYSEL SAĞIR

Gezi eylemleri, başta sosyoloji olmak üzere bazı disiplin

alanlarının bilgi nesnesi olarak -bütün çekiciliğiyle- kışkırtıcı bir yerde duruyor. Ancak konturları çizilmiş ve sistemleştirilmiş sosyolojinin Gezi’ye el attığı andan itibaren yaşanan gerçekliğin içini boşaltması olasılığı da çok yüksek bulunuyor.

Zira çizilmiş sınırlarıyla içine aldığı olguları donduran sosyolojinin, dinamik bir süreç olan Gezi’yi karşılayamayacağına altını çizmek gerekiyor. Gezi ise daha önceki toplumsal deneyimlerden bağımsız, özgün bir yerde duruyor. Dolayısıyla, Gezi’yi, gerek sosyologların, gerekse siyaset bilimcilerin doğru anlaması ve tahlil etmesi, ama hatta mümkünse şimdilik tahlil etmemesi gerekiyor. Aksi taktirde Gezi, bilindik kavram ve yaklaşımlarla nefes alamaz hale gelip, gümbürtüye gidebilir. Ama “sosyolojik perspektifin içerisine dahil edildiği noktada sosyolojide (de) bir Gezi etkisi” yaratabilir, neden olmasın (?)

Vefa Saygın Ögütte ve Emrah Göker’in derlediği, Gezi ve Sosyoloji- Nesneyle Yüzleşmek, Nesneyi Kurmak’da, sosyolojiyle Gezi arasındaki hassas ilişki üzerinde duruluyor. Bir hayli geniş kapsamlı bakış açılarının sunulduğu çalışmada, -özellikle sosyolojinin durduğu yer işaret edilerek-, Gezi’yle ilgili yeni yaklaşım ve perspektiflerin çarpıştırması yapılıyor. Nesneyle Yüzleşmek: “Dövüş Sporu” Derken? Nesneyi Kurmak: Çözümleme ve Dügümlene Satırları ana başlıkları altında iki bölümü kapsayan metin; Sinan T. Gülhan, Sanem Güvenç-Salgırlı, Lisa Lenker, Hatice Kurtuluş, Cem Ergun, Yavuz

Çobanoğlu, Susan C. Pearce ve Gamze Toksoy gibi akademisyenlerin yazılarından oluşuyor.

Teorinin zamana bağımlılığı

Gezi’nin hangi değişimin başlangıcı olduğu, içinde yer alanların sınıfsal, kültürel, sosyal durumları, yaşları, ilgi alanları, sınıfsal temsiliyetleri, güdülenme biçimleri gibi daha önceki toplumsal hareketler için kullanılan ölçütler, Gezi’yi anlatmakta yetersiz kalıyor. Zira yeni bir dalga olan Gezi, kendi özgün durumuna uygun tanımlamalar bekliyor.

Hiçbir olgu ve olayın bir öncekilerden bağımsız, ilişkisiz olmadığı gerçeği bir yana; “tarafsız bir bilimin kurgudan ibaret” olduğunu görerek, kurulu düzenin sürekliliğini garantileyen tuzakların da farkında olmak gerekiyor. Diğer bir yandan

da, “Her toplumsal hareket serisi kendi zamansal kurgusunu ve zamana bağlı teoremini de birlikte getiriyor... Örneğin, Gezi, Fransız Devrimi’nin ardılı olarak kurgulandığında, yani kentli sınıfların ayaklandığı burjuva devrimleri serisinin içerisine yerleştirildiğinde, 20.yüzyılın ikinci yarısında sosyolojiyi ve diğer sosyal bilim dallarıyla tarih disiplini de fazlasıyla uğraştırmış olan azgelişmişlik olmasa bile ‘geç kalmışlık’ vurgusu yeniden üretilip, Gezi’den geç kalmış bir hareket ortaya çıkması ya da bu şekilde algılanması/ anlaşılması/yorumlanması bir tehlike olarak karşımızda duruyor.”

Makalelerinde Gezi’yi sıkı bir inceleme altına alarak, onu sosyolojikleştirmenin uzağında durmaya özen gösteren yazarların; zaman zaman değerlendirmelerini Badiou, Zizek, Foucault, Hardt, Lazzarato gibi

düşünürlerle dayandırarak, Gezi’nin “bu daha başlangıç” olan ruhuna uygun davranmaları da gözden kaçmıyor. Zira her bir yazarın, “gazeteci malumat üreticilerinin ve doksozofların” Gezi’ye yönelik yapmış oldukları temelsiz ve yapay değerlendirmelere karşı bir tutum aldıkları gözlemleniyor. Metinde, “adına layık bir sosyal bilim, hiçbir kimliği bir töz olarak görmez; açıklanması gerekeni açıklayana dönüştürmez ve açıklananı da açıklayana fetişleştirmez...” düsturunun ağır bastığını söylemeye gerek yok.

Zira şimdiye değin kulaklarımızı tırmalayan doksozofların sesini duyduğumuz göz önünde bulundurulursa, söz konusu metnin üstünde durmakta yarar var.

GEZİ ve SOSYOLOJİ

Nesneyle Yüzleşmek, Nesneyi Kurmak
Der: Vefa Saygın Ögütte & Emrah Göker
Ayrıntı Yay: 2014. S. 334

Bir Ceza Hikayesi

Ergenekon süreci, darbecilerden hesap sorulduğu, sivilleştiği, demokratikleşildiği yalanı üzerine kuruluydu. AKP ve Gülen Cemaati ortaklığıyla yürütülen bu davalarla düşünan belirlenen herkes aynı hukuksuzluğun esiri haline getirildi. Ama sesi boğulanlar yılmadan konuştu. Haksızlığı, hukuksuzluğu, adaletsizliği anlattılar; en çok da iç sesleriyle. Suzan da kendi iç sesiyle “dışarıdaki” birinin “içerisini” anlatıyor; çocukluğundan bu yana geçen onca zaman içinde iktidarlar ve rejimler değişse de, hep aynı insanların aynı nedenlerle hedef alındığını gösteriyor bize. Hedef alınanlar neden hedef alındığını biliyor. Hedef alanların bilmediğini ise Suzan söylüyor bize: “Ama yine de onların bizden beklediği gibi korkuyla yaşamaya boyun eğmedik.”

-Ahmet Şık-

SUZAN YILMAZ OKAR

Bu kitap bir aylık öyküsü mü? İlk bakışta öyle denebilir. Döneme özgü kurgusal gerekçelerle dört duvar arasına kapatılmış bir adamın dışarıdaki sevgilisinin “sensizlik” öyküsü. Ama daha derininde bu bir birleşme, bir “senlilik” öyküsü. Suzan ile Baha, bu zorunlu ayrılığı yaşamaları sayesinde bu denli birleşebildiler belki de. Ayrılığın diyalektikliği... Tüm zalimlikleri aşan ve aşağılayan güzelim bir diyalektik.

-Ender Helvacıoğlu-

Kitabı okurken Suzan’ın kelimelerini duydum, sevdiği için atan kalbini, gözlerini gördüm yeniden. Bu kitap bu ülkede insanca yaşamak isteyenlere ödetilen bedellerin kalbe ve gözle yansımalarıdır.

-Melda Onur-

Türkiye’de gericiliğin tetikçiliğini yapan V-Ak-it Gazetesi, bu kez, üç yıl önce Ankara’da Kıbrıs’la ilgili yapılan bir eylemde yer alan Devrimci İşçi Partisi’ni (DİP) hedef gösterdi. Söz konusu tetikçilerin misyonunu biliyoruz; DİP’e yönelik bu provokasyon girişiminin karşısında yer alacağımızı vurguluyor, DİP üyesi bir arkadaşın yazısını yayımlıyoruz...

Yeni Akit, devrimci Marksistleri iyi tanı!

Gazetecilikte çok bilinen bir kural vardır. 5 N, 1 K kuralı. Yani doğru bir haberde ne, neden, ne zaman, nerede, nasıl ve kim sorularının eksiksiz bir şekilde cevaplanmalıdır. *Yeni Akit* isimli gazetede çıkan haberlerin ise böyle kurallara uymak gibi bir derdi yok. Gazetecilikten çok tetikçilikle iştigal eden bu yayın sadece kimi hangi konuda hedef göstereceği ile ilgileniyor. Geri kalan kısmı nasıl olsa uydurulur. Kıbrıs’la ilgili gündemin müzakereler dolayısıyla yeniden ısınmasıyla konusunu bulan *Yeni Akit*, zaman ve mekan tanımayan şovenizmini yönelteceği hedef olarak da Devrimci İşçi Partisi’ni seçmiş. *Yeni Akit*’in haberine göre devrimci Marksist DİP sempatanlarının başını çektiği haince bir eylem daha yaptı. “Daha” kelimesine dikkat! Belli ki DİP sürekli bunu yapıyor. Ama muhabirimiz buna örnek verme ihtiyacı duymuyor. Ne de olsa devrimci Marksist değiller mi?

DİP’liler Ankara’nın göbeğinde “İşgalci Türkiye Kıbrıs’tan Defol” yazılı pankart taşıyıp slogan atmış. Doğrudur. Bu pankartı açtık, slogan da attık ama ne zaman? *Akit*’in 21 Nisan günü daha dün olmuş gibi verdiği haberin gerçek tarihi 7 Nisan 2011! Kıbrıs’ta Sendikal Platform’un ve sosyalistlerin çağrısı ile gerçekleşen 3. Toplumsal Varoluş eylemine destek amacıyla Yüksel Caddesi’nde Kıbrıslı Gençlik Platformu’yla birlikte gerçekleştirilmiş bir eylem. Resim de o zaman yapılmış internet haberlerinden alınma. Zaten *Google*’a Devrimci İşçi Partisi yazdığımızda ilk çıkan resimlerden.

Tabii *Yeni Akit*’in esas niyeti yine kimle ne zaman yapıldığı belli olmayan bir vatandaş röportajından anlaşıyor. Muhabirimize

göre “Söz konusu grupların sürekli olarak Türkiye düşmanlığı yaptığını vurgulayan vatandaşlar, ‘Sivil vatandaş olarak tepkimizi koyduğumuz zaman saldırıyorlar. Güvenlik görevlilerinin bunlara müdahale edip her gün yüz binlerce kişinin bulunduğu Kızılay’ dan bunları temizlemesini istiyoruz’ dediler.” Demişler! Yapılan eylemi 3 yıl boyunca içinde tutup sonra *Akit* muhabirine dökülmüş vatandaşlar! Polise de görev çıkarmışlar: “Bunları temizleyin!”

Bu hokkabazlıklar ilk defa olmuyor. Tehditlere de karnımız tok. Madem devrimci Marksist olduğumuzu öğrendiniz şunu da bilin: Bizler savunamayacağımız şeyi yapmayız, yaptığımızı da savunuruz. Dün de bugün de “İşgalci Kıbrıs Türkiye’den Defol” diyoruz! Çünkü uluslararası bir hareket olarak bizim geleceğimizin hareketle bir haksızlık karşısında önce kendi zalimliğimize karşı mücadele etmeyi görev biliriz. Çünkü biz milliyetçi değil enternasyonalistiz. Dahası anti-empyralistiz. *Yeni Akit*’in sayfalarındaki şovenist palavraların arasında pek göremezsiniz ama biz Kıbrıs’ta empyralist İngiliz üslerinin kapatılmasını ve tüm yabancı askerlerin adadan çekilmesini savunuruz. *Yeni Akit* ise bu üslerden empyralist uçakların neden kalkıp Suriye’yi vurmadığını sorgular. Obama’yı Suriye’ye saldırmadığı için hem kendinin hem de müttefiklerinin itibarını sarsmakla eleştirir. (bkz. Mehmet Koçak’ın *Yeni Akit*’teki 11 Eylül 2013 tarihli yazısı) Obama ve müttefiklerinin itibarıyla ilgilenmeyi *Yeni Akit*’e bırakalım, biz halkların kardeşliğini savunmaya ve empyralizme karşı savaşılmaya devam edeceğiz.

Parmak Sallamanın Metaforu

O parmağı öylece ilkin öğretmenler sallardı ilkokuldan lise bitene dek, hele Kel Recep (hakikaten, Yapı Meslek Lisesi’nin müdür yardımcısıydı kendisi) sallanan o işaret parmağının ardından beş parmağı komple şaplatırdı yanaklara. Dayağını az yemedim.

İlkokul öğretmenim Ayfer Hanım da parmağını sallardı, ama şimdi dönüp bakınca o harekette şefkat görebiliyorum, bir dahaki sefer ödevini yap evladım, gibisinden. Hayır, Ayfer Hanım’ın dayağını yemedim, belki o yüzden şefkat hissi hâlâ duruyor bir yerlerde.

Ortaokulda, müzik öğretmeninin mandolinine eğlenerek eşlik ettiğimizde muhterem mandolini bırakıp o parmağı sallayarak gelmişti üzerimize, fasılalı on beş dakika dayak yemiştik; nasıl bir özgüvensizlikse hocadaki, yahu sen çaldın biz de eğlendik. Evet, parmak sallamanın özüdeki güvensizlik: Hele sallayayım şu parmağı, korkuttum korkuttum, değilse başka bir taktik bulunur.

Kel Recep

Kel Recep’e döneceğim yine; edebiyat dersi bittiğinde, aslında bazen üzdüğüm Makbule Hoca bana parmağını sallayarak çıkardı sınıftan. Hepimiz bilirdik ki sallanan o parmak uygulamada, aslında müdür gibi olan müdür yardımcısının odasına bir daveti işaret ediyordu (cumhurbaşkanı gibi başbakan veya başbakan gibi cumhurbaşkanı veya başkan gibi başbakan ya da bilmem ne) yani Kel Recep’i.

Tüm sınıf acıyarak bakardı bana, belki beni kurtaracak bir şey de gelmezdi ellerinden, kendim edip kendim buluyordum. Ama susuyorlardı da işte sıranın kendilerine geleceğini bile üstelik.

Kış Sümüşü

Bir kış günü, pazartesi, bir grip hali, sümüksü burun ve sebebi malum bir şekilde yine kapısında müdür muavininin. Bu kez yalnız değilim. Arkamda en az on öğrenci vardı sallanan işaret parmağının ardından gelecek tokatlara maruz kalacak. Nedir ne değildir, derken bir Osmanlı tokadını sol yanağımda parlatıverdi (sanırım bu yüzden hazzetmem o Osmanlı lafından). Sonrasında, burnumun ucundaki sümük, canım sümük, tokadın şiddetiyle ama ağır çekimde şavırlı ve yeni döşenmiş duvar kâğıdına yapıştı. Karamba karambita! İlahiler duyar gibi oldum; hemen arkamdaki öğrenci sanırım benim için dualar mırıldanıyordu. Herkes olacağını bekliyordu işte; muhtemelen ben hastanelik olacaktım ve diğerleri de hatırı sayılır bir dayak ylyecekti.

Öyle olmadı.

Galiba her tokatta bir sümük ve perişan olan duvar kâğıdını düşündü Kel Recep. Astarı yüzünden pahalya gelecekti böyle devam ederse. Sonrasında yine o muhterem parmağı sallayıp tehdit ettikten sonra hepimizi kovdu.

Püskürtülen Parmak

İlk öğrenci eylemim ilkokul dördüncü

sınıftaydı. Okulun önündeki otel, bir şekilde alanı satın almış ve okulu, inşaatına dâhil etmişti. Biz de bahçeye toplanıp “Katil otel!” diye slogan atmıştık. Bir otel yetkilisi pencereden kafayı uzatıp hepimize o malum parmağı sallamıştı. Yuhalamış ve zort çekmiştik (Zort çekmek Adana’da, muhatabınla en alt seviyede muhatap olmaktır, bir nevi yok saymak). Sonra üzerimize bulaşık sularını boca etmişlerdi bizi püskürtmek için, bildiğin bir kalenin muhasarasındaki sahneler. Eh, biz de okula bakan tüm camları indirmiştik. Neymiş? Çocuğa da parmak sallamayacaksın!

Parmak sallamak kudretin bir metaforu mu acaba veya gözdağı yedek parçası mı? Gücünün yeteceğini zannettiğine çekilen hareket, yapılan zorbavari finger show.

Ustura Kemal ve O Parmak

Sene bilmem kaç; mahalle kahvesinin işletilmesi mevzusunda, arkasına Tüccar Tefeci Mahmut’u alan mahalle paçozu Tilki Selim, Ustura Kemal’e parmağını sallayarak o mekânı

unutacaksın Ustura Efendi, demişti bir deli cesaretiyle. Silahına hızlı davranan kovboy seriliğiyle o parmağı daha üçüncü sallanışında yakalayan Ustura, Tilki Selim’in burnuna ikinci boğuma kadar sokuvermişti parmakcağızı. O olaydan sonra muhteremin lakabı Parmak Selim olmuştu. İyi mi?

Taksim Her Yerdır

Parmağı da sallayarak diyor

ki; Taksim’i unuton!

Taksim’i unuton’daki niyet çokanamlılık içinde değerlendirilirken cevap şudur muhtereme;

Bir: O parmağı öyle sallayıp durmayınız, biz neleri aşip geldik o sallanan parmaklar üzerinden ta buraya. Yukarıda boşuna mı anlattık o kadar?

İki: Taksim’i hiçbir şekilde unutmaya da niyetimiz yok. Muhatap olduğunuz kitlenin unutmak gibi malullüğü hiç yok.

Üç: Bir Haziran süremiyle birlikte evet, her yer Taksim’dir. Ve fakat söz konusu olan 1 Mayıs’sa Taksim, her yeri kendine muhafaza eden bir büyük hatranın ve davanın remizidir; yani şimdi “Taksim Her Yerdır...”

Dört: Taksim’i lütfen siz unuton

Uzun (parmaklı) Adam

Hakikaten bunca sallamayınız o parmağı, zira sallamaktan uzayacak ve ucubeye dönecek, sonra koyacak yer bulamayacaksınız.

Çiko

Bu yazıda Çiko yok. Kendisi parmak cips almaya gitti. Akşam bira içecekmişiz, öyle diyor. Ha, Çiko diyor ki; “Hayatım boyunca keyifle parmak sallayamadım, zira bana çocukken Albóndiga Dedo Çiko, derlerdi, yani Köfte Parmak Çiko; parmak sallamam da pek komik oluyordu. Korkutacağıma güldürüyordum, olan yine bana oluyordu. Karambita!”

HAKAN TABAKAN

'Yıldızlara Çekilmiş Onurumuz'

SERPİL ÇELENK GÜVENÇ

Bundan kırk iki yıl önce, içinden kurşunun bile geçmeyeceği, ağır bir Mayıs gecesinin sabahında, "yarım kalmış bir türkünün acısını" toprağa götüren Deniz, Yusuf ve Hüseyin'i yitirdik.

12 Mart askeri cuntası tarafından kurulan bir olağanüstü mahkemenin, bir sıkıyönetim "mahkeme" sinin idam kararını Askeri Yargıtay onadı. Onlarca idam dosyasının altından çekilip ahındı Denizlerin dosyası Meclis Adalet Komisyonu tarafından ve "ivedilikle" görüşülmesine karar verildi. TBMM'sindeki sağ ve bazı "sol" siyasal parti milletvekilleri, büyük bir iştahla kaldırdılar ellerini idamın bir an önce gerçekleşmesi için. İki aydan biraz fazla yani çok kısa bir süre içinde, egemen sınıflar "yargı" yollarını tükettiler ve Tanilli hocanın anlatımıyla, devlet gücüne yaslanarak işlenen bir cinayet yani "kasıtlı adam öldürme" suçu işlendi.

Sermaye sınıfının ve onun emrindekilerin, engerekler ve çıyanların, "aşımıza, ekmeğimize göz koyanların" asıl amacı, Denizlerin şahsında, emeğin kurtuluşu adına, bağımsızlık ve demokrasi adına ve sınıfsız, sömürsüz bir toplumun kuruluşu adına verilmek istenen bir mücadeleyi Ulucanlar cezaevinde kurulan darağacının yağlı urganına asarak yok etmekte.

Becerebildiler mi?

Soruyu 12 Eylül'de ayağa kalkan halk, 1989'da Bahar Eylemleriyle, büyük Zonguldak Yürüyüşüyle "Çankaya'nın şişmanı", emek düşmanı Özal'ı deviren emekçiler, ülkenin kalbine yerleşerek AKP'ye ilk darbeyi vuran TEKEK işçileri ve onu ciddi bir şekilde sallayan Gezi İsyanı'nın on milyonlarca kafa ve kol emekçileri yanıtlıyor.

"Hayırlı!" diyorlar yüksek sesle.

Türkiye halkları, Denizleri, Mahirleri, İbrahimleri, Erdalları, Ali İsmaileri, Ethemleri, Medenileri, Abdullahları, onun için savaştan tüm evlâtlarını bağrına bastı, basmaya devam ediyor.

Ve bu sömürü düzeni, bu harami iktidarları var oldukça, Denizler "Yaşasın tam bağımsız Türkiye! Yaşasın Marksizm-Leninizm yüce ideolojisi! Yaşasın Türk ve Kürt halklarının bağımsızlık mücadelesi! Kahrolsun emperyalizm! Yaşasın işçiler, köylüler" diye haykırarak dolaşacaklar ülkede.

Bunu engellemeye, asker ya da sivil, hiçbir faşist iktidarın gücü yetmeyecek.

Bugün, Denizlerin ve binlerce devrimcinin avukatı Halit Çelenk'in birkaç mezar başı konuşmasından bir kolaj yapmaya çalışacağım. Böylelikle hem Denizleri hem de üç yıl önce onlara kavuşan Çelenk'i anmış olacağız...

Halit Çelenk konuşuyor...

Üç fidan, üç yurtsever genç insan, üç devrimci Deniz, Hüseyin ve Yusuf, gecenin sessizliğinde idam sehпасına doğru yürüyorlar. Bir şenliğe gider gibi... Ölüm: Hoş geldin, sefa geldin der gibi. Ağır adımlarla...

Suçları büyüktü, çok büyüktü: Türkiye'nin bağımsızlığını savunuyorlardı. Sınıfsız, sömürsüz, hakça bir düzen istiyorlardı...

Ulucanlar zindanının ön avlusunda, cuntanın yüzlerce resmi elbiseli görevlisi, Ali Elverdi, savcılar, hakimler, hükümet tabipleri ve cellatlar, üç fidanın yüz ve gözlerinde korku ararken, yanıldıklarını hemen anlıyorlar. Karşılarında dimdik bakışlar, mangal gibi yürekler, sehpa altında bile davalarını savunan yiğit insanlar görüyorlar.

O yürekler adeta dünyaya meydan okuyor...

İnfazlar yaklaşırken egemenler onlardan pişmanlık getirmelerini istediler. Dönemin başbakanı Nihat Erim "Pişmanlık getirsinler, gereğini düşünelim" dedi. Amaç, işkencelerle, yargılamalarla, ölüm cezalarıyla ulaşamadıkları amaca ulaşmak ve onları bu yolla teslim almak...

Başbakanın açıklamasını dinleyen Deniz, Hüseyin ve Yusuf... Mamak zindanındaki görüş yerinde bana şunları söylüyorlar:

"Başbakan bir açıklama yaptı, pişmanlık getirmemizi istiyor. Bizler, ülkemizin ve halkımızın çıkarı neyi gerektiriyorsa onu yaptık, pişman değiliz, böyle bir istekte bulunmayacağız. Ana ve babalarımıza lütfen söyleyin, bizim adımıza böyle bir talepte bulunmasınlar"...

Onlar ikili anlaşmaları imzalasaydılar, İncirlik'i emperyalizmin uçaklarına terk etseydiler, Amerikan Altıncı Filosuna hoş geldin diye pankart açsaydılar, havalimanlarına ve büyük bulvarlara adları verilir, onlara anıt mezarlar yapılırdı.

Onlar yurtsever oldukları için, inançlı ve özverili oldukları için, bu nitelikleriyle tehlikeli (!) bir örnek oluşturdukları için asıldılar. Ama onlar, yurtseverliğin, onurun ve toplumsal namusun satılık mal haline geldiği bu ortamda daha da yüceliyorlar.

Ve bugün onlar, işçilerin, emekçilerin, memurların, çiftçilerin ve esnafın alanları çınlatan seslerinde ve özlemlerinde yaşıyorlar, yaşayacaklar. Onları bir kez daha sevgiyle analım. Ve bağrımıza basalım...

(2000 ve 2001 konuşmalarından)

"AĞIT"

Garbi yeli miydin, yavru şahan mıydın
Seni bir çağırın mı vardı
Durduğun yerde durmazdın
Bir kez o işte son kez
İşte o asıldığın
Korkak değildin, suçlu değilsin
Başını neden neden başını
Bir yana yatırdın
Dünya gibi bastıran bir şey mi var
Omuzların neden omuzların

Uzuyor iki yandan toprağa
Kaç yüzyılı aşkın, kaç ülkeyi geçtin
Kurban olaydım boylarına

Çocuk çek kaşlarını
Onursuz şeyler üstünden
Kırpiğini yüzüne düşürme
Bütün dünyaya gövdenle
Gülümseme öyle
Ağıldımı bozacak sın

Kolların taze dal gibi

Gülten Akın

ÜÇ YAPRAK

üç yaprak sallanır ip-te
seher vakti başkentte
açar açar kanatlarını
uçamaz halkım
dün boynuma boynuma
gün boynuma boynuma
ahına ah
vahına vah
yandı yürek
eyvallah
seher vakti başkentte

üç ata dolanır dışarıda
seher vakti başkentte
iki canın olsa da versen birini
şişer yürek dağ gibi

dün boynuma boynuma
gün boynuma boynuma
ahına ah
vahına vah
yandı yürek
eyvallah

seher vakti başkentte

üç ana çırpınır dışarıda
seher vakti başkentte
tutunmaya çalışır
üç ana karanlığa
ne sorarsın adlarını be adam
ne yazarsın kitaplara be kardeş
ahına ah
vahına vah
yandı yürek
eyvallah
seher vakti başkentte

sararmadan üç yaprak
sallanır ip-te
üçü de yeni girmiş yirmidördüne
güneşli çayırda üç delişmen tay
tırnakları papatyalı kekikli
burunları fırtınalı üç delişmen tay
seher vakti başkentte

dün boynuma boynuma
gün boynuma boynuma
ahına ah
vahına vah
yandı yürek
eyvallah
seher vakti başkentte

(1972)

Hasan Hüseyin Korkmazgil

Sosyalist hareket bir neferini yitirdi

H. ARALI

Bazı yaşamlar vardır, süresi asra yaklaşır ancak geriye insanlık adına bir şey bırakmaz. Bazı ölümler ise ne kadar zamansız ve erken olursa olsun, kısa geçmişine rağmen geleceğe dair büyük bir miras ve çözümü zor gibi görünen toplumsal sorunlar için ipuçları ve umut tohumları bırakır.

Kadir bir yaşam ustasıydı...

O çözümlemelerini teorik ifadeler ve formüller yerine hayatın gündelik pratiği ve onun dönüştürülmesindeki somut adımları üzerinden yaptı. Bu yanı sıra, Dietzgen'e benzer. Nasıl bir kundura ustası materyalizmin temel sorunlarına kalıcı çözümler üretmeyi başarmışsa, Kadir de yaşama karşı getirdiği pratik çözümleriyle benzer bir etki bırakmayı bildi. Bu yüzden de pek çok yoldaşı için o, 'hayatı kolaylaştıran adam'dı.

Üç kez faşist saldırıya uğrayıp dokuz kurşun yarası almasına rağmen hayatta kalmayı başaran, ancak yakalandığı amansız hastalığa boyun eğen A. Kadir Demir yoldaşı Nisan ayında toprağa verdik. 58 yıllık yaşamının 42-43 yılını sosyalist hareketin içinde geçiren Kadir yoldaşın hayatı, solun son 50 yılının da adeta bir özeti gibidir.

Arayış

Sosyalizmle 1970'li yılların ortalarında tanışmıştı Kadir yoldaş. Sistemle girdiği ilk ciddi hesaplaşmanın ardından gelen 12 Mart'tan, önder kadrolarının büyük kısmını ya 'hain tuzaklarda' ya idam sehpalarında ya da işkencelerde kaybederek çıkan, darbenin izlerini üzerinden atmaya başlayan ve geçmişin özeleştirisini 'maceracılık' olarak verip yüzünü kitlelere dönen sol hareketin öncelikli gündemi, işçi sınıfı ve gecekondu mahallelerinin yoksullarına ulaşmaktı. Böyle bir ortamda ilk olarak Halkın Kurtuluşu ile yolları kesişen Kadir, ilk pratik deneyimlerini bu çevrede yaşadı. Geçmişin özeleştirisini 'maceracılık' olarak tanımlayan, ancak bu kez de kendiliğindencilığe ve gevşekliğe savrulma işaretleri veren bu hareket içinde, birlikte mücadele ettiği arkadaşlarıyla birlikte hem yaşadıklarını mercek altına alıyor hem de yaşamı yeni yeni kazanmaya başladığı sosyalist teoriyle ilişkilendirmeye çalışıyordu. Bu süreçte hareketin sorunları giderek kendini açığa çıkartırken, çözüm arayışları da hız kazanıyordu. Arayış sadece hareketin içindeki arkadaşlarla yapılan tartışmalarla da sınırlı kalmıyor, farklı hareketlerin temsilcileriyle girilen temaslara ve yapılan araştırmalara, çözümün ipuçlarını ne kadar derin ve karmaşık olduğunu da açığa çıkartıyordu. Aynı dönemde 1977 1 Mayıs'ı ve ardından yaşananlar, hareketin bölünmesine yol açarken, bu süreçten, önce Devrimci Proletarya hareketi çıktı. Yaşanan ortak sıkıntıları dile getirmesine rağmen, çözüm konusunda gerekli adımları atmakta yetersiz kalınca, bu hareket de diğerleri gibi bölünmekten kurtulamadı. Kadir yoldaşın da içinde olduğu ekip, bu süreçte yeni bir örgütlenme arayışına girdi ancak "80 çeşit hareket var, biz neden 81'inci olalım?" sorusu önlerinde duruyordu. Böylece "Eğer gerçekten 81'inci hareket olacaksak bunun sağlam temelleri olması gerekir" diyerek, yoğun bir teorik araştırma

sürecini önüne görev olarak koydu.

Bu süreçte Kadir yoldaş, asıl mesaisini ekonomik olarak yaratılacak çözümlere veriyordu. Kendi bölgesindeki siyasi faaliyeti ve diğer hareketlerle girdiği ortak çalışmayı da sürdürürken, polis operasyonlarına, silahlı saldırılara uğruyor ve hem kurşunlardan, hem polis-asker sorgularından alınının aklıyla çıkmayı biliyordu.

Öte yandan girilen teorik arayış süreci ilk sonuçlarını vermeye başlarken, eski yapı ile girilen polemiklerin boyutları da giderek büyüyordu. Yaşanan pratik hataların arka planını açığa çıkarmak için başlayan bu süreçte, sadece Türkiye'de değil, dünyada da sol hareketin ciddi bir kriz içinde olduğu ve çözüm yolunun salt örgütsel düzeyden geçmeyeceği, mutlaka teorik düzeyi de kapsaması gerektiğinin ipuçları kendini ortaya çıkartıyor ve verili bilinçlerimiz altüst oluyordu. O süreci yaşayanların yıllar sonra farkına vardıkları gibi, altüst oluş sadece bilinçlerimizde değil, dünya sosyalist hareketinde de yaşanıyor aslında... Fark ise, göreceli olarak bizdekinin olumlu, dünya sosyalist hareketindekinin ise olumsuz olmasıydı.

Önümüze açılan ufukta, 'sosyalizmin çöküşü'nün sadece bireylerin hatalarına ya da niyetlerine bağlı olmadığı sonucuna varıyorduk. O dönem anti-Sovyetik kampta yer alan hareketlerin büyük çoğunluğu, sosyalizmin yıkılışını Kruşçev'in revizyonizmine bağlıyordu. Biz ise aksine, sürecin bir süreklilikler dizisi olarak algılanması gerektiğinin, tarihsel nedenler ile insan bilinci arasındaki karşılıklı etkileşimin belirleyici önemde olduğunun farkına varıyor ve Mao'nun olduğu gibi Stalin'in dönemi ve uygulamaları ile de hesaplaşılması gerektiğini anlamaya başlıyorduk. Bizler kendi aramızda yüksek sesle konuşurken bile tedirgin olurken, bu görüşleri tartışmaya açtığımız çevrelerce anında 'Troçkist' olmakla suçlanıyorduk. Çünkü o dönemin kült isimlerinden olan Mao ve Stalin'e karşı eleştirel yaklaşımın içeriği ne olursa olsun böyle değerlendiriliyordu ve Troçkizm de ciddi bir suçlama ifadesiydi.

Tam da bu altüst oluşun başlarında Kadir ile yaptığımız bir tartışmayı aktarmak, onun sorunlara yaklaşımını ve çözüm mantığını göstermem açısından yararlı olacak. Kadir, böyle bir tartışmanın daha ilk dönemlerinde, "Biz şimdi Troçkist mi oluyoruz?" diye sorduktan sonra, kendi yaklaşımını şöyle özetlemişti: "Bizim Mao meselesine eleştirel yaklaşımımız doğru bir süreç içinde gelişti ve çevremizde yarattığımız etki de oldukça büyük oluyor. Stalin ve Troçki incelememiz de benzer şekilde gelişmeli. Eğer

çevremizdeki Stalinist arkadaşların üzerimizdeki baskısı bizi olumsuz etkilerse, Troçki'ye olumlu ya da olumsuz önyargılar oluştururuz, bu da bizde sapmalara neden olur." Gerçekten o dönem çoğunluk arkadaşın da benimsediği bu yaklaşım üzerimizde o kadar etkili oldu ki, bu konuda önümüze çıkan her sorunu defalarca sorgulamak zorunda kaldık ve hâlâ da kalıyoruz.

Teorik altüst oluş ve ortaya çıkan ipuçlarını izleme perspektifiyle birlikte, örgütlenme çalışmalarına hız verme zamanı geldiğine karar verdiğimizde, Kadir yoldaş kendi bölgesinde üç komiteyi hazırlamıştı bile. Ayrıca, bölgede etkili olan farklı hareketlerin taraftarlarıyla tartışma toplantıları düzenliyor, bu toplantılarda teorik tespitlerin katılımcılar üzerindeki etkisini ölçtüğünü ve sonuçların çok umut verici olduğu tespitini yapıyordu.

Fırtına

Yapılanma süreci ilk büyük kesintisini 12 Eylül ile yaşadı. Aslında o dönemin özelliklerini kavramak için yoğun çaba harcamıştık ve biraz da içinden geldiğimiz hareketin kazandırdığı alışkanlıklarla gizlilik konusunda oldukça titiz bir çalışma tarzı geliştirdik ve bunun semeresini de askeri darbe koşullarının ilk iki yılından az hasarla çıkarak gördük.

Ancak, sadece bölgesi Ümraniye'de değil, Anadolu yakasının büyük bölümünde de tanınan ve bu yüzden kendisini gizleyemeyen arkadaşlardan biri de Kadir'di ve bunun bedelini diğerleri gibi o da ödedi. Önce 45, ardından 90 günlük askeri sorgulardan sır vermeden çıkan Kadir ile bir yıldan fazla zamandır kesilen irtibat yeniden kurulduğunda, görüşmeyi yapan arkadaş özette şu demişti: "Ben size gitmeden önce ne söyledim? Yoldaş aynen bıraktığımız gibi. İşe yeniden başlıyoruz..."

Ancak 12 Eylül koşullarında üzerimize gelen ikinci fırtına, önce zayıf dalları kıldı ve bununla da kalmadı. Yeni süreci değerlendirmekte yeterince titiz davranmamamız, sorumlulukları az sayıda arkadaşın üzerine bırakmamız ve bu arkadaşların yükü taşımakta yetersiz kalması, ilk ciddi sorunları, ardından da kırılmaları ve yol ayrımını gündeme getirdi. İçinde Kadir'in de yer aldığı grup, geçmiş sürecin devam etmesini, yani bir yandan 80 öncesi tespit edilen teorik ve örgütsel inşa sürecinden vazgeçilmesini savundu. Diğerleri ise yenilen devrimci hareketin de etkisiyle, süreci, "kendimizi korumak ve altyapıyı kurmak" şeklinde belirledi. Bugün bakıldığında, birbirine karşı olmaması gerektiği kolayca kabul edilecek olan o tartışma, ne yazık ki bir ayrılık sürecini daha tetikledi. Kurmak istedikleri altyapının kişisel

olduğu kısa sürede ortaya çıkan grup, geride sadece iyice azalmış ve güçsüzleşmiş bir ekip değil, Kadir yoldaşın üzerine bugünün değeriyle yarım milyonluk bir borç da bıraktı. Üstelik bu borç, herhangi bir ticari girişimden değil, geliri tamamen ihtiyacı olan arkadaşlara dağıtılan ve Kadir'in emeğiyle kurulan bir işletmenin vergi beyanının kasıtlı olarak yüksek gösterilmesinden kaynaklanmıştı. Bu ağır yük, içinde bizim de olduğumuz bir avuç arkadaş olduğunca zor bir durumda bırakırken, hepimizi ekonomik açmazda sokuyor ve çoğumuz zamanımızın çoğunu işyerlerinde geçirmeye başlıyor, yaşanan hayal kırıklıkları ilişkileri yavaşlatırken, çalışmalar neredeyse durma noktasına geliyordu.

Böylesi yıkıntı süreçlerinde de arkadaşlarına destek olmaktan geri durmazken, içimizde ayakta kalmayı başaran ve diğerlerini de ayakta tutmaya çalışanların başında hep Kadir Yoldaş geldi. Sonra, elimizde Enternasyonal Bülten'in ilk sayısı kapısına gittiğimizde, "Aradaki mesafeyi kapatmak zaman alacak" dedi ve hemen çalışma planlarına başladık. O dönem katıldığımız 1 Mayıs'ta arkadaşlar 'Enternasyonal'i söyleyelim dediginde, içimizde bu marşı baştan sona bilen tek yoldaş da Kadir'di, ki o gösteride, enternasyonalist çizginin Türkiye'deki en eski temsilcileri olduğunu iddia edenler de vardı!

Kadir yoldaş, bizden ibaret değildi.

"Buralarda bir Komünist Kadir varmış, onu arıyoruz" diyerek kendisiyle irtibata geçen Halkevleri için elinden geleni yaptı Ümraniye'de. "Onlar da bizim yoldaşlarımız" diyordu. Kısa sürede bu kurumun Kadir Abi'si olan yoldaş, başı derde girenin sığınacağı bir adres olmanın yanı sıra, gündelik pratiklerin yürütülmesinde de önemli katkılarını esirgemedi.

Kadir'in sosyalist hareket içinde kendi çizgisine olan güveni ne kadar güçlüydü, diğer hareketlere karşı saygısı da o kadar samimiydi. O hayat pratiğinden, gözaltılarda, işkencehanelerde dayanışmanın, bölgede ve mahallede faşist çetelere karşı geliştirilen ortak eylemlerde sol içi işbirliğinin önemini çok yaşamış ve iyi deneyimlemişti.

Diğer hareketlere karşı hoşgörülü tutumu, kendi yoldaşlarının hatalarına karşı da göstermekte hiç duraksamayan Kadir, çelişkili ve küçük burjuva sekterliğe karşı, suskunluk gibi algılanan bir tavır takınır, ancak o zaafı gösterenleri ilk fırsatta birebir uyarmaktan hiç geri durmazdı...

Kadir yoldaş hayatının son döneminde çok önemli görevler üstlendi. Enternasyonal'in Türkiye'de inşası için büyük bir çaba harcadı. Onun bu süreçteki rolü niteliksel olarak ayırt edicidir. Varlığı ve liderliği hepimize güven vermiştir. İstisnasız her bir yoldaşımızın sevgisini ve saygısını kazanan Kadir yoldaş, hepimizin 'Kadir Hoca'sı olmuştur. Hiç kuşkusuz, onun aramızdan ayrılışı, yeri kolay kolay doldurulamayacak bir boşluk yaratmıştır...

Sosyalist bireyler arasında, ister aynı hareket içinde olsun ister farklı çizgilerin temsilcileriyle, rekabetçiliğe değil, dayanışmaya yönelik duruşunu gündelik yaşamındaki sağlam karakteriyle de tamamlayan Kadir yoldaşın anısı mücadelemizde yaşayacaktır...

Çok yaşa yoldaş!

kapının önündeyiz
hangi gizemli çağrıdır bizleri çağıran buraya
şakaklarım terliyor
ne de olsa İstanbulluyum
kaçığım ve fevkalade hüznümlüyüm
bir yemin törenine katılıyoruz
adıma yeni bir ad ekleniyor.

Aytunç Altındal

Bir kapının önündeydik. Sevgilim, "Sakin adını unutma, benimkini de" dedi. Ellerim terledi, kalbimin sesini duydum. Adıma yeni bir ad eklendi.

İçerde Attila İlhan'ın şiirlerinden çıkıp gelmiş Parisli bir direnişçiye benzeyen uzun boylu kadını gördüm önce. Geniş camlardan görünen puslu Boğaz'ı, masanın üzerinde dibindeki artık çayın zifır renge döndüğü büyük kupayı. Sonra birer ikişer geldiler. Küçük yuvarlak gözlüklü, daha önceden de tanıdığım ve Rus komitacılarına benzeyen ince uzun adam; erken ağarmış kısa saçlarının çevrelediği yüzünde yumuşak bir gülümseyişi olan kadın; mutsuz yüz ifadesiyle sessizliği uyumlu genç adam ve biz.

İyi idare ediyorum ama ellerimin terlemesi geçmedi. Yabancılığımı atamadım. O gün tanıştığım için değil, başka bir şey var, kendimi farklı, yabansı hissetmeme yol açan. Belki de çoğunu anlamadığım, dahil olmadığım sözcükleri, belki konuşma biçimleri, belki de tanıyıp bildiğim hiçbir devrimciye benzemeyişleri... Bir de çok geriden gelen, netleştiremediğim bir his: Kendileri gibi değiller, olmaları gerektiği gibiler. Ve bu da beni tedirgin ediyor, olmam gerektiği gibi olmayı bilmiyorum çünkü.

Sonra akşam oldu. Penceredeki Boğaz'ın suları karardı. Kapı çalındığında, beklenen diğer arkadaşın geldiğini anladım. Arkadaş içeri girdiğinde, yüreğime bir rahatlık geldi. Bildiğim, tanıdığım bir devrimci işte. Dik yakalı gri kazağı, yıpranmış ve dizleri çıkmış kot pantolonu, sigaradan sararmış gür bıyıkları ile elimi sıkıp karşımdaki koltuğa oturdu. Az konuştu ama her konuştuğunda, eğilip sigarasını her yaktığında, arada bir sanki tutamamış gibi gülüverdiğinde ve ciddileşip gözlerini kıstığında beni rahatlatan o adamdı Kadir.

Uzun süre 'Haydar' diye bildiğim yoldaşımla, 12 Eylül günlerinin üzerine binen kopma süreçleri ve hayat gailesi nedeniyle hep kesintilere uğrayan bir arkadaşlığımız oldu. Ona kızdığım da oldu, darıldığım ve onaylamadığım da; kuşkusuz onun da bana dair olmuştur. Ama hiçbir zaman birbirimizle yoldaş olmaktan vazgeçmedik. Ve onun için ilk anda verdiğim o karar hiç değişmedi: Kadir, her zaman ve her durumda kendi gibi biriydi, sade ve basit. Devrimci hayatından dolayı ödediği bedellerin lafını hiç duymadım ondan. Hiçbir zaman yakınmadı, gösteriş yapmadı, yaşadıklarını rakı masasına mevzu etmedi.

Hayat onun için son derece yalın bir seçimdi çünkü. Seçersen, yaşarsın ve bedeline katlanırsın; bu kadar...

Onu toprağa verirken yoldaşlarından biri dedi ki; "O Kamo'ydu." Bana göre Kadir'i anlatan daha iyi bir cümle olamaz.

O lanet gün, bir şey daha düşündüm; bu dünyayı yakarsa gerçekten garipler yakacak, gerisi fasa fiso...

Çok yaşa Kadir yoldaş.

Güliz